

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΜΗΜΑ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ

Διδρυματικό Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών «Δημιουργική Γραφή»

Κατεύθυνση: Εκπαίδευση

Διπλωματική εργασία

*«Παιδικό Παραμύθι και Προσωπική Ανάπτυξη^ο
Αυτοβελτίωση μέσω της Δημιουργικής Γραφής»*

ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΣΑ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ : ANNA ΒΑΚΑΛΗ,
ΜΕΛΟΣ ΕΔΙΠ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Φλώρινα, 2022

ΜΕΛΗ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Άννα Βακάλη, μέλος Ε.ΔΙ.Π. Παιδαγωγικού Τμήματος
Νηπιαγωγών, Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας,
Επιβλέπουσα

Τριαντάφυλλος Κωτόπουλος, Τακτικός Καθηγητής
Παιδαγωγικού Τμήματος Νηπιαγωγών, Πανεπιστήμιο Δυτικής
Μακεδονίας, **Μέλος**

Ευδοξία Κωτσαλίδου, μέλος Ε.ΔΙ.Π. Τμήματος Διοικητικής
Επιστήμης και Τεχνολογίας, Πανεπιστήμιο Δυτικής
Μακεδονίας, **Μέλος**

*“Τα παραμύθια είναι
κάτι παραπάνω από αληθινά.
Όχι επειδή μας λένε
ότι υπάρχουν δράκοι,
αλλά επειδή μας λένε
ότι οι δράκοι
μπορούν να νικηθούν.”*

Gilbert Keith Chesterton

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Αρχικά θα ήθελα να ευχαριστήσω την κα. Άννα Βακάλη, μέλος Ε.ΔΙ.Π. Δημιουργικής Γραφής στο Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας, ως επιβλέπουσα της πτυχιακής μου εργασίας, που δέχτηκε να συνεργαστεί μαζί μου. Την ευχαριστώ για τις παρατηρήσεις, τις διορθώσεις και την πολύτιμη βοήθειά της για την εκπόνηση της εργασίας.

Επιπλέον, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κύριο Τριαντάφυλλο Κωτόπουλο, Τακτικό Καθηγητή στο Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας και την κα. Ευδοξία Κωτσαλίδου, μέλος Ε.ΔΙ.Π. στο Τμήμα Διοικητικής Επιστήμης και Τεχνολογίας του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας, ως βαθμολογητές και βοηθούς για την πραγματοποίηση της παρούσας εργασίας.

Τέλος, ένα μεγάλο ευχαριστώ στο στενό οικογενειακό και φιλικό μου περιβάλλον για την υποστήριξη και την υπομονή τους κατά την περίοδο υλοποίησης της εργασίας.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Στην παρούσα διπλωματική εργασία παρουσιάζεται η εκπαιδευτική και ψυχική βοήθεια που μπορούν να προσφέρουν η Δημιουργική Γραφή και το παραμύθι. Το πρακτικό μέρος της εργασίας είναι η συγγραφή ενός παραμυθιού που έχει ως στόχο να συνεπάρει τους αναγνώστες, να τους προβληματίσει με διάφορες εσωτερικές διεργασίες και να τους ωθήσει να ξεπεράσουν φοβίες, ανασφάλειες και ταμπού που ηθελημένα ή μη είχαν ριζώσει στην καθημερινότητα τους και είχαν γίνει τρόπος ζωής. Το παραμύθι αυτό επιδιώκει να θέσει κάποιους προβληματισμούς σε μικρούς και όχι μόνο αναγνώστες, να κερδίσει το ενδιαφέρον τους και να τους κινητοποιήσει στο να ανακαλύψουν πράγματα για τον εαυτό τους και τις ικανότητές τους. Επιδιώκει στην λήψη αποφάσεων οι οποίες θα είναι ο διάυλος στο να εφαρμόσουν αυτά που σκέφτονται και ονειρεύονται και να κατακτήσουν αυτά που θέτουν ως πνευματικό και υλικό στόχο.

Το παραμύθι, επίσης, δομήθηκε με τέτοιο τρόπο, έτσι ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί και από εκπαιδευτικούς όλων των βαθμίδων, ώστε να καλλιεργήσουν ένα πνεύμα αυτοβελτίωσης και ψυχικής υγείας στους μαθητές. Εμπεριέχει έννοιες και καταστάσεις που αν και είναι φανταστικές μπορούν άνετα να μετουσιωθούν στην πραγματικότητα των παιδιών, την οποία τα ίδια θα πρέπει να αντιμετωπίσουν. Εκτός από τους εκπαιδευτικούς, είναι λογικό ότι μπορεί να γίνει ένα σημαντικό εργαλείο και για τους γονείς, οι οποίοι μπορούν να το χρησιμοποιήσουν για τους ίδιους και περισσότερους λόγους.

Επιπλέον, έχει γίνει ένα πάντρεμα του παραμυθιού με ασκήσεις Δημιουργικής Γραφής οι οποίες έχουν ως σκοπό να ενδυναμώσουν την φαντασία των αναγνωστών, να καλλιεργήσουν την δημιουργικότητα και να ξετυλίξουν το ταλέντο τους. Μπορούν εύκολα να μπουν στην θέση του ήρωα και να κληθούν οι ίδιοι να κάνουν εκ νέου τις δημιουργικές αυτές ασκήσεις.

Εν κατακλείδι, το παραμύθι αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί με ποικίλους τρόπους, από διάφορους αναγνώστες και σε πλήθος καταστάσεων. Αυτό οφείλεται στις πολυάριθμες δυνατότητες που προσφέρει η Δημιουργική Γραφή, χάρη στην πολυμορφική διάστασή της και την φαντασία που εσωκλείει.

Λέξεις - κλειδιά: Δημιουργική Γραφή, παραμύθι, εσωτερική ανάπτυξη, αυτοβελτίωση, ψυχική υγεία.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ:

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	4
ΠΕΡΙΛΗΨΗ	5
ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ	
1. Η Δημιουργική Γραφή	8
1.1 Προσδιορισμός της έννοιας «δημιουργικότητα».....	10
1.2 Το «διδακτό» της γραφής.....	12
1.3 Η δημιουργική γραφή στην ελληνική εκπαιδευτική πραγματικότητα	14
1.4 Η εκπαιδευτική διάσταση της Δημιουργικής Γραφής.....	16
1.5 Η θεραπευτική διάσταση της γραφής	18
2. Το παραμύθι	20
2.1 Είδη παραμυθιού	21
2.2 Θεωρίες προέλευσης παραμυθιών	22
2.3 Η παιδαγωγική αξία του παραμυθιού	24
2.4 Η θεραπευτική/ψυχολογική αξία του παραμυθιού.....	25
2.5 Παραμύθι και αυτοβελτίωση.....	27
3. Δημιουργική Γραφή, παραμύθι και αυτοβελτίωση	28
ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ	30
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΜΕΡΟΣ	
Ο Θησαυρός του Κιαάν	34
Η μυστηριώδης γριούλα	34
Η Ράφτρα των Ονείρων	38
Η Ιέρεια Γιόρι	41
Στη λίμνη Πάντσο	45
Το ηφαίστειο Άιντα	54
Η φυλή Γιαμί.....	58
Το βασίλειο του ουράνιου τόξου.....	64
Ο δρυΐδης Ντάντα	71
Η χώρα των μαριανών	75
Η θάλασσα των αστεριών	78
Ο λαβύρινθος Ντεπαρί.....	89
Η επιστροφή.....	96
ΣΥΖΗΤΗΣΗ – ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	98
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	101
Ξενόγλωσση	101
Ελληνόγλωσση	103

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

1. Η Δημιουργική Γραφή

Ως δημιουργική ορίζεται η γραφή που ξεπερνά τα στεγανά όρια της επίσημης λογοτεχνικής γραφής, αλλά και κάθε γραφής που βασίζεται στην τεχνική ή στη φόρμα που σχετίζεται με τη δημοσιογραφική, ακαδημαϊκή αλλά και κάθε μορφή «επίσημης» γραφής (Ramet, 2011). Ο όρος «Δημιουργική Γραφή» είναι επείσακτος και επιχειρεί να αποδώσει στα ελληνικά το νόημα του όρου «Creative Writing», ο οποίος συναντάται στην αγγλοσαξονική βιβλιογραφία.

Η «Δημιουργική Γραφή» ως όρος προκαλεί σύγχυση στον μελετητή, καθώς στον όρο αυτόν εμφολωθούν πολλές σημασίες και προεκτάσεις. Περισσότερο αναλυτικά, ο όρος σχετίζεται με τη συγγραφική παραγωγή, τη διδασκαλία στο πεδίο της λογοτεχνίας, αλλά και με τη θεραπεία, διότι η Δημιουργική Γραφή δύναται να αξιοποιηθεί στην ψυχολογική εκτόνωση και στην καλλιέργεια της αυτοεκτίμησης και αυτοπεποίθησης. Εκτός αυτών, συνιστά και ακαδημαϊκό πεδίο, το οποίο έχει τις απαρχές του στο πανεπιστήμιο της Αϊόβα πριν από περισσότερο από έναν αιώνα. Στην Ελλάδα, η «Δημιουργική Γραφή» αποκτά ακαδημαϊκό υπόβαθρο με την ίδρυση του μεταπτυχιακού προγράμματος με τον ομώνυμο τίτλο, από τον ποιητή, εκδότη και ακαδημαϊκό Μ. Σουλιώτη στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας με έδρα την Παιδαγωγική Σχολή στη Φλώρινα (Βακάλη και συν., 2013).

Ο Μ. Σουλιώτης (2009) αναφέρει πως «Δημιουργική Γραφή είναι το δημιουργικό σβήσιμο» και πως «κάθε γραφή δύναται να είναι δημιουργική». Ο King (2006) θεωρεί πως ο καθένας μπορεί να εμπλακεί με τη Δημιουργική Γραφή, γιατί πράγματι κάθε γραφή μπορεί να είναι δημιουργική. Ωστόσο, ο αναγνώστης έχει την ικανότητα να κατανοήσει τη στιγμή που διαβάζει λογοτεχνικό κείμενο, ξεχωρίζοντας το από ένα, για παράδειγμα, κείμενο χιμείας. Οι λάτρεις της Δημιουργικής Γραφής σταχυολογούν τα κείμενα τα οποία εμφυσούν χαρακτηριστικά Δημιουργικής Γραφής, με βάση την αντισυμβατικότητα, την πρωτοτυπία, την έκφραση και τον βαθμό στον οποίο αντιστρατεύονται την επίσημη λογοτεχνία, η οποία φέρει ορισμένους πυλώνες. Η έννοια της δημιουργικότητας στη Δημιουργική Γραφή αφορά τη γραφή καθεαυτή και όχι απαραίτητα την παραγωγή λογοτεχνικού έργου (Dawson, 2004).

Η Δημιουργική Γραφή, ως αντικείμενο, σχετίζεται άμεσα με τρεις διακριτές επιστήμες. Πρώτον, με τη φιλολογία. Αυτό συμβαίνει για τον λόγο ότι η Δημιουργική Γραφή ως όρος αφορά τη λογοτεχνία, τόσο από την πλευρά της συγγραφής όσο και την πλευρά της ανάγνωσης. Άλλωστε, η Δημιουργική Γραφή ως στόχο έχει να καταστήσει

το άτομο που εντρυφά σε αυτήν, πρωτίστως, καλύτερο ως προς την αναγνωστική του ικανότητα. Δεύτερον, η Δημιουργική Γραφή σχετίζεται με την Παιδαγωγική. Με τη χρήση της Δημιουργικής Γραφής, το άτομο που ασκεί καθήκοντα εκπαιδευτικού στο μάθημα της γλώσσας ή της λογοτεχνίας (σε πολλά κράτη διεθνώς αλλά και πλέον και στην Ελλάδα, τα δύο αυτά μαθήματα πλέον λογίζονται σαν ένα και μάλιστα συνεξετάζονται) δύναται να διδάξει τα αντικείμενα αυτά, αλλά και εφάμιλλα, διαμορφώνοντας δημιουργικό και παιγνιώδες εκπαιδευτικό περιβάλλον (McVey, 2008). Μάλιστα, με τον τρόπο αυτόν το μαθητικό δυναμικό αναμένεται να είναι περισσότερο αποδοτικό, γιατί το μαθητικό κοινό επίκειται να απαλλαχθεί από κάθε άγχος, διότι στη Δημιουργική Γραφή σωστό και λάθος δεν υφίσταται. Αντίθετα, κάθε γραπτό αξιολογείται από την πρωτοτυπία του. Ο ρόλος του ατόμου που ασκεί εκπαιδευτικά καθήκοντα σε ένα πλάνο Δημιουργικής Γραφής είναι ο πλέον σημαντικός, επειδή το άτομο αυτό είναι υπεύθυνο για τη διαμόρφωση κλίματος εμπιστοσύνης, δημιουργικότητας και παιγνιώδους διάστασης μέσα στη σχολική τάξη. Ειδικά, το εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής υπάρχει κίνδυνος να καταρρεύσει και να αποτύχει. Για τον λόγο αυτόν, το άτομο αυτό είναι σημαντικό να έχει την απαραίτητη κατάρτιση, ώστε να συντονίσει ένα εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής (Λιθοξοϊδης & Κοντέσσα, 2019).

Εκτός των παραπάνω, η Δημιουργική Γραφή αφορά και την επιστήμη της ψυχολογίας. Αυτό συμβαίνει γιατί η Δημιουργική Γραφή δύναται να αξιοποιηθεί ως μέθοδος θεραπείας και ως τεχνική επίρρωσης της αυτοεκτίμησης και αυτοπεποίθησης του ατόμου. Ο Mazza (2012) προτείνει την ποίηση και τη Δημιουργική Γραφή ως μέθοδο θεραπείας. Μάλιστα, προτείνει συγκεκριμένη θεωρία αλλά και πράξη, προκειμένου να στρέψει το άτομο που επιθυμεί να εμπλακεί προς αυτήν την κατεύθυνση (Mazza, 2016). Στη θεραπευτική διάσταση της Δημιουργικής Γραφής δύναται να συνδράμει και η επιτελεστική ποίηση (performance poetry), ως παραγωγική ενέργεια της τέχνης της γραφής, η οποία, εντούτοις, βασίζεται κυρίως στην προφορικότητα και την κίνηση, παρουσιάζοντας ένα, για παράδειγμα ποίημα, μπροστά στο κοινό και λιγότερο στη γραφή (Βεληβασάκη, 2019). Η σύζευξη της Δημιουργικής Γραφής με το παραμύθι μπορεί επίσης να λειτουργήσει θεραπευτικά, καλλιεργώντας την αυτοπεποίθηση και αυτοεκτίμηση, λειαινώντας συνάμα τα δυσάρεστα συναισθήματα σε όσα άτομα (π.χ. παιδιά) συμμετέχουν σε ένα εργαστήριο που επιχειρεί με βάση ένα παραμύθι (π.χ. κλασικό παραμύθι) (Κωνσταντινοπούλου, 2020).

Παρόλα αυτά, η επιστημονική διάσταση της Δημιουργικής Γραφής αμφισβητείται, καθώς θεωρείται ότι η Δημιουργική Γραφή συνιστά τεχνική και όχι επιστημονικό πεδίο. Πάρα ταύτα, η παραπάνω θέση αναιρείται, κυρίως από τον συλλογισμό ότι εμφιλοχωρεί ως ακαδημαϊκή οντότητα διεπιστημονικά σε άλλες επιστήμες (π.χ. ψυχολογία, παιδαγωγική, φιλολογία κ.τ.λ.). Στον διεθνή χώρο, η Δημιουργική Γραφή έχει παγιωθεί στην εκπαίδευση και έχουν αναγνωριστεί και προσδιοριστεί τα όρια και η χρησιμότητά της. Ως επιστημονικό πεδίο συναντάται σε κάθε εκπαιδευτική βαθμίδα. Στην Ελλάδα, έχουν ήδη γίνει τα πρώτα βήματα εισαγωγής της Δημιουργικής Γραφής στην εκπαίδευση, ομοίως, σε κάθε βαθμίδα. Η Δημιουργική Γραφή στην Ελλάδα αντιμετωπίζεται ως νέο αντικείμενο που σχετίζεται, εκτός των άλλων, με την εκπαίδευση, αν και στον διεθνή χώρο η Δημιουργική Γραφή έχει συμπληρώσει έναν αιώνα ζωής (Κωτόπουλος, 2012).

1.1 Προσδιορισμός της έννοιας «δημιουργικότητα»

Προτού αναζητηθεί η «δημιουργικότητα» στην επιστήμη της Δημιουργικής Γραφής, είναι σημαντικό να στοιχειοθετηθεί η «δημιουργικότητα» ως έννοια. Το άτομο αντιμετωπίζεται ως «δημιουργικό» από την περίοδο της Αναγέννησης. Από την περίοδο αυτήν και εντεύθεν, η καλλιτεχνική παραγωγή αναφέρεται ως «δημιουργία» ή «δημιουργική διαδικασία» και το τελικό προϊόν ως «δημιούργημα» (Herringham, 2018). Στην ελληνική αρχαιότητα, η ποιητική παραγωγή αναφέρεται με τον όρο «μίμηση». Ο όρος αυτός αναδύεται από την επιχειρηματολογία που γεννήθηκε από το έργο του Αριστοτέλη και του Πλάτωνα. Οι δύο Έλληνες φιλόσοφοι, παρά ταύτα, διαφωνούσαν για την αξία της «μίμησης» (Halliwell, 2014).

Η λογοτεχνική πράξη ως δημιουργία, ωστόσο, συνιστά απότοκο της ιταλικής αναγέννησης. Στην περίοδο αυτήν, η καλλιτεχνική πράξη αναφέρεται ως «δημιουργική δραστηριότητα». Ως τότε, η «δημιουργία» ως πράξη ήταν προνόμιο αντίστοιχο του θείου. Άλλωστε, μόνον ο θεός αναφερόταν ως δημιουργός. Το λοιπόν, ο άνθρωπος δημιουργός άρχισε να αντιμετωπίζεται ως άτομο το οποίο είχε το θείο χάρισμα, δηλαδή αυτό της δημιουργίας (Βακάλη και συν., 2013). Την περίοδο αυτή, αλλά και στις επόμενες (π.χ. ελισαβετιανή Αγγλία), η ποίηση θεωρήθηκε ανώτατη τέχνη (π.χ. ανώτερη από την ιστορία, κ.τ.λ.) και για τον λόγο αυτό άρχισε να αμφισβητείται το διδακτό της δημιουργίας. Αντίθετα, θεωρήθηκε πως ο καλλιτέχνης γεννιόταν με ένα χάρισμα ή με ένα ταλέντο, το οποίο είχε θεϊκή προέλευση. Ακόμα και στις μέρες μας,

υπάρχουν λάτρεις της τέχνης οι οποίοι θεωρούν ότι η καλλιτεχνική παραγωγή είναι ταλέντο ή κυρίως ταλέντο, άσχετα αν απαιτεί και δουλειά από πλευράς του ατόμου που δημιουργεί, ώστε αυτό να καλλιεργήσει και να εξελίξει την πρώτη ύλη που του έχει αποδοθεί ως δώρο από τη φύση. Ωστόσο, η Δημιουργική Γραφή αποδεικνύει πως το κάθε άτομο μπορεί να γράψει, αρκεί να επιχειρήσει σε αυτό το πεδίο. Η γραφή (ποίηση, πεζογραφία, σενάριο κ.τ.λ.) μπορεί να εξελιχθεί με πολλούς τρόπους, αρκεί το άτομο που επιχειρεί να συναποτελεί, εκτός από συγγραφέα και δεινό αναγνώστη (King, 2016).

Στην επιστήμη της ψυχολογίας η «δημιουργικότητα» αναφέρεται ως «νοητική διεργασία οργανωμένη αλλά ευέλικτη, η οποία χαρακτηρίζεται από την πρωτότυπη και περίτεχνη επεξεργασία σχημάτων σκέψης και γνωστικών πεδίων». Η δημιουργικότητα οδηγεί στην παραγωγή πρωτότυπων έργων, όσον αφορά, τουλάχιστον, τον δημιουργό αυτών. Η ευελιξία και η ευχέρεια σκέψης, η ανοχή στο ρίσκο αλλά και οι συνδυασμοί ετερογενών και εκ πρώτης όψεως μη συμβατικών στοιχείων, είναι μονάχα μερικά από τα χαρακτηριστικά στοιχεία που συνθέτουν μία δημιουργική προσωπικότητα (Runco & Jaeger, 2012).

Εκτός από την ψυχολογία, με την έννοια της δημιουργικότητας και με τη σταχυολόγηση των χαρακτηριστικών της έχουν επίσης ασχοληθεί η επιστήμη της παιδαγωγικής, της φιλοσοφίας και της νευροφυσιολογίας. Ωστόσο, παρά τα χρόνια έρευνας πάνω στο εν λόγω πεδίο, ουδείς ερευνητής έχει καταλήξει σε έναν ορισμό, ο οποίος θεωρείται αποδεκτός από όλη την ακαδημαϊκή κοινότητα διεθνώς. Το γεγονός αυτό αποδεικνύει τη ρευστότητα, την πολυσχιδή διάσταση αλλά και την ασάφεια του όρου. Παρόλα αυτά, η δημιουργικότητα είναι ένας όρος ο οποίος χρησιμοποιείται στον δημόσιο λόγο κατά κόρων. Ως συνώνυμοι, θεωρούνται, μεταξύ άλλων, οι όροι επινοητικότητα, καινοτομία, έμπνευση και ταλέντο (Yusuf, 2009).

Η αδυναμία σταχυολόγησης ενός αντικειμενικά αποδεκτού ορισμού για την έννοια της «δημιουργικότητας», δημιούργησε δύο τάσεις: Η πρώτη τάση, αποπειράται να ταξινομήσει τα χαρακτηριστικά στοιχεία ενός ατόμου που είναι δημιουργικό και ενός ατόμου το οποίο δεν θεωρείται δημιουργικό. Η δεύτερη τάση, αντιμετωπίζει τη δημιουργικότητα με περισσότερο ολιστική χροιά. Πιο ειδικά, η δεύτερη τάση θεωρεί ότι η δημιουργικότητα είναι μια ιδιότητα που σχετίζεται άμεσα με την ανθρώπινη ύπαρξη. Κάτω από ορισμένες συνθήκες που θεωρούνται κατάλληλες, η δημιουργικότητα δύναται να ενδυναμώσει, ενώ κάτω από μη κατάλληλες καταστάσεις η δημιουργικότητα αναμένεται να ατονήσει (Βακάλη και συν., 2013).

Ο Winnicott (1990) αναφέρεται στη δημιουργική συναίσθηση και ταυτίζει την έννοια με τη ρήση ότι το άτομο τη ζωή αξίζει να τη ζήσει. Ουσιαστικά, η δημιουργικότητα ταυτίζεται με την ποιότητα στη ζωή. Στο σημείο αυτό υπεισέρχεται η αξία της «βιωμένης εμπειρίας» στον δημιουργικό λόγο, είτε στον δια ζώσης χρόνο είτε στο βίωμα μέσω της έμπνευσης, της αφήγησης ή της φαντασίας. Με τον τρόπο αυτόν, το άτομο, ανακαλύπτοντας τη δημιουργικότητά του, συνάμα ανακαλύπτει τον ίδιο του τον εαυτό. Με τον τρόπο αυτόν, αναζητά τις επιθυμίες του και τις ανάγκες του. Έχοντας ως κτήμα τα παραπάνω, το άτομο, μέσω της δημιουργικότητας, δύναται να αναβαθμίσει τη ζωή του ποιοτικά (Αντωνίου, 2022).

1.2 Το «διδασκτό» της γραφής

Αναφέρθηκε και σε προηγούμενο κεφάλαιο η διάσταση των θέσεων μεταξύ του «διδασκτού ή μη» αντικειμένου της γραφής. Υπήρξαν και υπάρχουν θεωρητικοί αλλά και καλλιτέχνες, οι οποίοι τάσσονται υπέρ της μιας ή της άλλης άποψης (Woods & Jeffrey, 2019).

Η θέση που αναφέρεται στη γραφή ως χαρακτηριστικό το οποίο είναι γενετικό και προέρχεται ως χάρισμα από τον θεό ή τη φύση θεωρείται εν πολλοίς προχυμένο. Ακόμα και οι θεωρητικοί αλλά και οι καλλιτέχνες που τάσσονται υπέρ αυτής της θέσης, πλέον θεωρούν πως ακόμα και αν ενυπάρχει κάποιο ταλέντο ή κλίση δοσμένο απλόχερα από τη φύση στο άτομο, απαιτείται μεγάλη ατομική εργασία και σπουδή πάνω σε αυτό, ώστε το χάρισμα να εξελιχθεί και από ταλέντο να μεταποιηθεί σε απτό δημιούργημα. Η συζήτηση αυτή ξεκινάει από τα χρόνια του Πλάτωνα, αν όχι και πολύ νωρίτερα. Η μητέρα της Δημιουργικής Γραφής, υπό την έννοια της άσκησης ενός ατόμου που επιθυμεί να εμπλακεί με τη γραφή, δύναται να θεωρηθούν η δραματική διδασκαλία αλλά και το ασκησιολόγιο της αναγεννησιακής ρητορικής (Αντωνίου, 2022).

Στην Αρχαία Ελλάδα, η Δημιουργική Γραφή ως αντικείμενο συναντά τις ρίζες της στον Αριστοτέλη και συγκεκριμένα στο έργο του με τίτλο «Ποιητική». Στην ουσία, η «Ποιητική» είναι το σύνολο των έργων που συλλέχθηκαν και μελετήθηκαν υπό το πρίσμα του ερμηνευτικού συλλογισμού. Καθώς τα έργα χρονολογούνται, όπως είναι εύλογο, πρωτίτερα της «Ποιητικής» του Αριστοτέλη, θα μπορούσε να ειπωθεί η θέση ότι στην Αρχαία Ελλάδα οι ρίζες της Δημιουργικής Γραφής έχουν την απαρχή τους και νωρίτερα από τη δράση του Έλληνα φιλοσόφου. Στην πράξη, ωστόσο, ο Αριστοτέλης

συμβουλεύει τους μαθητές του πάνω στο τι είναι θεμιτό να κάνουν και τι όχι κατά τη διάρκεια σύνθεσης ενός ποιητικού δράματος. Ο Αριστοτέλης στην «Ποιητική» αναφέρει ποιος είναι ο σκοπός ενός τέτοιου έργου, τα μέσα που δύνανται να συνδράμουν στην επίτευξη αυτού και το ποια μορφή είναι θεμιτό να έχει ένα έργο. Μάλιστα, ο Αριστοτέλης αναφέρει και τα χαρακτηριστικά που δύνανται να οδηγήσουν έναν δημιουργό στην αποτυχία αποπεράτωσης του στόχου (Νάσκος, 2021). Ο Πλάτωνας είχε εντελώς διαφορετική θέση από τον Αριστοτέλη. Θεωρούσε την ποίηση ως την αναζωογόνο δύναμη κάθε ιδανικού που έτεινε προς ατονία (Βακάλη και συν., 2013).

Στη σημερινή εποχή θεωρείται ότι η γραφή είναι εφικτό να διδαχθεί, όπως ακριβώς ισχύει με κάθε καλή τέχνη. Η απαρχή της παραπάνω θέσης βρίσκεται στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Ωστόσο, το οξύμωρο είναι το γεγονός ότι τα πρώτα εργαστήρια Δημιουργικής Γραφής που οργανώθηκαν από πανεπιστήμια στην αμερικανική ήπειρο ως σλόγκαν είχαν ότι η γραφή δεν μπορεί να διδαχθεί, αλλά το ταλέντο μπορεί να εξελιχθεί. Το παραπάνω εξηγείται στο πλαίσιο της γενικότερης τάσης θεοποίησης των καλλιτεχνών. Κάθε νέα άποψη, για να γίνει αποδεκτή, ήταν απαραίτητο να βασιστεί σε μία παλαιότερη πάγια θέση, ώστε τα ενδιαφερόμενα άτομα να νιώσουν ασφάλεια και να δοκιμάσουν. Ειδικά, κάθε νέα προσέγγιση, η οποία επί της ουσίας ακύρωνε κάθε μία προγενέστερη, ήταν καταδικασμένη να λησμονηθεί κλεισμένη στα ακαδημαϊκά συρτάρια (Αντωνίου, 2022).

Η Δημιουργική Γραφή θεωρείται επιστήμη και ως τέτοια μπορεί να διδαχθεί σε κάθε άτομο που ενδιαφέρεται. Ασφαλώς, κατόπιν συμμετοχής σε οποιοδήποτε εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής (πολιτισμικό, σεμιναριακό, ακαδημαϊκό κ.τ.λ.) δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι το συμμετέχον άτομο θα γίνει συγγραφέας και ότι μπροστά του ανοίγεται πεδίο δόξης λαμπρό. Ωστόσο, το κάθε συμμετέχον άτομο είναι εφικτό να «κόψει δρόμο στο ταξίδι της γραφής». Να μην λησμονείται, άλλωστε, ότι σκοπός της Δημιουργικής Γραφής πρωτίστως είναι να καταστήσει το εμπλεκόμενο άτομο καλύτερο αναγνωστικά και κατόπιν συγγραφικά. Απόψεις που αναφέρουν ότι κάθε εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής, όμοια με την ανάγνωση τρίτων συγγραφέων, δύνανται να επηρεάσει το προσωπικό συγγραφικό ύφος ενός ατόμου θεωρούνται μη στοιχειοθετημένες. Η Δημιουργική Γραφή είναι σημαντικό να αντιμετωπίζεται πρωτίστως ως επιστήμη που σχετίζεται με τη φιλολογία, την παιδαγωγική και την ψυχολογία και έπειτα ως τεχνική που δύνανται να ενδυναμώσει έναν ασκούμενο συγγραφέα. Ωστόσο, ο συνδυασμός της εμπορικότητας του αντικείμενου με τη

ματαιοδοξία ατόμων που επιθυμούν καριέρα, έχουν αναγάγει τη δεύτερη ιδιότητα ως κύρια, παραμερίζοντας το επιστημονικό υπόβαθρο του όρου (Λιθοξοΐδης, 2021).

Ωστόσο, τίθεται ένα ακόμα ερώτημα, το οποίο αξίζει να σημειωθεί και στην παρούσα εργασία. Το ερώτημα αφορά τη θεωρία που σχετίζεται με τη λογοτεχνία και εμφιλοχωρεί και στη Δημιουργική Γραφή. Η Δημιουργική Γραφή πράγματι δεν αποτελεί συνώνυμο της λογοτεχνίας, αλλά ένα άλλο σώμα, ανεξάρτητο, το οποίο να μην απορροφά στοιχεία από τη θεωρία της λογοτεχνίας, αλλά στόχο δεν έχει την αναπαραγωγή αυτών αλλά την ανατροπή τους. Στην πράξη, η Δημιουργική Γραφή έχει κοινωνικό και συμμετοχικό χαρακτήρα, απαλλαγμένο από τη μοναχική λογική ενός λογοτέχνη. Η θεωρία της λογοτεχνίας είναι σημαντικό να κατακτηθεί από έναν σπουδαστή δημιουργικής γραφής, ακόμα και αν αυτός εν τέλει απορρίψει τη θεωρία αυτήν ως κατάλοιπο του μεταμοντέρνου (Broekkamp και συν., 2009).

Η Δημιουργική Γραφή δύναται να λειτουργήσει ως πεδίο μαθητείας για όσα άτομα επιθυμούν να επιχειρήσουν σε αυτήν. Η Δημιουργική Γραφή συνιστά ένα φιλόξενο για κάθε άτομο πεδίο, απαλλάσσοντας τη γραφή από την ελίτ των ταλαντούχων και χαρισματικών. Την ίδια στιγμή, η Δημιουργική Γραφή λειτουργεί ως ασπίδα και για τους μέχρι σήμερα καθιερωμένους συγγραφείς (Βακάλη και συν., 2013).

1.3 Η δημιουργική γραφή στην ελληνική εκπαιδευτική πραγματικότητα

Η Δημιουργική Γραφή στην ελληνική εκπαιδευτική πραγματικότητα αρχικά εντάχθηκε στην άτυπη εκπαίδευση, δηλαδή στη μη θεσμοθετημένη. Η εμφιλοχώρηση της Δημιουργικής Γραφής στην εκπαίδευση ως εργαλείο διδασκαλίας συνιστά κεκτημένο της τελευταίας δεκαεπταετίας. Αρχικά, η Δημιουργική Γραφή είχε και παρουσία στην τυπική εκπαίδευση, αλλά μονάχα σε ορισμένα εκπαιδευτικά ιδρύματα, όπως για παράδειγμα το Μαράσλειο Διδασκαλείο, τα Καλλιτεχνικά σχολεία, ορισμένα πανεπιστήμια (σε προπτυχιακό ή/και μεταπτυχιακό επίπεδο), πιλοτικά προγράμματα (π.χ. Πειραματικά/Πρότυπα Σχολεία) και φορείς εκπαίδευσης ενηλίκων. Στη μη τυπική εκπαίδευση, υπήρξε και συνεχίζει να υπάρχει πλήθος λεσχών, μορφωτικών συλλόγων και σεμιναρίων που παραδίδονται μαθήματα Δημιουργικής Γραφής. Ωστόσο, όσον αφορά τη μη τυπική εκπαίδευση, μολονότι μεταξύ των προγραμμάτων γίνονται ουσιαστικές προσπάθειες για τη διάδοση του αντικειμένου, ωστόσο είναι συχνό το

φαινόμενο που η Δημιουργική Γραφή αντιμετωπίζεται επιπόλαια με μοναδικό κίνητρο το οικονομικό κέρδος (Βακάλη και συν., 2013).

Με βάση το Νέο Πρόγραμμα Σπουδών¹ (2021) η διδακτική της λογοτεχνίας συμπαρατάσσεται με τη Δημιουργική Γραφή. Στόχος είναι η ενεργητική αισθητική απόλαυση και η δημιουργική παραγωγή κειμένων τα οποία είναι πρωτότυπα και συνιστούν μια «γλώσσα μέσα από τη γλώσσα». Προωθείται η ενεργητική ανάγνωση και η καλλιέργεια της αναγνωστικής ικανότητας των μαθητών, ώστε οι μαθητές να αναπτύξουν ενσυναίσθηση και καλλιέργεια γραμματισμών. Στο λύκειο, σκοπός είναι η ανάδειξη όλων των ιδιοτήτων της Δημιουργικής Γραφής (θεραπευτική, παιδαγωγική & φιλολογική) μέσα από στοχευμένες ασκήσεις που συνδράμουν στην παραγωγή πρωτότυπων κειμένων. Εφάμιλλη είναι η στοχοθεσία και στο γυμνάσιο. Σκοπός είναι η ενασχόληση των μαθητών με κάθε είδος λογοτεχνικής γραφής και η σύνδεση της γραφής με την κοινωνία, την εξερεύνηση (π.χ. φαντασία) και την αυτοβελτίωση – αυτογνωσία.² Στο δημοτικό, στόχος είναι, μεταξύ άλλων, η μύηση των μαθητών στην αισθητική απόλαυση λογοτεχνικών κειμένων και η καλλιέργεια ενδιαφέροντος για παραγωγή κειμένου μέσω της Δημιουργικής Γραφής. Όσον αφορά το δεύτερο, μέσα από ασκήσεις Δημιουργικής Γραφής τα παιδιά καλούνται να καλλιεργήσουν την ικανότητα επικοινωνίας σε διαφορετικά υφολογικά πλαίσια μέσα από τον γραπτό λόγο³.

Όσον αφορά την προσχολική εκπαίδευση, η Δημιουργική Γραφή, ως εργαλείο, στοχεύει στην αναγνώριση λεξιλογίου, στη διάκριση διαφορετικών ειδών προφορικών κειμένων και στην καλλιέργεια της ικανότητας των παιδιών στην περιγραφή και στη διήγηση. Επίσης, στόχος είναι η παραγωγή προφορικών κειμένων με χρήση εξωγλωσσικών και παραγλωσσικών στοιχείων. Σκοπός, είναι η ορθή χρήση της γλώσσας. Για παράδειγμα, τα νήπια καλούνται να εναρμονίζουν το ύφος ανάλογα με το επικοινωνιακό πλαίσιο που συναντούν, να τεκνοθετούν κριτική στάση απέναντι σε λεγόμενα τρίτων, να αντιλαμβάνονται τους κανόνες και τις αρχές που διέπουν τη γλώσσα ως μέσο επικοινωνίας και να κατανοούν τους σημειωτικούς τρόπους με τους οποίους στοιχειοθετούνται τα νοήματα. Στους επιμέρους στόχους, τα νήπια καλούνται να γνωρίσουν συγγραφείς και το έργο αυτών (μέσω της παιδικής λογοτεχνίας), να διακρίνουν είδη γραπτών κειμένων και να αναλύουν και να ερμηνεύουν από ιστορίες

---

¹ Εφημερίδα της Κυβερνήσεως: Αριθμ. 158779/Δ2

² Εφημερίδα της Κυβερνήσεως: Αριθμ. 158753/Δ2

³ Εφημερίδα της Κυβερνήσεως: Αριθμ. 161038/Δ1

και ποιήματα «εικόνες» δημιουργώντας κρίσεις για τους ήρωες και την πλοκή. Τέλος, σημαντική είναι και η βιωμένη εμπειρία των ίδιων των νηπίων και η ανάδυση αυτής μέσα από σχετικά αναγνώσματα και δικές τους αφηγήσεις σε κάθε λογοτεχνικό είδος⁴.

Η δημιουργικότητα ως έννοια και τάση ενυπάρχει στους στόχους της τυπικής εκπαίδευσης. Χαρακτηριστικά, στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, στο ΑΠΣ-ΔΕΠΠΣ αναφέρεται ως στόχος η προαγωγή της δημιουργικότητας για τη διδακτική της λογοτεχνίας και της γλώσσας. Συστήνεται η ατομική έκφραση του μαθητικού κοινού και η αναζήτηση τέρψης κατά την ανάγνωση λογοτεχνικών κειμένων (Βακάλη και συν., 2013). Στην προσχολική εκπαίδευση προβλέπονται δημιουργικές ασκήσεις με στόχο την εναλλακτική προσέγγιση λογοτεχνικών κειμένων. Στην ίδια βαθμίδα, το ΑΠΣ-ΔΕΠΠΣ σκιαγραφεί την τοποθέτηση εικονογραφημένων βιβλίων στη σχολική βιβλιοθήκη. Το Αναλυτικό Πρόγραμμα στο νηπιαγωγείο, με βάση τη δανειστική βιβλιοθήκη, εμπλέκει στην αναγνωστική διαδικασία και τους γονείς, στο πλαίσιο της συμμετοχικής εκπαίδευσης (Παπαδόπουλος, 2022).

Η Δημιουργική Γραφή εισέρχεται επίσημα στο ελληνικό σχολείο το 2011 και συγκεκριμένα στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση (ΦΕΚ: 1562/27-6-11). Μάλιστα, στο βιβλίο δασκάλου αναφέρθηκαν ορισμένες υποδείξεις ως προς την αξιοποίησή της. Ως στόχος, αναφέρθηκε η καλλιέργεια της κριτικής ικανότητας και της δημιουργικότητας του μαθητικού δυναμικού. Στον ακαδημαϊκό ελληνικό κόσμο, η Δημιουργική Γραφή ως επιστήμη εισήλθε το 1990. Σε επίπεδο μεταπτυχιακών σπουδών, η αρχή συναντάται το 2008, με την ίδρυση ομώνυμου προγράμματος μεταπτυχιακών σπουδών στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας, στο Τμήμα Νηπιαγωγών, με έδρα τη Φλώρινα. Έκτοτε, λειτουργεί αδιάλειπτα εγείροντας, ειδικά στα πρώτα χρόνια, πολλές συζητήσεις. Εντούτοις, στις μέρες μας, η δημιουργική γραφή έχει παγιωθεί στην ακαδημαϊκή συνείδηση σε όλη την ελληνική επικράτεια και έχει ήδη εισδύσει στην τυπική εκπαίδευση (Κωτόπουλος, 2014).

1.4 Η εκπαιδευτική διάσταση της Δημιουργικής Γραφής

Η εκπαιδευτική αξία της Δημιουργικής Γραφής θεωρείται εν πολλοίς, πλέον, κοινός τόπος, πράγμα που συνιστά απότοκο της αγωνίας και των ενεργειών των θιασωτών που σχετίζονται με αυτήν. Με τη Δημιουργική Γραφή, το μαθητικό δυναμικό δύναται να

---

⁴ Εφημερίδα της Κυβερνήσεως Αριθμ. 160476 /Δ1

έχει την εμπειρία μιας βιωματικής γλωσσο-διδακτικής μεθόδου διδασκαλίας, η οποία είναι εφικτό να προσαρμοστεί σε πολλά διδακτικά αντικείμενα και όχι μόνο στα μαθήματα της γλώσσας και της λογοτεχνίας, στα οποία κυρίως συνηθίζεται (Κλωστράκη, 2018).

Στη Δημιουργική Γραφή το μαθητικό κοινό λογίζεται ως δημιουργός, παύοντας να ασχολείται αποκλειστικά με κείμενα τρίτων. Αποτινάσσει, δηλαδή, τον αποκλειστικό ρόλο του καταναλωτή. Η Δημιουργική Γραφή προσφέρει μια διδακτική προσέγγιση η οποία βασίζεται στο βίωμα, στην αλληλοβοήθεια και στη συνεργασία. Ως διδακτική προσέγγιση δύναται να εμπλουτισθεί και με άλλες προσεγγίσεις, όπως για παράδειγμα οι νέες τεχνολογίες. Επομένως, υπό την προϋπόθεση ορισμένων όρων, η Δημιουργική Γραφή δύναται να αξιοποιήσει προσωπικές εμπειρίες και να συμβάλλει στην προσωπική ανάπτυξη του μαθητικού δυναμικού που επιχειρεί σε αυτήν. Επίσης, το μαθητικό κοινό χάρη στη Δημιουργική Γραφή μπορεί να καλλιεργήσει την κριτική θέαση των πραγμάτων, τη δημιουργικότητα, αλλά και επιμέρους δεξιότητες. Ο συνδυασμός της θεωρίας της λογοτεχνίας και της λογοτεχνικής πράξης, οδηγεί, με τη σωστή καθοδήγηση, στην παραγωγή λογοτεχνικών κειμένων, καθιστώντας το μαθητικό κοινό ενεργό και λειτουργικό. Μάλιστα, ένα πρόγραμμα Δημιουργικής Γραφής δύναται να συνδυαστεί και με άλλες τέχνες, όπως για παράδειγμα η μουσική, η ζωγραφική και το θέατρο (Κλωστράκη, 2018).

Η Δημιουργική Γραφή έχει πρακτική εφαρμογή και στην ειδική αγωγή. Στη Δημιουργική Γραφή, σωστό και λάθος δεν υπάρχει, οπότε κάθε δημιουργία εξετάζεται με γνώμονα την πρωτοτυπία τους. Εκτός από αυτό, το άτομο που καλείται να συντονίσει ένα εργαστήριο Δημιουργικής Γραφής, είναι σημαντικό να διαμορφώσει το κατάλληλο κλίμα (π.χ. απαλλαγμένο από άγχος), ώστε αυτό να συνδράμει στην επίρρωση της δημιουργικότητας. Για αυτόν τον λόγο, το άτομο αυτό είναι σημαντικό να έχει την απαραίτητη κατάρτιση. Για παράδειγμα, είναι θεμιτό να αποτελούσε και το ίδιο στο παρελθόν μέλος εργαστηρίου Δημιουργικής Γραφής, αλλά την φορά αυτήν από την πλευρά του εκπαιδευόμενου. Με αυτόν τον τρόπο, δύναται επακριβώς να συναισθανθεί το πώς νιώθουν τα μέλη τη στιγμή που συντονίζει ένα εργαστήριο και αναθέτει την εκπόνηση μιας δραστηριότητας. Όλα τα παραπάνω, αναμένεται να ωθήσουν άτομα τα οποία επιθυμούν να γράψουν στο να γράψουν, αλλά υπό συμβατικές συνθήκες αρνούνται να το κάνουν, φοβούμενα το λάθος και την κατοπινή κριτική. Τέτοια άτομα, είναι για παράδειγμα τα δυσλεκτικά παιδιά. Η πρωτοτυπία της διδακτική με βάση τη Δημιουργική Γραφή δύναται να κεντρίσει το ενδιαφέρον ενός παιδιού που

αντιμετωπίζει τη Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής – Υπερκινητικότητα (ΔΕΠΥ) ή άλλα ζητήματα τα οποία εσωκλείονται στην ευρεία ομπρέλα της ειδικής αγωγής (π.χ. άτομα με προσφυγικό υπόβαθρο κ.τ.λ.) (Kasirer & Shnitzer-Meirovich, 2021).

Η εκπαιδευτική αξία της Δημιουργικής Γραφής είναι έκδηλη. Όσα άτομα επιχειρούν σε αυτήν, καλλιεργούν την κριτική, όχι μόνο στην ανάγνωση αλλά και γενικά στην καθημερινή ρουτίνα. Δεύτερον, αντιλαμβάνονται ως αναγνώστες και ως δημιουργοί τα δομικά στοιχεία μιας λογοτεχνικής απόπειρας. Επιπλέον, μέσα από τη Δημιουργική Γραφή άτομα κάθε ηλικίας δύνανται να αντιληφθούν τα συγκεκριμένα (κοινωνικό, πολιτικό κ.τ.λ.) τα οποία χαρακτηρίζουν την εποχή στην οποία το αντικείμενο μελέτης αναφέρεται. Ακόμα, ως συνέχεια της κριτικής σκέψης, τα άτομα μπορούν να ξεχωρίσουν τα πονήματα τα οποία ανήκουν στη μαζική κουλτούρα από αυτά που χαρακτηρίζονται από αισθητική, όσο και αν η τελευταία μεταβάλλεται στον χωροχρόνο. Τέλος, το πιο σημαντικό ίσως είναι ότι όσα άτομα έχουν καταρτισθεί στη Δημιουργική Γραφή, δύνανται να κληροδοτήσουν στον χώρο έρευνας, στην εκπαίδευση αλλά και ευρύτερα, όσες γνώσεις έχουν αυτά αποκομίσει μέσα από τον δημιουργικό χώρο (Παπαντωνάκης & Κωτόπουλος, 2011).

1.5 Η θεραπευτική διάσταση της γραφής

Όταν η γραφή αφορά το παρελθόν, το άτομο που επιχειρεί κάνει ενδοσκόπηση και αναστοχάζεται μνήμες και ασυνέχειες οι οποίες έχουν τις ρίζες τους, συνήθως, στην παιδική ηλικία. Με τον τρόπο αυτόν, το άτομο αντιλαμβάνεται καλύτερα το παρελθόν και ως εκ τούτου δύναται να ερμηνεύσει το παρόν με περισσότερο αντικειμενικά κριτήρια. Η κατανόηση του εαυτού (π.χ. που οφείλονται ορισμένες αντιδράσεις, φοβίες κ.τ.λ.) οδηγεί στην καλλιέργεια της ψυχικής ανθεκτικότητας αλλά και στη διατήρηση της ψυχικής υγείας. Τα δύο παραπάνω δύνανται να οδηγήσουν στην αυτοβελτίωση από ασφαλή ατραπό (Τσέργας, 2020).

Ο Τσέργας (2020) αναφέρει πως η Δημιουργική Γραφή μπορεί να συμβάλλει στη λείανση των συμπτωμάτων του μετατραυματικού στρες, στη βελτίωση της καταθλιπτικής διάθεσης, στη μείωση του άγχους, στην εξισορρόπηση των συναισθηματικών μεταπτώσεων, στη μείωση των έμμονων σκέψεων και στην ελάττωση του πόνου που προκαλείται από διάφορες παθήσεις. Ως προς τον ψυχολογικό τομέα, η Δημιουργική Γραφή δύναται να «παγώσει τον χρόνο», σε μια εποχή που υπάρχουν στιγμές που κάθε άτομο αισθάνεται εν πολλοίς ότι «ο χρόνος τρέχει» και ότι

«το ίδιο μένει πίσω, αδυνατώντας να ακολουθήσει σε αυτόν τον ρυθμό». Με άλλα λόγια, η Δημιουργική Γραφή καταλαγιάζει το άγχος της καθημερινότητας και του χρόνου (Costa & Abreu, 2018).

Στον εκπαιδευτικό χώρο η Δημιουργική Γραφή συνδράμει ώστε άτομα που είτε φοιτούν είτε εργάζονται σε αυτόν φέρουν καλύτερες επιδόσεις. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η Δημιουργική Γραφή ηρεμεί την εργαζόμενη μνήμη, που είναι υπεύθυνη για λαβυρινθώδεις δραστηριότητες που ένα άτομο καλείται να αντιμετωπίσει και να φέρει εις πέρας. Επίσης, η Δημιουργική Γραφή ενισχύει τις κοινωνικές δεξιότητες των ατόμων που επιχειρούν σε αυτήν. Σύμφωνα με τους King και συν. (2013), άτομα τα οποία συμμετείχαν σε προγράμματα θεραπευτικής Δημιουργικής Γραφής και έγραφαν για το τραύμα τους, κατόπιν της ολοκλήρωσης του προγράμματος γελούσαν περισσότερο, ήταν περισσότερο κοινωνικά και χρησιμοποιούσαν περισσότερο λέξεις οι οποίες συνδέονται με ευχάριστα συναισθήματα. Την ίδια στιγμή, τα άτομα αυτά είχαν γίνει καλύτεροι ακροατές, φίλοι και ομιλητές. Η σκιαγράφιση του παρελθόντος στο χαρτί συνδράμει ώστε το άτομο να κατανοήσει καλύτερα τον ίδιο του τον εαυτό και τις αιτίες που η ζωή του έχει διαμορφωθεί με έναν συγκεκριμένο τρόπο (Smitherman & Thompson, 2002).

Η Δημιουργική Γραφή, όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, ενισχύει την αυτοπεποίθηση, την αυτοεκτίμηση αλλά και την ψυχική ανθεκτικότητα. Άτομα τα οποία καταγράφουν ακόμα και τα πιο απλά επιτεύγματα που έχουν κατορθώσει καθημερινά, εκτιμούν περισσότερο τον εαυτό τους αλλά και την ρουτίνα τους (π.χ. την εργασία τους). Με άλλα λόγια, τα άτομα αυτά διαβιώνουν περισσότερο συνειδητά, έχοντας την επίγνωση όσων συμβαίνουν στο δομημένο περιβάλλον στο οποίο εντάσσονται αλλά και καλύτερη επίγνωση όλης τους της ζωής (Amabile, 2011). Μέσα από τη Δημιουργική Γραφή, το άτομο δύναται να κάνει ενδοσκόπηση και να οριοθετήσει την ύπαρξή του με τρόπο που το «εγώ» του έχει αξία. Πολλές φορές, συνηθίζεται πολλοί άνθρωποι να ζουν για χάρη εξωτερικών παραγόντων (π.χ. απόκτηση χρημάτων). Με τη Δημιουργική Γραφή, το άτομο έρχεται σε ισορροπία με τον εσωτερικό του κόσμο και παύει να επηρεάζεται υπέρ το δέον από όσα συμβαίνουν στο δομημένο περιβάλλον στο οποίο αυτό διαβιεί (Μωρίκης, 2021).

Μέσα από τη Δημιουργική Γραφή, το άτομο καλλιεργεί δεξιότητες οι οποίες σχετίζονται με το ευ ζην. Η θεραπευτική διάσταση της γραφής δύναται να επέλθει με κάθε είδος γραφής (π.χ. ποίηση, σενάριο κ.τ.λ.). Η διείσδυση στα άδυτα του «είναι», οδηγεί στην κατανόηση, στη συνειδητοποίηση, αλλά και στην αποδοχή τόσο του

εαυτού όσο και του άλλου. Για τη θεραπευτική διάσταση της Δημιουργικής Γραφής, εν κατακλείδι, ισχύουν όσα ακριβώς ισχύουν για κάθε είδος τέχνης. Θέτει, δηλαδή, το άτομο, αντιμέτωπο με τις σκέψεις του και τα συναισθήματά του πάνω στο χαρτί. Με τον τρόπο αυτόν επέρχεται η συνειδητοποίηση, η κατανόηση και στο τέλος του δρόμου η αποδοχή. Κατόπιν της αποδοχής, ορισμένα χαρακτηριστικά του θυμικού του ατόμου παραμένουν αμετάβλητα (καθώς έχουν καταστεί αποδεκτά), ενώ άλλα απορρίπτονται και μεταποιούνται, οδηγώντας στην αυτοβελτίωση. Η τελευταία συνιστά αποδοχή διάφορων νορμών που ορίζει η κοινωνία και ασφαλώς αποδέχεται το άτομο (Connolly-Baker & Mazza, 2004).

2. Το παραμύθι

Ως παραμύθι ορίζεται μια λαϊκή αφήγηση η οποία έχει μικρή ή μεσαία έκταση και στους κόλπους του εμιφιλχωρεί το «έθος». Το «έθος» μπορεί να συνιστά αξιωματική αρχή. Ωστόσο, βασικός στόχος του παραμυθιού είναι η τέρψη των αναγνωστών και όχι ο διδακτισμός με την αρνητική χροιά. Ασφαλώς, ένα παραμύθι μπορεί να διδάξει στάσεις και συμπεριφορές και αναφέρονται σε άτομα κάθε ηλικίας. Το παραμύθι είναι είδος συγγενές με τον μύθο, εντούτοις διαφοροποιούνται εννοιολογικά, καθώς το πρώτο συνιστά ένα επινόημα ενώ ο μύθος ως στόχο έχει να διδάξει και να πείσει και για αυτόν τον λόγο πολλές φορές χρησιμοποιεί προσωποποιήσεις με ζώα που λειτουργούν ως άτομα (Ακριτόπουλος, 2011).

Τα παραμύθια σε πολλές χώρες αξιοποιήθηκαν για τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών με στόχο την κληροδότηση στάσεων και αξιών, την καλλιέργεια ταυτότητας και την ενδυνάμωση της εθνικής συνείδησης. Τα παραμύθια μεταφέρουν στοιχεία τα οποία βρίσκονται πέρα από τη λογική και τον συμβατικό χώρο και χρόνο. Χαρακτηρίζονται από σύμβολα, τα οποία αναδύονται με τρόπο ποιητικό, λυρικό και αλληγορικό. Ουσιαστικά, τα σύμβολα είναι αυτά που στοιχειοθετούν τα νοήματα τα οποία το κάθε παραμύθι επιθυμεί να αναδείξει (Καπλάνογλου, 2002). Στο παραμύθι, ισχύει ό,τι ακριβώς ισχύει σε κάθε λογοτεχνικό πόνημα. Ο παραμυθιάς, έχει ορισμένη πρόθεση ή προθετικότητα (Culler, 2007).

Το παραμύθι, έχει ορισμένα χαρακτηριστικά. Το βασικότερο κοινό στοιχείο είναι ότι ο χώρος και ο χρόνος που διαδραματίζονται τα γεγονότα δεν αναφέρονται συγκεκριμένα. Πολλές φορές τα πρόσωπα που λειτουργούν ως πρωταγωνιστές δεν

ονοματοδοτούνται. Το παραμύθι χαρακτηρίζεται για την ήρεμη εισαγωγή. Η ανατροπή της νηνεμίας επέρχεται συνήθως στη μέση, ενώ το τέλος συνηθίζεται να είναι καλό. Τα παραμύθια χαρακτηρίζονται από συνεχείς επαναλήψεις, με σκοπό την ενδυνάμωση της έντασης και τη διόγκωσή τους. Οι ήρωες των παραμυθιών κινούνται στο δίπολο καλός και κακός και σπανίζουν οι γκρίζοι χαρακτήρες. Τις περισσότερες φορές οι κακοί πληρώνουν για τη δράση τους ή μετατρέπονται σε καλούς, αναγνωρίζοντάς τα ατοπήματά τους. Τα παραμύθια έχουν απλή πλοκή και αφήγηση, ώστε να καθίστανται ευρέως κατανοητά (Ακριτόπουλος, 2011).

Πολλές φορές τα παραμύθια αναπαριστούν το δομημένο φυσικό και αστικό / φυσικό περιβάλλον, στο οποίο εκτυλίσσεται η δράση, χωρίς όμως αυτό να προσδιορίζεται ειδικά. Ομοίως, τα παραμύθια βρίσκονται σε άμεση συνάρτηση με την κουλτούρα του γενέθλιου τόπου. Η διάδοση του παραμυθιού εξαρτάται από τον ίδιο τον παραμυθά, το ίδιο το παραμύθι (π.χ. διδακτικό) αλλά και την παράδοση και την κουλτούρα του τόπου στον οποίο το παραμύθι απευθύνεται (Καπλάνογλου, 2002).

2.1 Είδη παραμυθιού

Τα παραμύθια μπορούν να ταξινομηθούν σε δύο διακριτές κατηγορίες, τα «λαϊκά» και τα «λογοτεχνικά». Το πρώτο, έχει έντονο το μαγικό στοιχείο και ως στόχο έχει την τέρψη των αναγνωστών. Το «λογοτεχνικό», από την άλλη, συγγράφεται από επώνυμους παραμυθάδες και έχει περισσότερο έντονο το ατομικό/προσωπικό στοιχείο, παρά το συλλογικό. Ως εκ τούτου, το «λογοτεχνικό» παραμύθι εσωκλείει τον εσωτερικό κόσμο του συγγραφέα του, σε αντίθεση το με «λαϊκό», το οποίο αναφέρεται στις αγωνίες μιας ολόκληρης κοινότητας (Ακριτόπουλος, 2013).

Τα παραπάνω είδη ταξινομούνται σε επιμέρους υποείδη. Ορισμένα από αυτά είναι το «μαγικό παραμύθι» (π.χ. παραμύθια με δράκους, νεράιδες κ.τ.λ.), το «κοσμικό παραμύθι» (που αναφέρεται σε κοινωνικά ζητήματα και παρουσιάζεται εναρμονισμένο με την πραγματική ζωή), το «θρησκευτικό παραμύθι» (π.χ. βίοι αγίων), το «σατιρικό παραμύθι» (το οποίο αναφέρεται στα παθήματα ατόμων που λειτουργούν άνευ λογισμού), το «φανταστικό παραμύθι», το «παραμύθι με ζώα», το «φιλοσοφικό παραμύθι», το «αντιπαραμύθι» και το «ερωτικό παραμύθι». Όσον αφορά τα παραμύθια που βασίζονται στον έμμετρο και έντεχνο λόγο, έχουν στοιχειοθετηθεί και παραμύθια που ανήκουν σε περισσότερο ειδικές κατηγορίες, όπως για παράδειγμα το «μουσικό

παραμύθι», το «εικονογραφημένο παραμύθι» και το «δραματοποιημένο παραμύθι» (Ακριτόπουλος, 2013).

2.2 Θεωρίες προέλευσης παραμυθιών

Οι θεωρητικοί και μελετητές των παραμυθιών αναζήτησαν την προέλευση του παραμυθιού, τον τόπο δηλαδή που το γέννησε και το διέδωσε σε όλον τον κόσμο. Ωστόσο, παρά τη σωρεία των θεωριών, κάθε μία από αυτές αμφισβητούνται υπό το πρίσμα της στοιχειοθέτησης μιας νέας σχετικής. Παρακάτω, θα αναφερθούν οι πιο γνωστές από αυτές (Brewer, 2003).

Η πρώτη θεωρία για την οποία θα γίνει λόγος είναι η ινδοευρωπαϊκή. Η θεωρία αναφέρει ότι η γενέτειρα ρίζα των παραμυθιών είναι η ινδοευρωπαϊκή. Κατά τη θεωρία, τα παραμύθια διαδόθηκαν κατά τη μετακίνηση των ινδοευρωπαϊκών φύλων. Η θεωρία αυτή στηρίχθηκε και από τους αδερφούς Γκριμ. Δεύτερη θεωρία είναι η «μυθολογική». Σύμφωνα με αυτήν, τα παραμύθια συνιστούν απογόνους των ινδοευρωπαϊκών ηλιακών μύθων. Κατά τη θεωρία αυτήν, τα παραμύθια είναι απομεινάρια των ινδοευρωπαϊκών μύθων, που οι κατοπινοί παραμυθάδες δημιούργησαν προκειμένου να ερμηνεύσουν την πολιτιστική κληρονομιά των προγόνων τους. Τρίτον, η «ινδική θεωρία». Η θεωρία αυτήν υποστηρίχθηκε από τον Θίοντορ Μπένφι (Theodor Benfey) και αναφέρει πως οι ινδικοί μύθοι προέρχονται από τον δυτικό κόσμο. Κατά τη θεωρία, πολλοί από τους ινδικούς μύθους στηρίχθηκαν στο έργο του Αισώπου και διαδόθηκαν μέσω της προφορικής παράδοσης, πριν διαφοροποιηθούν και αποκτήσουν τη δική τους μορφή. Ωστόσο, τα παραμύθια ακολούθησαν αντίστροφη πορεία, έχοντας τις απαρχές τους στην Ινδία (Rahman, 2017).

Μια άλλη θεωρία είναι η «πολυγενετική θεωρία». Η θεωρία αυτήν αναπτύχθηκε από τον Άντριου Λανγκ (A. Lang) και ήταν επηρεασμένη από τη θεωρία του Δαρβίνου για την εξέλιξη των ειδών. Κατά τον Α. Λανγκ, όλοι οι λαοί γέννησαν παραμύθια σε μία συγκεκριμένη στιγμή στον χρόνο, αλλά επιβίωσαν μόνο αυτά των λαών με ισχυρό πολιτισμό και κουλτούρα, τα οποία και επιβίωσαν λόγω της διάδοσής τους. Ο Α. Λανγκ με αυτήν τη θεωρία τάχθηκε υπέρ της πολιτισμικής ομοιομορφίας των λαών. Η φινλανδική σχολή έφερε στη συζήτηση για την προέλευση των παραμυθιών την «ιστορικογεωγραφική θεωρία». Κατά τη θεωρία αυτήν, κάθε παραμύθι εναρμονίζεται στα λαογραφικά στοιχεία του τόπου στον οποίον γεννιέται.

Όταν όμως το ίδιο παραμύθι διαδίδεται σε μια άλλη κοινωνία με διαφορετικά ποιοτικά χαρακτηριστικά από την προηγούμενη, τότε αυτό μεταποιείται και προσαρμόζεται με τα δεδομένα του νέου τόπου. Τη φινλανδική θεωρία στην Ελλάδα εισήγαγε ο Γ. Α. Μέγας (Μέγας, 2011).

Εκτός από τις παραπάνω, αξίζει να αναφερθεί και η «συμβολιστική θεωρία». Σύμφωνα με τη συμβολιστική θεωρία, τα παραμύθια έχουν καταγωγή από παλιές λειτουργίες. Εισηγητής της θεωρίας αυτής υπήρξε ο Γάλλος Σεντύβ (Saintyves), ο οποίος στοιχειοθέτησε και παρουσίασε τη θεωρία αυτήν, αφού είχε μελετήσει το έργο του Περρώ. Εν συνεχεία, ο Γάλλος Βαν Ζενέπ (Van Genner) συνέδεσε τα παραμύθια με παλιές λειτουργίες αλλά και τον τοτεμισμό. Ομοίως, ο Γερμανός Νάουμαν (Naumann) εντόπισε στα παραμύθια ψήγματα παλιών δοξασιών και για αυτόν τον λόγο πρότεινε να ερμηνευτούν εφόσον αρχικά μελετηθούν σχετικά με το συγκεκριμένο. Άλλη θεωρία, ήταν η «ψυχολογική-ψυχαναλυτική θεωρία». Σύμφωνα με αυτήν, το παραμύθι ερμηνεύεται με τρεις επιμέρους τρόπους. Ο πρώτος τρόπος είναι η κλινική προσέγγιση του παραμυθιού, με σκοπό τη διάγνωση και την ψυχαναλυτική θεραπεία των ατόμων. Ως δεύτερος τρόπος αναφέρθηκε η θεωρητική προσέγγιση, η οποία αφορά τη μελέτη του ψυχισμού του ατόμου. Τέλος, ως τρόπος ερμηνείας αναφέρθηκε η «κειμενοαναλυτική προσέγγιση», η οποία στοχεύει στη μελέτη του παραμυθιού με όρους οι οποίοι σχετίζονται με την ψυχανάλυση. Η θεωρία αυτή δεν κατόρθωσε να αναδείξει την προέλευση του παραμυθιού, ωστόσο άνοιξε ένα νέο πεδίο στη μελέτη και στη συζήτηση που αφορά το παραμύθι (Van Genner, 2013).

Τελευταία θεωρία για την οποία θα γίνει λόγος στο παρόν κεφάλαιο, είναι η «μορφολογία του παραμυθιού» η οποία θεωρία σχετίζεται με τον Β. Προπ. Σύμφωνα με τον Ρώσο θεωρητικό, πριν κανείς ασχοληθεί με την προέλευση του παραμυθιού είναι σημαντικό να ορίσει, αρχικά, το τι ορίζεται ως παραμύθι. Έπειτα, θα πρέπει να μελετήσει το περιεχόμενο και τη μορφολογία των παραμυθιών. Σκοπός του Β. Προπ ήταν να αναδειχθούν οι πολλές ομοιότητες που παρουσιάζονται μεταξύ παραμυθιών τα οποία ανήκουν στην κουλτούρα και στην παράδοση διαφορετικών λαών. Το λοιπόν, ο Β. Προπ θεώρησε ότι ο καλύτερος τρόπος που σχετίζεται με τη μελέτη των παραμυθιών και της προέλευσης αυτών, είναι η κατάτμηση των παραμυθιών. Η επεξεργασία των δομικών στοιχείων των παραμυθιών, κατά τον Β. Προπ, είναι η σωστότερη προσέγγιση που μπορεί να γίνει αυτά και τη μελέτη τους (Propp, 2010).

2.3 Η παιδαγωγική αξία του παραμυθιού

Το παραμύθι προσφέρεται προκειμένου το παιδί να έρθει σε επαφή με ζητήματα με τα οποία είναι δύσκολο να έρθει σε επαφή διαφορετικά ή η οποιαδήποτε άλλη επαφή πιθανόν να ενίσχυε περαιτέρω τη σύγχυση. Τα θέματα αυτά δύνανται να αφορούν οποιοδήποτε ζήτημα ενυπάρχει στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Με τον τρόπο αυτόν, το παιδί μπορεί να έρθει σε επαφή με κάθε ζήτημα με ουσιώδη τρόπο, καθώς λόγω της ταύτισης ενισχύεται το βίωμα. Τα παιδιά μέσα από τα παραμύθια γνωρίζουν τον κόσμο και εξοικειώνονται με τη στάση ότι τίποτα δεν είναι αδύνατο, καλλιεργώντας αγωνιστική στάση απέναντι στην πρόκληση και στη δυσκολία (Jean, 1996).

Το παραμύθι εμπεριέχει πολλούς συμβολισμούς και το παιδί δημιουργεί δικούς του συμβολισμούς, στην απόπειρα να ενώσει τον πραγματικό κόσμο και τον κόσμο του παραμυθιού. Μάλιστα, το παιδί ταυτίζεται με τον / τους ήρωες, καθώς σε αυτούς συναντά στοιχεία της δική του προσωπικότητας και ιδιοσυγκρασίας. Επιπλέον, μέσα από τα παραμύθια τα παιδιά κατανοούν ότι η γλώσσα συνιστά έναν κώδικα. Το γεγονός αυτό φέρει μεγάλη σημασία για την μετέπειτα κατανόηση του λόγου και για την επαφή με την γραπτή μορφή του λόγου. Μέσω του παραμυθιού, το παιδί κατανοεί ότι ο γραπτός λόγος μπορεί να μετατραπεί σε προφορικό, αλλά και το αντίστροφο. Άλλωστε, παιδιά που έχουν μνηθεί στα παραμύθια κατακτούν τον μηχανισμό της ανάγνωσης και της γραφής περισσότερο εύκολα σε σχέση με τα παιδιά που δεν έχουν βιώσει στη νηπιακή ηλικία αυτό το στάδιο. Αυτό συμβαίνει καθώς τα παιδιά που ανήκουν στην πρώτη κατηγορία έχουν κατανοήσει τον μηχανισμό που αναφέρεται στον γλωσσικό κώδικα (Μουσιάδου, 2009).

Με την ανάγνωση παραμυθιών τα παιδιά αποκτούν γνώσεις και καλλιεργούν δεξιότητες που σχετίζονται με τον μηχανισμό της ανάγνωσης και της γραφής. Περισσότερο αναλυτικά, τα παιδιά κατανοούν ότι πρέπει να διαβάσουν το κείμενο και όχι την εικόνα, η οποία λειτουργεί ενδυναμωτικά στην αφήγηση. Δεύτερον, τα παιδιά συνειδητοποιούν πως η ανάγνωση γίνεται από αριστερά προς τα δεξιά και από επάνω προς τα κάτω. Τρίτον, καθίσταται αντιληπτή η αντιστοιχία του γραπτού λόγου με τον προφορικό. Επίσης, κατανοούν ότι ένα εγχειρίδιο χαρακτηρίζεται από αρχή, μέση και τέλος. Επιπροσθέτως, αντιλαμβάνονται ότι ο γραπτός λόγος χαρακτηρίζεται από σταθερότητα και ότι η γλώσσα εν γένει εξυπηρετεί κάποιον σκοπό, αυτόν της επικοινωνίας. Τέλος, τα παιδιά συνειδητοποιούν πως ένα κείμενο αποτελείται από

λέξεις, οι λέξεις από γράμματα, ενώ τα γράμματα κατηγοριοποιούνται σε πεζά και κεφαλαία (Γιαννικοπούλου, 1998).

Τα παραμύθια δεν ωφελούν το παιδί μονάχα στον γνωστικό τομέα, αλλά ενισχύουν την επικοινωνία των παιδιών τόσο με το εκπαιδευτικό δυναμικό όσο και με τους γονείς τους. Η ανάγνωση παραμυθιού από γονέα ή εκπαιδευτικό συνιστά στιγμή συναισθηματικής εγγύτητας. Κατά την ανάγνωση ενός παραμυθιού ο γονέας ή εκπαιδευτικός δύναται να αφουγκραστεί το παιδί. Στη μεταξύ τους σχέση ενδυναμώνει η ασφάλεια και η εμπιστοσύνη. Άλλωστε, η ανάγνωση συνοδεύεται από κάποιο τελετουργικό (π.χ. ανάγνωση πριν τον ύπνο κ.τ.λ.). Όταν η διαδικασία της ανάγνωσης γίνεται περισσότερο ενεργητική, η τελετουργία ενισχύεται ακόμα περισσότερο. Για παράδειγμα, ο αφηγητής (γονέας ή νηπιαγωγός) μπορεί να ζητήσει από το παιδί να μαντέψει τι θα γίνει στην επόμενη σελίδα ή πώς θα λειτουργούσε το ίδιο αν ήταν ο πρωταγωνιστής. Με τον τρόπο αυτόν η ανάγνωση καθίσταται περισσότερο δημιουργική, καθώς ο δέκτης παύει να διατηρεί παθητική στάση απέναντι στο παραμύθι, λαμβάνοντας απλώς μηνύματα. Αντίθετα, το παιδί γίνεται ενεργητικό, οξύνοντας την κριτική, τη φαντασία και τη δημιουργικότητά του. Με τον τρόπο αυτόν, μυείται στον λόγο του παραμυθιού και στην εικόνα, κινητοποιούμενο νοητικά και φαντασιακά (Ακριτόπουλος, 2013).

Τα παραμύθια, τέλος, ενισχύουν και στάσεις ζωής, καλλιεργώντας πνεύμα ενεργητικότητας, αμβλύνοντας την παθητικότητα που εν πολλοίς χαρακτηρίζει την εποχή. Το σημαντικότερο κεκτημένο μετά το πέρας μιας αφήγησης, είναι η ευχαρίστηση και η ελπίδα που νιώθει το άτομο που κάνει την ανάγνωση. Το σημαντικό δίδαγμα, δεν είναι ότι υπάρχουν βασιλιάδες και δράκοι, αλλά ότι αυτοί μπορούν να ηττηθούν (Claydon και συν., 2011).

2.4 Η θεραπευτική/ψυχολογική αξία του παραμυθιού

Με δεδομένο ότι οι άνθρωποι στα πρώτα χρόνια λογίζονται με σύμβολα και εικόνες, θα μπορούσε να ειπωθεί ότι η τέχνη συνοδεύει κάθε άτομο από τα πρώτα χρόνια της ζωής. Η τέχνη, είναι μια γλώσσα που είναι κατανοητή από όλα τα άτομα, άσχετα αν και αυτή διαθέτει τα δικά της σύμβολα και τους δικούς της κανόνες. Η τέχνη, διαθέτει τη θεραπευτική δύναμη καθώς μπορεί να εισδύσει στη συναισθηματική φύση των ανθρώπων. Το παραμύθι, όμοια με την τέχνη, δομεί το δικό του τοπίο. Ένα δομημένο περιβάλλον το οποίο εμπεριέχει τα σκοτεινά και τα φωτεινά σημεία του εαυτού και

αντιφάσεις που στεγάζονται στον λόγο του παραμυθιού μέσω των συμβολισμών της γλώσσας. Με βάση τα παραπάνω, το παιδί (αλλά και ένα ενήλικο άτομο) δύναται να επεξεργαστεί ζητήματα τα οποία το απασχολούν στο επίπεδο της συμβολιστικής επεξεργασίας και να αναπαραστήσει εικόνες και συναισθήματα. Μέσω της Δημιουργικής Γραφής το παιδί μπορεί να επεξεργαστεί ενεργητικά ένα παραμύθι, αποδίδοντας σε αυτό ακόμα πιο προσωπική ταυτότητα. Αυτό μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους. Ένας από αυτούς, για παράδειγμα, είναι να γράψει για το παραμύθι ένα εναλλακτικό τέλος (Malafantis & Ntoulia, 2011).

Ο Freud είχε αναφερθεί στο ενδιαφέρον που εγείρουν τα παραμύθια, όσον αφορά την ψυχολογική διάσταση. Μέσα από την αφήγηση, ο αναγνώστης δύναται να έρθει σε επαφή με την «ανθρώπινη φωνή στο πέρασμα των αιώνων» και να αντιληφθεί συμπεριφορές οι οποίες εκ πρώτης όψης μοιάζουν ανεξήγητες. Κατά τον Freud, « το υποσυνείδητο λειτουργεί με ένα συνεκτικό και παράλληλα αφηγηματικό τρόπο μέσα στα παραμύθια» (Freud, 1958). Σύμφωνα με την ψυχαναλυτική θεωρία, τα παραμύθια και τα όνειρα λειτουργούν με εφάμιλλους μηχανισμούς, όπως για παράδειγμα η «συμπύκνωση» και η «μετάθεση». Με τον τρόπο αυτόν, διαφορετικοί ήρωες μέσα στην ιστορία μπορούν να επωμισθούν αντικρουόμενους ρόλους (π.χ. καλός ή κακός). Η ύπαρξη διαφορετικών ρόλων και συμβολισμών, που αναδύονται από την καθημερινή ζωή, συνδράμουν στην ενίσχυση της βιωματικής εμπειρίας. Μέσα από τα παραμύθια τα παιδιά έρχονται σε επαφή με πολλά συναισθήματα και όταν το καλό νικά βιώνουν την κάθαρση. Σύμφωνα, λοιπόν, με την ψυχαναλυτική θεωρία, τα παιδιά μέσα από τα παραμύθια συναντούν το «εγώ», το «υπερεγώ» και το «εκείνο» (Fromm, 2013).

Σε επίπεδο διήγησης, τα παραμύθια βοηθούν τα παιδιά ώστε αυτά να κατευνάσουν τα άγχη και τις ανασφάλειές τους. Κατά τη διαδικασία της αφήγησης τα παιδιά έρχονται σε επαφή με άλλα άτομα ενήλικα ή συνομήλικα, με αποτέλεσμα να ενδυναμώνει το συναίσθημα του συνανήκειν. Μέσα από την αναγνωστική διαδικασία, την αφήγηση, ενός παραμυθιού, το παιδί αποτελεί μέλος μιας ομάδας η οποία καλείται να φέρει εις πέρας μια δραστηριότητα (Ruini και συν., 2014).

Το παραμύθι επίσης μπορεί να αξιοποιηθεί στην εικαστική θεραπεία, είτε κατά μονάς είτε σε συνέργεια με άλλη τέχνη. Το παραμύθι μάλιστα λειτουργεί επικουρικά στη θεραπεία με άλλη τέχνη, καθώς το παραμύθι διαθέτει χαρακτηριστικά τα οποία δεν διαθέτουν άλλες τέχνες και με τον τρόπο αυτόν συμπληρώνει κενά. Κατά τη θεραπεία με παραμύθι, το παιδί λειτουργεί ενεργητικά. Για παράδειγμα, μπορεί να του ζητηθεί η κατασκευή ενός παραμυθιού με πρόθεση την ψυχική κινητοποίηση του παιδιού. Από

την άλλη, υπάρχει και η μέθοδος της αφήγησης ενός παραμυθιού από την πλευρά του θεραπευτή. Στη δεύτερη περίπτωση, το παιδί παραμένει ενεργητικό και σε καμία περίπτωση δεν έχει τον ρόλο απλώς του ακροατή. Πολύ περισσότερο, ζητείται από το παιδί να παρέμβει στην ιστορία, να ζωγραφίσει κάποια σκηνή ή κάποιον ήρωα κ.τ.λ. Μέσα από το παραμύθι το παιδί μπορεί να εξωτερικεύσει συναισθήματα τα οποία σχετίζονται με καταστάσεις που το παιδί ενδεχομένως βιώνει. Από την άλλη, υπάρχει περίπτωση το παιδί να βιώσει άγχος εξαιτίας της ιστορίας καθαυτής. Για την περίπτωση αυτήν μεριμνά ο θεραπευτής, ο οποίος παρεμβαίνει κατάλληλα (Von Franz, 2017).

2.5 Παραμύθι και αυτοβελτίωση

Μέσα από το παραμύθι ένα άτομο μπορεί να γνωρίσει καλύτερα τον ίδιο του τον εαυτό. Με άλλα λόγια, διαβάζοντας ένα παραμύθι θα έρθει σε επαφή με μοτίβα, σκέψεις και συμπεριφορές που το ίδιο πολλές φορές χρησιμοποιεί. Με το να γνωρίσει τον ίδιο του τον εαυτό, θα αντιληφθεί πιθανά τραύματα και ασυνέχειες. Πολλές φορές, στο να αλλάξει κάτι προς το καλύτερο, είναι σημαντικό να προσδιοριστεί αυτό το κάτι. Εφόσον γίνει αυτό, το άτομο μπορεί να το δει, να το γνωρίσει και να το συνειδητοποιήσει. Με τον τρόπο αυτόν, μπορεί να αποδεχθεί στοιχεία του εαυτού του (τα οποία πολύ πιθανόν δεν γνώριζε) ή να τα μεταποιήσει προς το επιθυμητό αποτέλεσμα (Martono, 2019).

Επίσης, μέσα από τα παραμύθια το άτομο μπορεί να γνωρίσει άλλα άτομα. Αυτό μπορεί να συμβεί καθώς το άτομο έρχεται σε επαφή με ιστορίες τρίτων. Με τον τρόπο αυτόν καλλιεργεί την ενσυναίσθησή του αλλά και την εξωστρέφειά του. Ουσιαστικά, γνωρίζοντας ιστορίες τρίτων μέσα από τα παραμύθια, το άτομο που διαβάζει παραμύθια γίνεται περισσότερο δεκτικό στο να ακούσει, να ταυτιστεί και να κοινοποιήσει την προσωπική του ιστορία (άγχη, ασυνέχειες ή αγαστά συναισθήματα) σε τρίτους, δίχως να νιώθει συναισθήματα άγχους, ανασφάλειας και αμηχανίας. Η αφήγηση ιστοριών άλλωστε χαλαρώνει το άτομο. Η άποψη πως το παραμύθι συνδράμει κυρίως στον ευχάριστο ύπνο είναι πεπερασμένη. Αντίθετα, το παραμύθι ενεργοποιεί. Ξορκίζει φόβους, λειαιίνει το άγχος και συνδράμει στην εύρεση λύσεων για διάφορα προβλήματα (Martono, 2019).

Το παραμύθι λειτουργεί όμοια με μία είδηση σε μια εφημερίδα. Το άτομο δύναται να αντιληφθεί ποιες συμπεριφορές είναι θεμιτό να επαναλάβει καθώς είναι προσοδοφόρες και ποιες να μην επαναλάβει ξανά γιατί είναι εσφαλμένες και

ευεπίφορες προς το κακό. Ουσιαστικά, τα άτομα λησμονούν εύκολα συμβουλές και παροτρύνσεις, ωστόσο θυμούνται εύκολα όταν μια στάση συνιστά απότοκο βιωμένης εμπειρίας. Το παραμύθι ενισχύει τη βιωμένη εμπειρία και ως εκ τούτου ενισχύει τη στάση και τη διατήρησή της στον χρόνο. Το παραμύθι, όπως και κάθε τέχνη άλλωστε, δύναται να ενισχύσει την αυτοβελτίωση κάθε ατόμου κάθε ηλικίας (Καρούτη, 2015).

3. Δημιουργική Γραφή, παραμύθι και αυτοβελτίωση

Έχουν πλέον καταστεί κατανοητές οι θεραπευτικές διαστάσεις της Δημιουργικής Γραφής και του παραμυθιού. Με τη σύζευξη της Δημιουργικής Γραφής και του παραμυθιού μπορούν να σχηματιστούν προγράμματα και δραστηριότητες με στόχο τη θεραπεία, την αυτοβελτίωση αλλά και την εκτόνωση ή λείανση ορισμένων συναισθημάτων. Η διαδικασία αυτή μπορεί να λάβει χώρα πάνω στη μεταποίηση ή επεξεργασία υπαρχόντων παραμυθιών, τα οποία είναι καταχωρημένα, δηλαδή, στους επίσημους τίτλους μιας γλώσσας. Ωστόσο, μια δραστηριότητα θεραπευτικής γραφής μπορεί να ξεκινήσει με την εκ του μηδενός επεξεργασία μιας θεματολογίας με τη χρήση παραμυθιακού λόγου (Seligman, 2009).

Για παράδειγμα, μπορεί να ζητηθεί από έναν ενήλικα ή ένα παιδί να συγγράψει ένα παραμύθι, το οποίο σχετίζεται με το μεγαλύτερο άγχος του ή με το χαρακτηριστικό το οποίο το ίδιο θέλει να βελτιώσει επειδή δεν αρέσει στο ίδιο το άτομο ή στον κοινωνικό του περίγυρο. Το άτομο που θα δράσει καλείται να αναζητήσει στα άδυτα του εσωτερικού του κόσμου αιτίες, γεγονότα και εμπειρίες οι οποίες οφείλονται στη διαμόρφωση και παγίωση ορισμένων στάσεων και συμπεριφορών. Εκθέτοντάς τες, θα πρέπει να προσαρμόσει σε αυτές και τους υπόλοιπους δρώντες ήρωες, όπως και να προσαρμόσει τη συμπεριφορά τρίτων (αλλά και τη δική του) στην πλοκή, προσπαθώντας, συνάμα, να υπάρχει συνέπεια ως προς το ρεαλιστικό στοιχείο. Με τη διαδικασία αυτή το άτομο θα έρθει αντιμέτωπο με τις δικές του συμπεριφορές αλλά και με τον ίδιο του τον εαυτό. Ουσιαστικά, θα κατανοήσει τι προκαλεί το ίδιο στους γύρω του, σύμφωνα με τη συμπεριφορά του (Sherman & Hartson, 2011).

Με τον ίδιο τρόπο ένα άτομο μπορεί να εργαστεί και πάνω σε ένα υπάρχον παραμύθι. Μια συνηθισμένη δραστηριότητα που προκύπτει από τη σύζευξη παραμυθιού και Δημιουργικής Γραφής, είναι η μεταποίηση δομικών χαρακτηριστικών γνωστών παραμυθιών. Για παράδειγμα, στη Σταχτοπούτα μπορούν να αλλάξουν οι

ρόλοι, με την μητριά να γίνεται καλή και την Σταχτοπούτα κακιά. Διάφορες παρεμβάσεις μπορούν να γίνουν και πάνω στην πλοκή αλλά και οπουδήποτε, σε οποιοδήποτε δομικό στοιχείο ενός παραμυθιού με τη χρήση της τεχνικής της Δημιουργικής Γραφής (Schaffner, 2021).

Συμπερασματικά, ένα άτομο μπορεί να βελτιώσει τον εαυτό του και με τον τρόπο αυτό την ποιότητα της ζωής του. Ωστόσο, αυτό δεν μπορεί να συμβεί αν το άτομο αυτό δεν γνωρίζει και αποδεχτεί πρώτα τον ίδιο του τον εαυτό αλλά και το ενδεχόμενο ότι παρουσιάζει κάποιο πρόβλημα στον ψυχολογικό ή συμπεριφοριστικό τομέα. Η συνειδητοποίηση του προβλήματος είναι το πρώτο βήμα στην επίλυση του ζητήματος, αλλά ταυτόχρονα και το πλέον ουσιαστικό. Η Δημιουργική Γραφή και το παραμύθι δύνανται να συνδράμουν προς αυτήν την κατεύθυνση (Tu, 2021).

ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Το παρακάτω παραμύθι αποτελεί μια προσωπική δημιουργία που βασίστηκε σε βιωματικές εμπειρίες, σε υπαρκτά ερεθίσματα και σε μύθους διάφορων λαών. Η αρχική σκέψη ήταν να γράψω ένα παραμύθι με ανατολίτικη χροιά, που θα έχει ως κύριο πρωταγωνιστή ένα παιδί από την Ινδία. Ήθελα να παρουσιάσω την αντίθεση της υλικής φτώχειας με τον εσωτερικό πλούτο που μπορεί να έχει κάποιος άνθρωπος και όλο αυτό να συνδυαστεί με την αγνότητα ενός παιδιού. Το παραμύθι αναφέρεται σε ένα παιδί, που θέλοντας να βοηθήσει την οικογένειά του, ξεκινάει ένα ταξίδι, παρέα με μια φίλη του, για να βρουν έναν αμύθητο θησαυρό, σε έναν φανταστικό κόσμο. Εκεί θα συναντήσουν μυθικά πλάσματα, θα περάσουν από μαγευτικά μέρη και θα φέρουν εις πέρας διάφορες δοκιμασίες. Κάθε δοκιμασία τους φέρνει αρχικά αντιμέτωπους με τον ίδιο τους τον εαυτό και τους εξελίσσει πνευματικά και ψυχικά. Στο τέλος ανακαλύπτουν ότι ο πιο σημαντικός θησαυρός είναι το να μπορέσεις να αντιμετωπίσεις τον εαυτό σου, τις φοβίες σου και τις ανασφάλειές σου και να βγεις από κάθε δυσκολία πιο δυνατός απ' ότι ήσουν όταν μπήκες.

Αρχικά, το πρώτο πράγμα που προσπάθησα να κάνω ήταν η σκιαγράφηση των κύριων ηρώων, πώς μπορεί να μοιάζουν, πώς τους αρέσει να περνούν την ώρα τους, τι τους αρέσει να τρώνε, ποιες είναι οι ασχολίες τους, πώς αλληλεπιδρούν μεταξύ τους, τι όνειρα έχουν κ.τ.λ. Αφού δημιούργησα ένα βασικό προφίλ στο μυαλό μου και το συνδύασα με την πλοκή της ιστορίας, άρχισα να ψάχνω για τα ονόματα που θα τους δώσω, με στόχο να συμβολίζουν σημαντικά πράγματα για την εξέλιξη του παραμυθιού. Έτσι, τα ονόματα των κύριων πρωταγωνιστών και της Ανάγια βασίστηκαν σε ινδικά ονόματα που το καθένα λαμβάνει κάποιο συγκεκριμένο συμβολισμό και ρόλο για την εξέλιξη της ιστορίας:

Κιαάν Ρανμπίρ = Βασιλιάς Γενναίος Πολεμιστής

Κέγια = Λουλούδι

Κάβια = Ποίημα

Ανάγια= ο Θεός Απαντά

Νάβια Νείσα Ινάγια= Νέα Αγνή Ενσυναίσθηση

Έπειτα, έπρεπε να βρω τα μυθικά πλάσματα που θα εντάσσονταν στο παραμύθι και θα εξυπηρετούσαν καλύτερα στην πλοκή. Ήθελα όλα τα μυθικά πλάσματα που θα εμπριέχονταν σ' αυτό να προέρχονται από όλο τον κόσμο, να αποτελούν δηλαδή μέρος

διαφόρων πολιτισμών (κινέζικου, ιρλανδικού, αιγυπτιακού, ελληνικού κ.τ.λ.), έτσι ώστε να πραγματοποιηθεί ένα ταξίδι στον χώρο και στον χρόνο. Αναζήτησα πληροφορίες στο διαδίκτυο, μίλησα με ανθρώπους από άλλες χώρες, διάβασα βιβλία με μύθους, ώστε να πάρω τις απαραίτητες πληροφορίες, αλλά τελικά η κύρια πηγή από την οποία άντλησα τις περισσότερες πληροφορίες, ήρθα σε επαφή και γνώρισα όλους αυτούς τους μύθους και τα πλάσματα είναι το βιβλίο «Ο Άτλαντας των μύθων» του Τσιάγκο τζε Μοράις. Είναι ένα βιβλίο το οποίο απευθύνεται κυρίως σε παιδιά, αλλά έχει πλούσιο υλικό όσον αφορά τα μυθικά πλάσματα, τα έθιμα, την νοοτροπία και τους μύθους πάνω στους οποίους στηρίχθηκε η δημιουργία του κάθε λαού. Κατέγραψα, λοιπόν, τα πλάσματα τα οποία με ενέπνεαν περισσότερο ώστε να τα εντάξω στο παραμύθι μου και τους έδωσα ονόματα α.με βάση την προέλευσή τους (π.χ. Γιόρι, επειδή το συγκεκριμένο μυθικό πλάσμα συναντάται στους μύθους των Γιουρούμπα), β.με βάση την παραλλαγή των πραγματικών τους ονομάτων (π.χ. Ιόκ-Χαϊοκά, Σιμάρ-Σιμαργούλ, Ντάντα-Ντάγκντα κ.λπ.) και γ.κάνοντας χρήση των πραγματικών ονομάτων, όπως ακριβώς τα συναντάμε στην μυθολογία (π.χ. Ήφαιστος, Πετά, Ντοντολά κ.τ.λ.).

Στη συνέχεια ήθελα να προσδιορίσω τις τοποθεσίες στις οποίες θα διαδραματίζεται η κάθε δοκιμασία. Στόχος μου ήταν να είναι βασισμένες σε υπαρκτά μέρη ανά τον κόσμο. Έψαξα τα πιο παράξενα, παραμυθένια και απόκοσμα μέρη, που είναι γνωστά για κάποια ιδιαιτερότητά τους και τα συνδύασα με κάθε μυθικό πλάσμα της ιστορίας. Για παράδειγμα η λίμνη Πάντσο εμπνεύστηκε από την λίμνη Pangong Tso, μία λίμνη που εκτείνεται από την Ινδία ως την Κίνα και αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες λίμνες στην Ασία, το οροπέδιο του δρυΐδη από το Όρος Roraima στην Βενεζουέλα, το ηφαίστειο Άιντα από την Αίτνα στην Σικελία κ.ο.κ.

Το επόμενο βήμα ήταν να βρω την άσκηση Δημιουργικής Γραφής που θα έπρεπε να περάσει ο πρωταγωνιστής ως δοκιμασία σε κάθε προορισμό. Κάθε μυθικό πλάσμα θέτει μια άσκηση Δημιουργικής Γραφής, σαν γρίφο, και οι πρωταγωνιστές είναι υποχρεωμένοι να βάλουν τα δυνατά τους, ώστε να τους εντυπωσιάσουν, να καταφέρουν να περάσουν την δοκιμασία και να προχωρήσουν στον επόμενο προορισμό. Βρήκα και εμπνεύστηκα διάφορες ασκήσεις Δημιουργικής Γραφής και κάνοντας τις απαραίτητες αλλαγές, για να εφαρμόσουν στο παραμύθι, τις συνδύασα με το πλάσμα και τον προορισμό που ταίριαζαν περισσότερο, έτσι ώστε να εναρμονιστούν με την πλοκή και το ύφος του παραμυθιού.

Τέλος, σκέφτηκα την ιστορία που θα διαδραματίζεται σε κάθε κεφάλαιο και τον ρόλο που θα έχουν οι πρωταγωνιστές σε αυτή. Το πρόβλημα δηλαδή που θα τους παρουσιαζόταν και την διαδικασία για την εύρεση της λύσης. Μέσα από κάθε «πρόβλημα» που θα παρουσιάζεται, οι ήρωες, όπως ανέφερα και στην αρχή του κεφαλαίου θα πρέπει να αντιμετωπίσουν και ένα δικό τους, εσωτερικό πρόβλημα και θα μουν στην διαδικασία να συγκρουστούν με τον εαυτό τους, να ξεπεράσουν τις φοβίες τους και να μηδενίσουν τις ανασφάλειές τους, ώστε να το επιλύσουν.

Η δομή, λοιπόν, του παραμυθιού, το περιεχόμενο, οι χαρακτήρες και η πλοκή, δημιουργήθηκε με τον συνδυασμό αυτών των τεσσάρων πραγμάτων, του μυθικού πλάσματος το οποίο θα συναντούσαν, το μέρος στο οποίο θα βρισκόταν, την άσκηση Δημιουργικής Γραφής του ταίριαζε στο εκάστοτε περιβάλλον και πρόβλημα και το ψυχολογικό κομμάτι που θα έπρεπε να ξεπεραστεί κάθε φορά.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Ο Θησαυρός του Κιαάν

Η μυστηριώδης γριούλα

Κάποτε, σε ένα χωριό στην μακρινή Ινδία, ζούσε ένα παιδί που το όνομά του ήταν Κιαάν Ρανμπίρ. Ήταν το πέμπτο από τα έξι παιδιά στην φτωχή, αλλά ευτυχισμένη οικογένειά του. Οι μέρες κυλούσαν όμορφα στο χωριό, παιχνίδι με τους φίλους του στην παραλία, ποδήλατο στα μαγευτικά καταπράσινα δρομάκια, ποδόσφαιρο στην αλάνα δίπλα από το σχολείο και κυνηγητό όλη μέρα. Το βράδυ γευόταν το καλύτερο φαγητό του κόσμου. Το μαγικό ρύζι της μαμάς του, με τα πιο ωραία μυρωδικά από όλη την Ινδία! Ήταν μια μυστική συνταγή που μόνο η μαμά του την γνώριζε από την δική της μαμά και έτσι πήγαινε από γενιά σε γενιά.

Ένα πράγμα που λάτρευε ο Κιαάν περισσότερο από το παιχνίδι και το φαγητό, ήταν οι βόλτες με την αγαπημένη του φίλη Κέγια. Πήγαιναν μαζί στο βουνό του χωριού και κάθονταν στον βράχο αγναντεύοντας το ηλιοβασίλεμα. Εκεί έκαναν μαζί τα όνειρα τους. Ο Κιαάν ήθελε να γίνει πιλότος, να πετάει σε όλο τον κόσμο και να δει κάθε γωνιά της γης. Έβλεπε τον εαυτό του να πιλοτάρει τα πιο μεγάλα αεροπλάνα και αυτό τον έκανε να χαμογελά συνέχεια.

«Θα τα καταφέρω, Κέγια. Θα δεις, μια μέρα θα γίνω πιλότος!»

«Το ξέρω, Κιαάν! Είσαι πεισματάρης και θα τα καταφέρεις!»

Η Κέγια ήθελε να γίνει κτηνίατρος. Ήξερε τα πάντα για τα ζώα. Όλη μέρα ήταν με μία εγκυκλοπαίδεια ζώων στα χέρια. Τα λάτρευε και τα αγαπούσε, φρόντιζε τα αδέσποτα του χωριού και έκλαιγε όταν έβλεπε κανένα πληγωμένο.

«Θα γίνω η καλύτερη κτηνίατρος σε όλη την Ινδία!» Φώναζε δυνατά προς τον ήλιο και γελούσαν και χόρευαν πάνω στον βράχο.

Ήταν το πιο όμορφο καλοκαίρι και όλα κυλούσαν ήρεμα και γαλήνια. Ξαφνικά, όμως, ξέσπασε μια μεγάλη αρρώστια στο χωριό. Δυστυχώς αρρώστησε και η οικογένεια του Κιαάν. Δεν είχαν αρκετά χρήματα και δεν μπορούσαν να πάνε να δουλέψουν. Ο Κιαάν σκεφτόταν πως έπρεπε να κάνει κάτι.

«Πατέρα θα κάνω εγώ την δουλειά σου. Από αύριο θα βγω να πουλάω τις καρύδες»

«ΟΧΙ!» του φώναξε ο πατέρας του, «Δεν είναι δουλειά για έναν δωδεκάχρονο αυτή. Τα παιδιά δεν πρέπει να παίρνουν τις ευθύνες των μεγάλων. Είσαι στην πιο

όμορφη ηλικία! Κοίταξε να την γεμίσεις με όμορφες αναμνήσεις και εγώ θα τα καταφέρω.»

«Θέλω να σας βοηθήσω.» είπε ο Κιαάν. «Όλοι σας είστε άρρωστοι και πρέπει να γίνετε καλά. Εξάλλου, γι' αυτό είναι η οικογένεια!»

«Κιαάν, αγόρι μου, θα γίνω γρήγορα καλά και όλα θα γίνουν όπως πριν. Υποσχέσου μου ότι δεν θα το κάνεις σε παρακαλώ!»

Επικράτησε για λίγο σιωπή.

«Το υπόσχομαι.» είπε ο Κιαάν με βλέμμα χαμηλωμένο και έφυγε στο δωμάτιό του.

«Κιαάν, σ' αγαπάω!» του είπε ο πατέρας του καθώς ο Κιαάν έκλεινε την πόρτα.

Εκείνο το βράδυ ήταν το πιο δύσκολο της ζωής του. Από την μία έδωσε υπόσχεση στον μπαμπά του, άλλα από την άλλη δεν μπορούσε να μην κάνει κάτι. Έπρεπε να διαλέξει ανάμεσα στη λογική και το συναίσθημα.

Μόλις πήγε έξι το πρωί, ο Κιαάν σηκώθηκε και αθόρυβα πήγε στην αυλή να πάρει την καρότσα με τις καρύδες.

«Συγγνώμη, πατέρα! Ελπίζω να με καταλάβεις!»

Πήρε την καρότσα και πήγε στην άλλη άκρη του χωριού. Στον δρόμο παρατηρούσε τα πάντα. Τίποτα δεν θύμιζε το χωριό όπως ήταν πριν. Τα παιδιά δεν παίζανε άλλο στους δρόμους, τα μαγαζιά ήταν άδεια. Ακόμα και το κελάηδισμα των πουλιών δεν ακουγόταν ίδιο. Ήταν σαν ένα μαύρο σύννεφο να είχε πάρει όλα τα χαρούμενα συναισθήματα του χωριού.

Είχε πάει απόγευμα. Ο Κιαάν δεν πούλησε ούτε μία καρύδα. Ήταν τόσο στεναχωρημένος που δεν μπορούσε να γυρίσει σπίτι.

«Τους έχω απογοητεύσει όλους!» είπε ξεφυσώντας.

«Κιαάν...Κιαάν!» ακούστηκε από μακριά μια τρομαγμένη φωνή, ήταν η φίλη του η Κέγια. «Κιαάν που είσαι; Πέρασα από το σπίτι σου και δεν σε βρήκα. Οι γονείς σου έχουν ανησυχήσει πολύ. Μου είπαν τι έγινε χθες και φαντάστηκα ότι θα σε βρω εδώ.»

Ο Κιαάν την κοίταξε στα μάτια και της απάντησε:

«Ορκίζομαι Κέγια, ορκίζομαι πως δεν θα είμαστε άλλο σε αυτήν την κατάσταση. Θα ψάξω σε όλο τον κόσμο και θα βρω...θα βρω έναν θησαυρό! Ναι, αυτό είναι! Θα βρω έναν θησαυρό και θα σώσω, όχι μόνο τους γονείς μου, αλλά όλο το χωριό μας!» είπε και το πρόσωπό του γέμισε με ελπίδα.

«Είπε κανείς για θησαυρό;» ακούστηκε ξαφνικά μια φωνή και εμφανίστηκε μπροστά τους μια ηλικιωμένη γυναικά με ένα μπαστούνι. Ήταν μια γυναικά που δεν την είχαν ξανά δει ποτέ.

«Ναι.» Απάντησαν και οι δυο δειλά.

«Τέλεια! Χαχα» Γέλασε δυνατά οι γυναικά. «Το ξέρατε ότι στο χωριό σας έχετε έναν αμύθητο θησαυρό;» και έδειξε με τα χέρια της το βουνό.

«Αμύθητο θησαυρό; Ζω χρόνια εδώ και πρώτη φορά το ακούω. Μάλλον θα έχετε μπερδέψει το μέρος κυρία.» Είπε ο Κιαάν.

«Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να πιστέψεις ότι υπάρχει και να πας στον βράχο που βλέπει τον ήλιο. Εκεί θα πεις τις 3 μαγικές λέξεις: Νάβια Νείσα Ινάαγια. Τα υπόλοιπα θα τα ανακαλύψεις σιγά σιγά.» είπε η γριούλα και αφού τους χαμογέλασε έφυγε σιγά σιγά.

«Τι περίεργη γιαγιούλα!» είπε ο Κιαάν.

«Αυτό είναι! Θα πάμε να βρούμε τον θησαυρό!» φώναξε γεμάτη αισιοδοξία η Κέγια.

«Δεν υπάρχουν μαγικοί θησαυροί, Κέγια. Αυτά είναι παραμύθια για μικρά παιδιά. Εγώ εννοούσα κανονικό θησαυρό, να ψάξω να βρω χρήματα. Έλα να με βοηθήσεις τώρα να πάω την καρότσα σπίτι.»

«Κιαάν, ξέρεις ποια είναι η διαφορά μεταξύ παιδιών και ενηλίκων; Εμείς πιστεύουμε στα θαύματα, ενώ οι ενήλικες μόνο σε ό,τι βλέπουν τα μάτια τους. Εγώ θα πάω στον βράχο και ναι, πιστεύω στην μαγεία.» είπε θυμωμένη η Κέγια και έφυγε προς το βουνό.

Ο Κιαάν έμεινε για λίγο σιωπηλός. Αισθανόταν μπερδεμένος. Κοίταξε μια το χωριό μια την Κέγια και κατάλαβε ότι έπρεπε να πάρει μία απόφαση.

«Κέγια, περίμενε και έμενα.» Φώναξε και άρχισε να τρέχει.

Σε λίγη ώρα είχαν φτάσει. Στάθηκαν μπροστά στον βράχο και έβλεπαν το ηλιοβασίλεμα μαζί. Ο Κιαάν αισθανόταν ότι το έβλεπε για πρώτη φορά. Είχε ξεχάσει πόσο όμορφο ήταν. Από μέσα του ευχήθηκε να σταματούσε λίγο ο χρόνος.

«Θυμάσαι τις μαγικές λέξεις;» τον ρώτησε η Κέγια.

«Ναι τις θυμάμαι.» κοντοστάθηκε λίγο, «Νάβια Νείσα Ινάαγια.» Περίμενε λίγο αλλά δεν έγινε τίποτα.

«Νάβια Νείσα Ινάαγια.» Αυτή την φορά το φώναξε δυνατά, όμως και πάλι δεν έγινε τίποτα. Απογοητευμένος ήταν έτοιμος να φύγει.

«Θυμήσου, Κιαάν, πρέπει να το πιστέψεις πραγματικά για να γίνει.» είπε η Κέγια και του έπιασε το χέρι.

Τότε, έκλεισε τα μάτια του και έφερε στο μυαλό του την οικογένεια του, το παιχνίδι με τους φίλους του, τις όμορφες βόλτες με την Κέγια. Ήθελε να γίνουν τα πράγματα όπως πριν, ήθελε να κάνει κάτι. Τότε, ξαφνικά μια φλόγα γεννήθηκε μέσα του. Ήταν η φλόγα της ελπίδας. Άνοιξε τα μάτια του, κοίταξε την Κέγια, κοίταξε προς το ηλιοβασίλεμα και είπε με αποφασιστικότητα:

«Νάβια Νείσα Ινάαγια.»

Ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά του η ηλικιωμένη γυναικά.

«Βλέπω ότι πίστευες πραγματικά Κιαάν. Έκανες το πρώτο βήμα και χαίρομαι, μα ήρθα να σε προειδοποιήσω. Ο θησαυρός δεν είναι από αυτόν τον κόσμο. Είναι από έναν άλλο κόσμο, με πλάσματα και τοπία μαγικά, αλλά και τρομερούς κινδύνους. Σε αυτόν τον κόσμο υπάρχει μια προφητεία. Μόνο ένας γενναίος βασιλιάς μπορεί να κερδίσει τον θησαυρό, μόνο αυτός που θα μπει ο εαυτός του, άλλα θα βγει διαφορετικός. Μόνο αυτός και μόνο τότε είναι άξιος του θησαυρού.»

Ο Κιαάν και η Κέγια ήταν τρομαγμένοι. Είχαν πολλές ερωτήσεις στο κεφάλι τους. Πώς ήξερε το όνομα του; Ποια είναι η ηλικιωμένη γυναικά; Μήπως έβλεπαν όνειρο;

«Δεν είμαι βασιλιάς, αλλά χρειάζομαι τον θησαυρό.» βρήκε την δύναμη να πει ο Κιαάν.

«Σε προειδοποιώ, πολλοί προσπάθησαν να τον βρουν, αλλά δεν τα κατάφεραν ποτέ. Είσαι σίγουρος;»

Ο Κιαάν έγνευσε καταφατικά.

«Ας ξεκινήσει το ταξίδι λοιπόν!» φώναξε η ηλικιωμένη και χτύπησε το μπαστούνι στη γη.

Ξαφνικά, ένα φως την περιτύλιξε και εμφανίστηκε μπροστά τους μια πανέμορφη λέαινα.

«Μη φοβάστε παιδιά μου. Είμαι η Κάβια, προστάτης του θησαυρού και οδηγός σας στον μαγικό κόσμο της Ανάγια. Μαζί θα ψάξουμε τον θησαυρό.» Τους κοίταξε με τα μαγικά της μάτια και μπορούσες να καταλάβεις πως χαμογελούσε.

Τότε, ο Κιαάν και η Κέγια κατάλαβαν πως μια υπεροχή περιπέτεια ξεκινάει. Την αγκάλιασαν από το λαιμό και της είπαν:

«Σε εμπιστευόμαστε Κάβια. Δείξε μας τον δρόμο.»

Ξάφνου, γίνεται σεισμός και μπροστά στον βράχο εμφανίζεται μια τεράστια πύλη. Η Κάβια προχωράει μέσα πρώτη, ακολουθεί ο Κιαάν και μετά η Κέγια. Το ταξίδι για τον μυθικό θησαυρό της Ανάγια μόλις είχε ξεκινήσει.

Η Ράφτρα των Ονείρων

Μόλις πέρασαν την πύλη βρέθηκαν με έναν μαγικό τρόπο μέσα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο. Από μια άκρη στο βάθος του δωματίου ακουγόταν μια ραπτομηχανή.

«Τι είναι αυτό;» είπε η Κέγια και σήκωσε τους ώμους της.

«Ακούγεται σαν κάποιος να ράβει κάτι. Νομίζω πως έρχεται από εκεί. Πάμε να δούμε;» απάντησε ο Κιαάν και προχώρησε προς το μέρος που ακουγόταν ο ήχος της μηχανής. Πίσω του ακολούθησαν η Κέγια και η Κάβια σιωπηλά.

Όσο προχωρούσαν ο ήχος γινόταν όλο και πιο έντονος. Η μηχανή ακουγόταν λες και τρέχει με εκατό χιλιόμετρα την ώρα και όλο και πιο γρήγορα. Σιγά σιγά άρχισε να ξεπροβάλλει ένα αχνό φως από μια μικρή λάμπα. Μία γέρικη φιγούρα ακριβώς από κάτω φωτιζόταν από το λιγοστό φως. Τα χέρια και το πρόσωπό της ήταν ρυτιδιασμένα, όμως η ταχύτητα με την οποία έραβε δεν θα έλεγες σε καμία περίπτωση ότι είναι ίδια με αυτή μιας γιαγιάς. Την πλησίασαν διστακτικά λίγο ακόμα και ξαφνικά ο θόρυβος της μηχανής σταμάτησε σε δευτερόλεπτα. Η Κέγια έκανε ένα βήμα πίσω.

«Ποιος είναι εκεί;» ακούστηκε η γέρικη φωνή της ράφτρας. Σήκωσε το κεφάλι της και σούφρωσε τα μάτια της κάτω από τα γυαλιά της, για να δει καλύτερα μέσα στο σκοτάδι. Τώρα μπορούσαν πολύ εύκολα να διακρίνουν το πρόσωπο μιας καλοσυνάτης γριούλας. Ο Κιαάν πήρε μια βαθιά ανάσα και έκανε ένα βήμα μπροστά.

«Καλησπέρα σας κυρία, λέγομαι Κιαάν και από εδώ είναι η φίλη μου η Κέγια και η Κάβια.» είπε με λίγο τρέμουλο στην φωνή. Η γριούλα ανασηκώθηκε και χαμογέλασε.

«Βρε βρε γνώριμες φάτσες. Ώστε ήρθες! Τον κατάφερες τελικά. χεχε» είπε και έκλεισε τον λόγο της με ένα χαρακτηριστικό γελάκι, κοιτάζοντας την Κάβια. Τα παιδιά κοίταξαν αμέσως απορημένα την Κάβια. Η Κάβια χαμήλωσε το βλέμμα της και κοίταξε λοξά.

«Δεν ήξερα ότι μας περιμένατε, ούτε ότι κάποιος από εμάς σας είναι γνωστόι.» Είπε ο Κιαάν και κοίταξε λοξά την Κάβια.

«Χε χε όλους σας ξέρω. Αυτή είναι η δουλειά μου.» είπε χαρούμενη η γριούλα με την τσιριχτή της φωνή.

«Τι εννοείτε;» ρώτησαν με μία φωνή ο Κιαάν και η Κέγια συνοφρυωμένοι.

«Εγώ είμαι η ράφτρα των ονείρων, ράβω τα όνειρα όλων των ανθρώπων. Δουλειά μου είναι να ξέρω τον καθένα σας προσωπικά για να μπορώ να ράβω τα όνειρά σας. Άμα δεν σας γνώριζα πώς θα ήξερα τι να ράψω στον καθένα; Χε χε.»

Ο Κιαάν και η Κέγια άκουγαν την γριούλα με το στόμα ανοιχτό. Αυτή συνέχισε, «Βέβαια εσείς δεν ήρθατε γι' αυτό. Εσείς είστε εδώ για τον χάρτη.» είπε και σηκώθηκε σιγά σιγά από την καρέκλα της.

«Ποιον χάρτη;» αναφώνησε ο Κιαάν με όση φωνή του είχε μείνει απ' όλα όσα άκουγε.

«Ααα μάλλον δεν τους ενημέρωσες αρκετά. Χε χε.» είπε η γριούλα κοιτάζοντας την Κάβια.

«Μα τον χάρτη του θησαυρού φυσικά!» συνέχισε ψάχνοντας μέσα στο σκοτάδι. «Κάθε θησαυρός έχει τον χάρτη του. Πώς αλλιώς θα τον βρίσκατε; Μόνο που αυτός ο χάρτης δεν είναι σαν όλους τους άλλους. Τον έφτιαξα εγώ πριν χρόνια μ' αυτή την μηχανή, αλλά είναι διαφορετικός για τον καθένα. Μόλις τον πάρεις στα χέρια σου, διαβάξει την ψυχή σου και σου δείχνει από που πρέπει να ξεκινήσεις. Κάθε φορά που θα εκπληρώνεις αυτό που πρέπει να κάνεις σε κάθε μέρος, θα σου δείχνει ποιος είναι ο επόμενος προορισμός. Θα εμφανίζεται μαγικά πάνω στον χάρτη σου, σε ένα σημείο που πριν δεν υπήρχε τίποτα. Χε χε πλάκα δεν έχει;»

Τα παιδιά συμφώνησαν διστακτικά με ένα χαμόγελο και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους όλο απορία.

«Άμα αυτά σας ακούγονται περίεργα που να δείτε τι σας περιμένει. Χε χε.» είπε η γριούλα με όρεξη και νάζι σαν μικρού παιδιού. «Μα που τον έβαλα; Έχω την εντύπωση πως την τελευταία φορά τον άφησα εδώ.» είπε και χώθηκε πιο βαθιά μέσα στο σκοτάδι, σκύβοντας και ψάχνοντας στο κενό.

«Μα με συγχωρείτε κυρία, αλλά εκεί που ψάχνετε δεν έχει τίποτα.» είπε δειλά ο Κιαάν.

«Ναι, ούτε η μηχανή που ράβετε έχει τίποτα.» Πρόσθεσε και η Κέγια που κατάφερε να βρει το θάρρος μετά από τόση ώρα.

«Χεχε. Πόσο κουτή νομίζετε ότι είμαι. Φυσικά και έχει. Όλο το δωμάτιο είναι γεμάτο με όνειρα, αλλά μόνο εγώ μπορώ να τα δω. Σας είπα, έχουν πολλά ακόμα να δούνε τα μάτια σας. Εκτός από τα όνειρά μου, χε χε χε χε χε.» είπε η γριούλα και

ξέσπασε σε γέλια, λες και είπε το πιο αστείο πράγμα που είχε να ακούσει άνθρωπος για χρόνια. «Αα να τος, τον βρήκα επιτέλους. Χε χε.» αναφώνησε και τους πλησίασε σαν να κρατάει κάτι στα χέρια της.

Η Κέγια πήγε να μιλήσει, αλλά την διέκοψε μια λάμψη ανάμεσα στα χέρια της ράφτρας. Ξαφνικά άρχισε να εμφανίζεται σιγά σιγά ο πιο κομψά ραμμένος χάρτης που μπορεί κανείς να φανταστεί. Ήταν από ένα αόρατο, αλλά ταυτόχρονα ορατό υλικό, με χρυσές λεπτομέρειες και δεμένος με μια πανέμορφη μεταξένια, κόκκινη κορδέλα. Τα παιδιά δεν πίστευαν σ' αυτό που έβλεπαν μπροστά τους. Ανοιγόκλειναν τα μάτια για να πειστούν ότι αυτό που μόλις έγινε ήταν αλήθεια και όχι δημιούργημα της φαντασίας τους.

«Ορίστε, τώρα είναι όλος δικός σου.» είπε η γριούλα και άφησε τον χάρτη στα χέρια του Κιαάν.

Δεν τον είχε αγγίξει ποτέ κάτι παρόμοιο. Η αίσθηση του ήταν τόσο άγνωστη, αλλά και τόσο υπέροχη ταυτόχρονα. Είχε μείνει παγωμένος απλά να τον κοιτάζει. Η ράφτρα τον παρακίνησε με ένα νεύμα να τον ανοίξει. Έπιασε μαλακά την μία άκρη της κορδέλας και την τράβηξε. Ξετύλιξε απαλά τον χάρτη και κοίταξε έκπληκτος. Μέσα έγραφε πάνω πάνω, με τα πιο υπέροχα καλλιγραφικά γράμματα που είχε δει ποτέ, «Ο θησαυρός του Κιαάν». Η Κέγια δίπλα του, είχε θαμπωθεί και αυτή από την ομορφιά.

«Κιαάν, πόσο όμορφο!» του είπε και του έπιασε σφιχτά το χέρι. Εκείνος της ένευσε καταφατικά.

«Χεχε, σας ευχαριστώ πολύ, έβαλα τα δυνατά μου.» είπε η ράφτρα, με ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά. «Τώρα λοιπόν είστε έτοιμοι να αρχίσετε.» συμπλήρωσε.

«Είμαστε;» είπε η Κέγια κοιτάζοντας χαμογελαστά όλο νόημα τον Κιαάν.

«Είμαστε!» της ανταποκρίθηκε αυτός αμέσως.

«Ο πρώτος προορισμός είναι κοινός για όλους.» είπε με σοβαρό ύφος η ράφτρα και συνέχισε, «Η Κάβια θα σας πάει στην αδερφή μου, την Ιέρεια Γιόρι, είναι μια σοφή, γριά χελώνα που μπορεί να δει το μέλλον.» συνέχισε κοιτάζοντας τον Κιαάν, «Θα της δώσεις τα χέρια σου, θα την κοιτάξεις στα μάτια και αυτή θα σου πει χρήσιμα πράγματα που θα πρέπει να ξέρεις πριν συνεχίσεις το ταξίδι. Πρόσεχε όμως, θα σου κάνει μια ερώτηση και ανάλογα με την απάντησή σου θα κριθεί αν θα συνεχίσεις το ταξίδι και από πού θα ξεκινήσεις.»

«Η αδερφή σας είναι χελώνα;» ρώτησε η Κέγια με γουρλωμένα μάτια.

«Ααα αυτό είναι μεγάλη ιστορία, ίσως την πούμε κάποια στιγμή, όμως όχι τώρα γιατί ήδη έχετε αργήσει. Χεχε.» απάντησε η ράφτρα κάνοντας πάλι το χαρακτηριστικό γελάκι.

«Ναι παιδιά, είναι όντως ώρα να φύγουμε.» αποκρίθηκε η Κάβια με ήρεμη φωνή.

«Σας ευχαριστούμε πολύ κυρία. Σας υπόσχομαι ότι θα προσέχω τον χάρτη σας και θα σας τον γυρίσω πίσω ακριβώς όπως τον πήρα.» είπε ο Κιαάν κοιτάζοντας στα μάτια την γριούλα.

«Είμαι σίγουρη γι' αυτό Κιαάν» του απάντησε αυτή με τρυφερότητα.

Τα παιδιά ανέβηκαν στην πλάτη της Κάβια και χάθηκαν μέσα στο σκοτάδι.

Η Ιέρεια Γίורי

Ξαφνικά το σκοτάδι εξαφανίστηκε και βρέθηκαν μπροστά σε ένα εκτυφλωτικό φως. Έκρυσαν τα μάτια τους και μόλις τα άνοιξαν υπήρχε μπροστά τους ένα τεράστιο όστρακο πάνω σε μια απέραντη άμμο.

«Τι είναι εδώ; Πού είμαστε;» ρώτησε η Κέγια ανασηκώνοντας τους ώμους της.

«Είμαστε στην Νιγήρι. Αυτό είναι το ιερό όστρακο της Γίורי.» απάντησε η Κάβια και συνέχισε, «Για να ανοίξει το όστρακο πρέπει να διαλέξεις έναν κόκκο άμμου και να τον πετάξεις πάνω στο κέλυφος.»

«Να διαλέξω έναν κόκκο άμμου; Μα πώς να διαλέξω; Όλοι τους είναι ίδιοι.» απάντησε ο Κιαάν με παράπονο.

«Όχι Κιαάν, κάνεις λάθος. Ο κάθε κόκκος είναι διαφορετικός, ούτε ένας δεν είναι ακριβώς ο ίδιος με τον άλλο. Πρέπει πάντα να διαλέγεις με την καρδιά.» του απάντησε τρυφερά η Κάβια.

«Κιαάν αν θέλεις μπορώ να σε βοηθήσω, να τον βρούμε μαζί.» του είπε με ενθουσιασμό η Κέγια.

«Ναι Κέγια εννοείται, θα με βοηθούσε πολύ.» της απάντησε αυτός χαμογελώντας.

«Έχω μια ιδέα. Μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια και να αφήσουμε τον άνεμο να μας οδηγήσει στο σωστό μέρος.» πρότεινε η Κέγια.

«Πολύ ωραία η ιδέα σου. Ίσως μας βοηθήσει.» απάντησε ο Κιαάν ενθουσιασμένος.

Τα παιδιά στάθηκαν το ένα δίπλα στο άλλο, κρατήθηκαν από τα χέρια και έκλεισαν τα μάτια τους. Σε λίγο άρχισαν να κινούνται και οι δύο προς την ίδια κατεύθυνση με συγχρονισμό. Μετά από λίγο σταμάτησαν και άνοιξαν τα μάτια τους.

«Νομίζω πως κάτι νιώθω εδώ.» είπε ο Κιαάν και άρχισε να ψάχνει κάτω.

Η Κέγια κούνησε το κεφάλι της καταφατικά και άρχισε να ψάχνει και αυτή. Σε μια στιγμή σταμάτησαν και οι δύο και κοίταζαν προς σ' ένα σημείο. Ανάμεσα στους άπειρους κόκκους είδαν έναν διαφορετικό απ' όλους τους άλλους. Λαμπύριζε σαν το πιο ακριβό διαμάντι και το χρώμα του άλλαζε με το φως του ήλιου. Ο Κιαάν έσκυψε και τον πήρε απαλά στο χέρι του.

«Νομίζω πως βρήκαμε αυτό που ψάχναμε Κέγια.» είπε ο Κιαάν και το χαμόγελό του έφτασε ως τ' αυτιά.

«Εγώ είμαι σίγουρη.» του απάντησε η Κέγια χαμογελώντας.

Έτρεξαν πίσω στην Κάβια ενθουσιασμένοι και οι δύο.

«Τα καταφέραμε, τον βρήκαμε!» φώναξε η Κέγια μόλις πλησίασαν.

«Υπέροχα! Κιαάν μπορείς να τον ρίξεις, μη χάνουμε καιρό.» απάντησε η Κάβια.

Ο Κιαάν πλησίασε το όστρακο και έριξε τον κόκκο άμμου με όλη του την δύναμη. Ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος και το όστρακο άρχισε να ανοίγει σιγά σιγά. Μέσα του υπήρχε η πιο όμορφη χελώνα που είχαν δει ποτέ. Το κέλυφός της λαμπύριζε στα χρώματα του ουράνιου τόξου και το πρόσωπό της ήταν τόσο γαλήνιο και ήρεμο. Μπροστά της υπήρχε μια κρυστάλλινη σφαίρα που μέσα καθρεπτιζόταν ο Κιαάν.

«Κιαάν, ήρθες επιτέλους!» είπε η Γιόρι με γαλήνια φωνή.

«Ναι, το φαντάστηκα ότι θα με περιμένεις.» απάντησε ο Κιαάν και κοίταξε μέσα στη σφαίρα.

«Σε περίμενα από πολύ πιο πριν απ' όσο νομίζεις.» απάντησε η Γιόρι και χαμογέλασε.

«Τότε θα ξέρεις και γιατί έχω έρθει.» συμπλήρωσε ο Κιαάν.

«Και βέβαια ξέρω.» απάντησε η Γιόρι και συνέχισε, «Μα πριν σου πω εγώ αυτά που θέλεις, θα πρέπει να σου κάνω μια ερώτηση.»

«Εννοείται, ό,τι θέλετε.» απάντησε ο Κιαάν με σιγουριά, καθώς ήταν προετοιμασμένος γι' αυτό από την ράφτρα.

«Ωραία λοιπόν, θέλω να μου πεις, τι θα έκανες, αν σου έλεγα ότι μέσα στην μαγική μου σφαίρα έβλεπα πως μετά από 20 χρόνια θα μείνεις ολομόναχος και δεν θα έχεις κανέναν άνθρωπο δίπλα σου, ούτε για να ανταλλάξεις μια κουβέντα;»

Ο Κιαάν κοίταξε την Γιόρι μέσα στα μάτια, μετά κοίταξε την μαγική σφαίρα και χαμήλωσε το κεφάλι. Έμεινε για αρκετά λεπτά σιωπηλός. Όλοι περίμεναν με υπομονή. Κοίταξε την Κέγια όλο νόημα και αυτή του ένευσε χαμογελώντας να προχωρήσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Απ' όταν ήμουν μικρός βρισκόμουν πάντα με πολύ κόσμο. Είμαι ο πέμπτος από τα έξι παιδιά της οικογένειάς μου και πάντα ήμασταν όλοι μεταξύ μας πολύ αγαπημένοι. Οι γονείς μου μας μεγάλωσαν με αγάπη, σεβασμό και να είμαστε δίπλα ο ένας στον άλλο. Δεν θα μπορούσα με τίποτα να φανταστώ ότι κάποια μέρα δεν θα τους έχω μαζί μου και πως δεν θα ξανακούσω τις φωνές τους. Εκτός από την οικογένειά μου έχω και πολλούς φίλους, με σημαντικότερη πάντα την Κέγια. Ακόμα και αν τα πράγματα έρχονταν έτσι που θα έχανα τους γονείς μου και θα απομακρυνόμουν από τα αδέρφια μου, δεν θα άντεχα με κανένα τρόπο να δεχτώ ότι θα έχανα και την Κέγια μου. Έχουμε κάνει τόσα όνειρα μαζί και πάντα ο ένας βρίσκεται μέσα στα όνειρα του άλλου. Όμως, αν έπρεπε να συνεχίσω χωρίς αυτούς και δεν θα μπορούσα να κάνω τίποτα για να το αλλάξω αυτό, θα έκανα ό,τι περνάει από το χέρι μου να τους απολαύσω όσο τους έχω μαζί μου. Θα ξυπνούσα και θα κοιμόμουν συνέχεια έχοντας στο μυαλό τι θα μπορούσα να κάνω μαζί τους την επόμενη μέρα και τι παραπάνω θα μπορούσα να μάθω γι' αυτούς που δεν το ξέρω ήδη. Έτσι, ίσως κατάφερνα όταν τους χάσω να έχω να θυμάμαι πολλές ευτυχισμένες στιγμές και να είναι μέσα στο μυαλό μου και στην σκέψη μου τόσο ζωντανοί, που θα νιώθω ότι είναι πάντα δίπλα μου. Δεν θα είναι το ίδιο, αλλά τουλάχιστον θα προσπαθούσα και δεν θα τα παρατούσα μέχρι να τους πάρω πίσω, αν ήταν αυτό δυνατόν.»

Όσο μιλούσε ο Κιαάν η φωνή του έτρεμε και στα τελευταία λόγια βούρκωσε και έβγαιναν με δυσκολία. Μόλις ολοκλήρωσε, σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε την Κέγια. Τον κοιτούσε αποσβολωμένη και έτρεχαν δάκρυα στα ροδοκόκκινα μάγουλά της. Η Κάβια και η Γιόρη τον κοιτούσαν με τρυφερότητα και του χαμογελούσαν.

«Μπράβο σου Κιαάν, είμαι πολύ περήφανη για σένα. Δεν θα μπορούσες να μου απαντήσεις καλύτερα και πιο ειλικρινά.» είπε η Γιόρη και συνέχισε, «Και η αλήθεια είναι πως δεν περίμενα πως θα μπορούσε ένα αγόρι της ηλικίας σου να μιλάει με τόσο όμορφα λόγια. Είσαι πολύ τυχερή Κέγια που έχεις έναν φίλο που σ' αγαπάει τόσο πολύ, αλλά και εκείνος είναι τυχερός που σε έχει. Εύχομαι να μη χρειαστεί να χωριστείτε ποτέ.»

Τα δύο παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, χαμογέλασαν τρυφερά το ένα στο άλλο και σκούπισαν τα δάκρυά τους.

«Τώρα Κιαάν θέλω να με πλησιάσεις, να μου δώσεις τα χέρια σου και να με αφήσεις να δω το μέλλον σου και πώς θα συνεχίσεις το ταξίδι σου.»

Ο Κιαάν έκανε σιωπηλά ό,τι του ζήτησε η Γιόρη. Η Γιόρι κράτησε τα χέρια του, έκλεισε τα μάτια της και άρχισε να κάνει διάφορους μορφασμούς με το πρόσωπό της.

«Θα έχεις ένα πολύ μεγάλο ταξίδι. Θα γνωρίσεις πλάσματα πολλά. Συντροφιά θα έχεις ήλιο και φεγγάρι και οδηγό πυξίδα και καρδιά. Από τον ουρανό στον κάτω κόσμο και από το νερό στην έρημο. Θα πάρεις αντικείμενα μαγικά και θα ξεπεράσεις τα εμπόδια με αυτά. Θα χρειαστεί να βγεις από τον δρόμο σου για κάποιον που αγαπάς, αλλά αυτό θα είναι δική σου απόφαση αν το τολμάς. Ένα δίλημμα μεγάλο θα μπει μέσα στην καρδιά σου, όμως μόνο ακούγοντάς την θα καταφέρεις να το λύσεις.» είπε η Γιόρη και άνοιξε τα μάτια της.

«Δεν θέλω να κινδυνέψει κανείς.» είπε ο Κιαάν συνοφρυωμένος από αυτά που άκουσε «Καλύτερα να κάνω μόνος μου αυτό το ταξίδι.»

«Όχι Κιαάν!» πετάχτηκε κατευθείαν η Κέγια «Δεν υπάρχει περίπτωση να σε αφήσω μόνο σου σ' αυτό το ταξίδι.»

«Έτσι κι αλλιώς Κιαάν τώρα δεν μπορεί να γυρίσει πίσω. Από την στιγμή που μπήκατε μαζί πρέπει να κάνετε μαζί αυτό το ταξίδι.» είπε η Κάβια.

«Και η πορεία του ταξιδιού σου έχει ήδη οριστεί έχοντας την Κέγια στο πλάι σου.» συμπλήρωσε η Γιόρι και συνέχισε «Μπορεί να μην αφορά την Κέγια ο χρησμός. Δεν μπορείς να είσαι σίγουρος για τίποτα.»

Ο Κιαάν κοίταξε την Κέγια και εκείνη του ανταπέδωσε το βλέμμα με τρυφερότητα. Ξαφνικά ο χάρτης του Κιαάν άρχισε να λάμπει.

«Κιαάν δες, ο χάρτης σου! Μάλλον σου δείχνει τον πρώτο προορισμό, άνοιξέ τον!» είπε η Κέγια και έτρεξε προς τον Κιαάν.

Ο Κιαάν άνοιξε τον χάρτη γρήγορα γρήγορα και τα χέρια του έτρεμαν. Μόλις τον άνοιξε είδε σε ένα σημείο που πριν δεν υπήρχε τίποτα να αχνοφαίνεται μία λίμνη με το όνομα Πάντσο. Όσο περνούσαν τα δευτερόλεπτα φαινόταν καλύτερα.

«Η λίμνη Πάντσο!» είπε ο Κιαάν περιμένοντας από την Κάβια και την Γιόρι μήπως του πουν καμία παραπάνω πληροφορία.

«Α! Από πολύ όμορφο προορισμό ξεκινάει το ταξίδι σας.» είπε η Γιόρη χαμογελώντας, «Πιστεύω πως θα σας αρέσει πολύ αυτή η εμπειρία και θα γνωρίσετε πολύ σημαντικά πλάσματα. Λίγη υπομονή και θα το ανακαλύψετε και μόνοι σας.»

«Πάμε παιδιά, ήρθε η ώρα να ξεκινήσουμε.» είπε η Κάβια και τους πλησίασε.

«Σας ευχαριστούμε πολύ κυρία Γιόρι για τις πολύτιμες συμβουλές. Θα προσπαθήσω να τις έχω συνέχεια στο μυαλό. Γεια σας.» είπε ο Κιαάν.

«Γεια σας!» είπε και η Κέγια.

«Καλή συνέχεια στο ταξίδι σας παιδιά. Χάρηκα που σας γνώρισα.» είπε η Γιόρι με τρυφερότητα.

Τα παιδιά της χαμογέλασαν, ανέβηκαν στην πλάτη της Κάβια και συνέχισαν για τον επόμενο προορισμό. Μια δυνατή λάμψη εμφανίστηκε μπροστά τους, τους άνοιξε τον δρόμο και έσβησε μόλις πέρασαν από μέσα της.

Στη λίμνη Πάντσο

Το πρώτο πράγμα που αντίκρυσαν ήταν μια τεράστια λίμνη που το τέλος της δεν φαινόταν, απλά χανόταν στον ορίζοντα. Γύρω από την λίμνη υπήρχαν κάποια δέντρα, αλλά τριγύρω το μόνο που μπορούσαν να δουν, μέχρι όπου μπορούσε να φτάσει το βλέμμα τους, ήταν μόνο πεδιάδες. Το μέρος ήταν τόσο φωτεινό και γαλήνιο που αμέσως έφερε ένα χαμόγελο στα πρόσωπα του Κιαάν και της Κέγια.

«Κοίτα Κιαάν, κάποιος είναι εκεί.» αποκρίθηκε η Κέγια δείχνοντας με το χέρι της προς τα αριστερά.

Ο Κιαάν έστρεψε το βλέμμα του και είδε έναν άντρα να κάθεται στην άκρη της λίμνης, μέσα σε μια βάρκα. Ήταν σκυμμένος μπροστά και φαινόταν πολύ σκεπτικός και προβληματισμένος.

«Πάμε να του μιλήσουμε.» είπε και κατευθύνθηκε προς τα εκεί με την Κέγια και την Κάβια να τον ακολουθούν.

Όταν τον πλησίασαν αυτός αμέσως σηκώθηκε και στάθηκε όρθιος κοιτάζοντάς τους συνοφρυωμένος. Μόλις σηκώθηκε, τα παιδιά παρατήρησαν αμέσως, ότι στο σημείο της καρδιάς, κάτω από τον μακρύ χιτώνα που φορούσε, έλαμπε κάτι σαν φλόγα κεριού. Παραξενεύτηκαν αλλά συνέχιζαν να τον πλησιάζουν.

«Καλησπέρα σας κύριε.» του απευθύνθηκε ο Κιαάν.

«Ποιοι είστε εσείς;» ρώτησε αυτός με σοβαρό ύφος.

«Ονομάζομαι Κιαάν Ρανμπίρ και από εδώ είναι οι φίλες μου Κέγια και Κάβια. Ερχόμαστε από ένα χωριό της Ινδίας, μια χώρα από άλλο κόσμο, δεν έχει καμιά σχέση με τον κόσμο της Ανάγια. Εσείς ποιος είστε;»

«Είμαι ο Θεός Ήλιος της Ανάγια.» απάντησε και χαμήλωσε το βλέμμα.

Τα παιδιά τον κοιτούσαν έκπληκτα.

«Και τι κάνετε εδώ κάτω; Πίστευα ότι ο Θεός Ήλιος θα έπρεπε να είναι στον ουρανό και όχι δίπλα σε μια λίμνη.» είπε ο Κιαάν.

«Ναι, πολύ σωστά το σκέφτηκες Κιαάν.» του απάντησε ο Θεός Ήλιος και συνέχισε, «Το σπίτι μου είναι στον ουρανό, όμως χωρίς το άρμα μου με τα τρία άλογα μου, δεν μπορώ να φτάσω εκεί.»

«Έχετε μαγικό άρμα με άλογα που πετάει στον ουρανό;» ρώτησε με μια φωνή η Κέγια και γούρλωσε τα μάτια της.

Ο Θεός Ήλιος της έγνεψε καταφατικά και έσκυψε το κεφάλι.

«Είχα!» της απάντησε.

«Και που είναι τώρα αυτό το άρμα; Γιατί δεν το έχετε πια;» ρώτησε ο Κιαάν.

«Υπάρχει ένα τέρας που λέγεται Σιμάρ. Ο Σιμάρ ήθελε για χρόνια να πάρει το άρμα το δικό μου ή της αδερφής μου, της Σελήνης, να ανέβει στον ουρανό, να γίνει ο Βασιλιάς και να έχει σκλάβους του τα αστέρια. Ανάμεσα στα υπόλοιπα αστέρια υπάρχουν δύο συγκεκριμένα, λέγονται Ζάριας, που είναι υπεύθυνες για τις πύλες του ουρανού, αυτές ανοίγουν και κλείνουν τις πύλες για να περνάμε εγώ και η αδερφή μου και να φέρνουμε την νύχτα και την μέρα στην Ανάγια. Δυστυχώς ένα βράδυ, ενώ είχα τελειώσει με την καθιερωμένη μου διαδρομή και είχε πάρει σειρά η αδερφή μου, κατέβηκα με το άρμα μου εδώ στην λίμνη, να πιούν λίγο νερό τα άλογά μου και να ξαποστάσουν. Ο Σιμάρ μου έστησε παγίδα, πήρε το άρμα μου, ανέβηκε στον ουρανό, παγίδεψε τις Ζάριας και έτσι έχει εγκλωβιστεί η αδερφή μου στην άλλη άκρη του ουρανού και εγώ εδώ.» διηγήθηκε ο Θεός Ήλιος έχοντας κατεβασμένο το βλέμμα καθ' όλη την διάρκεια.

«Και δεν υπάρχει κάποιος τρόπος να επιστρέψετε και να πάρετε πίσω το άρμα σας; Δεν μπορεί! Κάτι θα υπάρχει!» αποκρίθηκε ο Κιαάν. «Κάβια, μήπως εσύ μπορείς να βοηθήσεις με κάποιον τρόπο;»

«Δυστυχώς Κιαάν, μπορεί να μπορώ να τρέξω γρήγορα ή να έχω υπερβολικά μεγάλη δύναμη, αλλά δεν μπορώ να πετάξω.» απάντησε η Κάβια με χαμηλή φωνή.

«Υπάρχει ένας τρόπος, απλά δεν μπορώ να τα καταφέρω μόνος μου.» είπε ο Ήλιος.

«Ποιος τρόπος;» ρώτησε ο Κιαάν.

«Στην άλλη άκρη αυτής της λίμνης υπάρχει ένας άντρας που μπορεί να βοηθήσει. Ζει μόνος του σε μια καλύβα στην ακρολιμνιά. Τον επισκέφτηκα και του μίλησα για το πρόβλημά μου. Είναι πολύ απρόσιτος και αυστηρός, όμως μου είπε ότι

θα μπορούσε να με βοηθήσει, αρκεί να έβρισκα κάποιον γενναίο θνητό, που θα διέσχιζε όλη την λίμνη για να τον βρει και θα απαντούσε σε κάτι που θα τον ρωτούσε, αγγίζοντάς του την καρδιά. Εδώ όμως που ξέμεινα δεν περνάει κανείς. Δεν κατάφερα να βρω κανέναν όσο κι αν προσπάθησα.» απάντησε ο Ήλιος.

«Ωραία λοιπόν, τότε θα πάμε εμείς να τον βρούμε.» είπε ο Κιαάν.

«Είναι πολύ μεγάλο ταξίδι μικρέ μου. Η λίμνη αυτή είναι η μεγαλύτερη λίμνη που έχεις δει ποτέ σου και εσύ είσαι πολύ μικρός και άπειρος για να το κάνεις όλο αυτό. Σ' ευχαριστώ όμως και μόνο για τον ενδιαφέρον και την προθυμία σου.» είπε ο Ήλιος χαμογελώντας.

«Αμα δεν δοκιμάσουμε, δεν θα μάθουμε ποτέ αν θα τα καταφέρναμε. Είμαι πρόθυμος και θέλω να το προσπαθήσω, ακόμα και αν δεν τα καταφέρω. Δεν έχω να χάσω κάτι.» απάντησε ο Κιαάν και τον κοίταξε μέσα στα μάτια.

Ο Ήλιος κοίταξε το μικρό αγόρι, κοίταξε μετά την Κέγια, που παρακολουθούσε με μεγάλη προσοχή την συζήτηση και ήταν πολύ περήφανη για τον φίλο της και στο τέλος κοίταξε την Κάβια που του χαμογελούσε.

«Αξίζει να το προσπαθήσουμε.» είπε η Κάβια, συνεχίζοντας να χαμογελά.

Ο Ήλιος ήταν λίγο σατισμένος, άλλα έβλεπε την φλόγα που έκαιγε στα μάτια του Κιαάν και δεν μπορούσε να αρνηθεί.

«Θα πάρεις αυτή την βάρκα και θα αφήσεις τους ανέμους να σε οδηγήσουν ως την άλλη άκρη της λίμνης. Εκεί θα δεις το μικρό σπιτάκι που σου είπα. Θα χτυπήσεις τρεις φορές την πόρτα και μόνο αφού σου δώσει την άδεια ο άντρας, θα μπεις μέσα και θα του πεις ότι σε στέλνει ο Θεός Ήλιος, για να περάσεις την δοκιμασία που πρέπει και να μας βοηθήσει.» είπε κοιτάζοντας στα μάτια τον Κιαάν.

«Ελπίζω να τα καταφέρω και να επιστρέψω με καλά νέα.» απάντησε ο Κιαάν.

«Σας ευχαριστώ και μόνο που μπαίνετε στην διαδικασία, χωρίς να έχετε τίποτα να κερδίσετε.» είπε ο Ήλιος χαμογελώντας τρυφερά.

Ο Κιαάν, η Κέγια και η Κάβια χαμογέλασαν και μπήκαν μέσα στην βάρκα. Ο Κιαάν πήρε τα κουπιά και ξεκίνησε να κωπηλατεί. Με την βοήθεια του ανέμου και την δύναμη του Κιαάν, ξεκίνησαν το μακρινό τους ταξίδι. Σιγά σιγά η βάρκα τους άρχισε να χάνεται στον ορίζοντα.

Μετά από πάρα πολλές ώρες, μπορεί και μέρες, άρχισαν να βλέπουν την στεριά στην άλλη άκρη της λίμνης. Όσο πλησίαζαν έβλεπαν και το μικρό καλυβάκι, για το οποίο τους μίλησε ο Ήλιος. Αισθάνθηκαν όλοι μια ανακούφιση γιατί είχαν αρχίσει να πιστεύουν πως είχαν χαθεί. Φαινόταν πολύ παρατημένο, σαν εγκαταλελειμμένο.

Έφτασαν ακριβώς μπροστά στην καλύβα και κατέβηκαν όλοι με προσοχή. Ο Κιαάν πήρε μια βαθιά ανάσα και πλησίασε την πόρτα. Η Κέγια πήγε να τον ακολουθήσει, όμως η Κάβια την σταμάτησε.

«Καλύτερα να το κάνει μόνος του.» της είπε.

Η Κέγια κοντοστάθηκε και περίμενε με αγωνία να δει τι θα συμβεί. Ο Κιαάν έφτασε στην πόρτα και την χτύπησε τρεις φορές, ακριβώς όπως του είχε πει ο Ήλιος.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια πολύ αυστηρή φωνή από μέσα.

«Καλησπέρα σας, κύριε. Ονομάζομαι Κιαάν Ρανμπίρ. Έρχομαι εκ μέρους του Θεού Ήλιου, για να πραγματοποιήσω την δοκιμασία που του είπατε.» απάντησε με λίγο τρεμάμενη φωνή ο Κιαάν.

«Πέρνα μέσα.»

Ο Κιαάν στραβοκατάπτε και άνοιξε την πόρτα. Ο χώρος ήταν σκονισμένος και πολύ ακατάστατος. Στο βάθος του δωματίου υπήρχε ένα τζάκι που μέσα του τρεμόπαιζε μια σιγανή φωτιά και ακριβώς μπροστά από το τζάκι, πάνω σε μια πολύ παλιά πορτοκαλί πολυθρόνα, καθόταν ένας άντρας και κάπνιζε την πίπα του. Φαινόταν νέος, αλλά πολύ ταλαιπωρημένος και απεριποίητος και αυτός.

«Πλησίασε και κάτσε.» είπε ο άντρας και του έδειξε ένα ξύλινο σκαμπό που βρισκόταν μπροστά του.

Ο Κιαάν έκανε ακριβώς ό,τι του έλεγε.

«Μάλλον ο Ήλιος δεν βρήκε τίποτα καλύτερο να στείλει και αρκέστηκε σε ένα παιδί.» είπε και χαμογέλασε στραβά.

«Ο Θεός Ήλιος δεν ήθελε να έρθω. Ήταν δική μου επιλογή.» απάντησε δειλά ο Κιαάν.

«Για δες, άρα μου έστειλε στ' αλήθεια κάποιον γενναίο.» είπε ο άντρας και τον κοίταξε στα μάτια.

«Δεν ξέρω αν είμαι γενναίος, απλά ξέρω πως ήμουν η μόνη του επιλογή και πως ο κόσμος της Ανάγια τον χρειάζεται.» είπε ο Κιαάν κοιτάζοντάς τον και αυτός στα μάτια.

«Ωραία λοιπόν, η δοκιμασία που πρέπει να περάσεις είναι να μου πεις ένα ποίημα.» απάντησε ο άντρας.

«Ποίημα;» ρώτησε ο Κιαάν απορημένος

«Ναι, θέλω να βρεις και να χρησιμοποιήσεις μια από τις λέξεις ή φράσεις που σου είπα τώρα, όσο μιλάμε και να φτιάξεις ένα δικό σου ποίημα με αυτή. Όμως, πρόσεξε, θα περάσεις την δοκιμασία μόνο αν το ποίημα που θα πεις αγγίξει την καρδιά

μου. Αν δεν τα καταφέρεις, δυστυχώς θα γυρίσεις στον Ήλιο με άσχημα νέα και μετά δεν θα έχει άλλη ευκαιρία.» είπε ο άντρας σοβαρά.

Ο Κιαάν κοντοστάθηκε και σκέφτηκε τα λόγια του άντρα. Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Θα το κάνω! Μπορώ να διαλέξω όποια φράση ή λέξη θέλω εγώ;» του απάντησε αποφασιστικά.

«Εννοείται!» απάντησε ο άντρας με ενθουσιασμό.

Ο Κιαάν ένιωθε τον ιδρώτα να τρέχει στο μέτωπό του και τα χέρια του. Ένιωθε το βλέμμα του άντρα να του καίει το μυαλό. Δεν τα παράτησε όμως, προσπαθούσε να σκεφτεί. Πέρασαν κάποια λεπτά, που του φάνηκαν αιώνες και μετά από λίγο άρχισε να μιλά χωρίς να πολυσκέφτεται.

«Δεν θα ‘χει άλλη ευκαιρία το μυαλό,
αν του μιλάς μ’ ασχήμια.
Το κάθε δάκρυ σου είναι καλό,
για της ψυχής τη γύμνια.

Δεν θα ‘χει άλλη ευκαιρία η καρδιά,
αν της μιλάς με μίσος.
Θα κουβαλάς κάθε βραδιά
τα πρέπει και τα ίσως.

Γι’ αυτό ποτέ να μη ξεχνάς
να σου μιλάς με αγάπη.
Τους φόβους όλους να αφηφάς,
είν’ της ψυχής το χάπι.»

Ο άντρας άκουγε με προσοχή τα λόγια του Κιαάν και ένιωθε το κορμί του να ανατριχιάζει ολόκληρο. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι έβγαιναν τέτοια λόγια από το στόμα ενός τόσο μικρού παιδιού. Και αυτό ήταν που τον άγγιξε ολοκληρωτικά στην καρδιά.

Ξάφνου, μια απόκοσμη λάμψη έλουσε τον άντρα και μέχρι να σβήσει, στην θέση του εμφανίστηκε ένας μεγάλος, πανέμορφος, πορτοκαλί δράκος. Ο Κιαάν είχε μείνει να κοιτάζει άναυδος, χωρίς να μπορεί να πει κουβέντα.

«Κιαάν, σ’ ευχαριστώ!» του είπε ο δράκος, τώρα πια, με δάκρυα στα μάτια.

«Μα τι έγινε;» κατάφερε να πει ο Κιαάν.

«Με έσωσες, Κιαάν. Είχα χάσει κάθε ελπίδα, δεν περίμενα ποτέ ότι θα ξαναγίνω αυτό που ήμουν.» απάντησε ο δράκος.

«Δηλαδή είστε δράκος;» απόρησε ο Κιαάν.

«Ναι, Κιαάν. Πριν χρόνια μια μάγισσα ζήτησε την βοήθειά μου, για να κατακτήσουμε μαζί όλο τον κόσμο της Ανάγια και να σκορπίσει παντού το σκοτάδι και την δυστυχία. Με ήθελε στο πλευρό της για την δύναμη και την γενναιότητά μου. Εννοείται πως εγώ αρνήθηκα, δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί κάποιος να θέλει να το κάνει αυτό. Αυτή, όμως, για να με εκδικηθεί με μεταμόρφωσε σε άντρα, έχασα κάθε δύναμη που είχα και με καταράστηκε να ζω μια ζωή στην δική μου δυστυχία, καθώς δεν θα μπορούσα ποτέ ξανά να είμαι ο εαυτός μου. Πήρε από μέσα μου κάθε καλό συναίσθημα και δεν μπορούσα ποτέ να κάνω καλές και όμορφες σκέψεις για τίποτα. Γι' αυτό μου έβαλε ως όρο, για να σπάσει η κατάρα, να μου αγγίξει κάποιος την καρδιά. Ήξερε ότι αυτό δεν θα συμβεί ποτέ και θα ζούσα μια αιώνια δυστυχία. Όμως, Κιαάν, η καθαρή και αγνή ψυχή σου με έκανε να δω πολύ βαθιά και το ποίημά σου με έκανε να θυμηθώ πώς είναι να αγαπάς τον εαυτό σου, όπως και αν είσαι, ακόμα και αν δεν είσαι η καλύτερη εκδοχή του εαυτού σου για μεγάλο χρονικό διάστημα. Σ' ευχαριστώ τόσο πολύ και σε θαυμάζω για την ψυχή και το θάρρος σου.» είπε ο δράκος και πλησίασε το πρόσωπό του στον Κιαάν για να τον χαϊδέψει.

«Δεν το πιστεύω. Είμαι τόσο χαρούμενος που, χωρίς να το ξέρω, μπόρεσα να σας βοηθήσω.» απάντησε με χαμόγελο ο Κιαάν και αγκάλιασε το κεφάλι του δράκου.

«Η φίλη σου έξω έχει μεγάλη αγωνία. Ανησυχεί αν είσαι καλά.» είπε ο δράκος με χαμόγελο.

«Ναι, έχεις δίκιο, έχει περάσει πολλή ώρα. Πάμε έξω να τους πούμε τα ευχαρίιστα.» του απάντησε ο Κιαάν και πήγε να ανοίξει την πόρτα.

Ο δράκος είχε δίκιο. Μόλις άνοιξε η πόρτα και βγήκε έξω ο Κιαάν, η Κέγια έτρεξε κατευθείαν πάνω του και τον αγκάλιασε σφιχτά.

«Κιαάν, που είσαι; Ανησύχησα πολύ. Όλα καλά;» του είπε όσο τον αγκάλιαζε.

«Ναι, Κέγια, όλα καλά! Να σου γνωρίσω και τον νέο μας φίλο.» της απάντησε ο Κιαάν χαμογελώντας και έδειξε με το χέρι του την πόρτα της καλύβας, από την οποία εκείνη την στιγμή έβγαινε ο δράκος.

Η Κέγια έκανε κάποια βήματα πίσω και κοιτούσε με απορία. Είχε χάσει τα λόγια της. Δεν πίστευε αυτό που έβλεπε μπροστά της. Ο δράκος βγήκε έξω με

περηφάνια και τους κοίταξε όλους με τρυφερότητα. Η Κάβια έκανε μπροστά του μια υπόκλιση και αυτός της έγενεψε χαμογελώντας.

«Σας ευχαριστώ όλους που κάνατε αυτό το ταξίδι μέχρι εδώ. Με σώσατε και τώρα είμαι έτοιμος να σας βοηθήσω και εγώ σε ό,τι με χρειαστείτε.» είπε ο δράκος.

«Αυτό που χρειαζόμαστε είναι να βοηθήσουμε όλοι μαζί τον Θεό Ήλιο. Το έχει μεγάλη ανάγκη και μαζί με αυτόν θα σωθεί και όλος ο κόσμος της Ανάγια.» είπε ο Κιαάν.

«Έχεις δίκιο Κιαάν. Είμαι στο πλευρό σας εννοείται και σε αυτό και σε ό,τι άλλο χρειαστείτε.» του είπε ο δράκος κοιτώντας τον Κιαάν στα μάτια.

Ο Κιαάν του χαμογέλασε και έκανε ένα νεύμα για να τον ευχαριστήσει.

«Πάμε να ξεκινήσουμε γιατί έχουμε μακρύ ταξίδι και ο Ήλιος θα αγωνιά.» είπε η Κέγια.

«Θα είμαστε εκεί πολύ πιο σύντομα απ' όσο νομίζετε.» είπε ο δράκος χαμογελώντας.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Κιαάν.

«Μάλλον δεν ξέρετε πολλά για τους δράκους. Ανεβείτε στην πλάτη μου και θα καταλάβετε.» είπε ο δράκος και τέντωσε την πλάτη και την ουρά του.

Ο Κιαάν βοήθησε την Κέγια να ανέβει και από πίσω τους ακολούθησε η Κάβια. Μόλις ανέβηκαν όλοι, ο δράκος πλησίασε στο νερό.

«Κρατηθείτε γερά!» είπε ο δράκος και χαμογέλασε με το πιο μεγάλο του χαμόγελο.

Η Κέγια φοβήθηκε λίγο και προσπάθησε να πιαστεί από τον δράκο όσο πιο σφιχτά μπορούσε. Ο Κιαάν το κατάλαβε και πήγε να την κρατήσει για να νιώθει μεγαλύτερη ασφάλεια. Εκείνη του έγενεψε «ευχαριστώ» και τότε, με μια κίνηση, ο δράκος μπήκε στην λίμνη και άρχισε να κολυμπάει τόσο γρήγορα, όσο δεν είχε φανταστεί κανείς τους ποτέ.

Μέσα σε λίγα λεπτά άρχισαν να βλέπουν την απέναντι όχθη της λίμνης και όσο πλησίαζαν, άρχισαν να βλέπουν και την φιγούρα του Θεού Ήλιου. Μόλις τους είδε κι αυτός έλαμψε το πρόσωπό του από χαρά. Έφτασαν στην όχθη, κατέβηκαν όλοι, χαιρετήθηκαν, του είπαν όλη την ιστορία για το τι είχε συμβεί και τώρα είχε έρθει η στιγμή να αντιμετωπίσουν τον Σιμάρ. Ανέβηκαν, λοιπόν πάλι, όλοι στην πλάτη του δράκου και αυτός άρχισε να πετάει και να χάνεται στον ουρανό.

Μετά από λίγη ώρα, ανάμεσα από κάτι σύννεφα άρχισαν να διακρίνουν τον Σιμάρ. Ήταν το πιο παράξενο πλάσμα που είχαν δει ποτέ, είχε σώμα και κεφάλι λύκου,

ουρά λιονταριού και φτερά αετού. Καθόταν σε έναν θρόνο από αστέρια και δίπλα του ήταν φυλακισμένες, σε ένα χρυσό κλουβί, οι Ζάριες. Φαίνονταν τόσο δυστυχισμένες και ο Σιμάρ τόσο ευτυχισμένος και ικανοποιημένος με τον εαυτό του για το επίτευγμά του.

«Για να μπορέσω να τον νικήσω πρέπει να πάρω πίσω το άρμα μου.» είπε ο Ήλιος.

«Πού μπορεί να βρίσκεται όμως;» ρώτησε ο Κιαάν ψάχνοντας τριγύρω.

«Θα πρέπει να το φυλάει κάπου πολύ καλά. Κάπου που θα μπορεί να το ελέγχει όλη την ώρα.» είπε η Κάβια σκεπτική.

«Έχεις δίκιο! Το βασίλειό μου είχε πάντα θέα στις Πλειάδες. Είναι επτά αδερφές νύμφες που έγιναν αστέρια και ζουν παντοτινά στον ουρανό. Είναι η όμορφότερη θέα που θα μπορούσα να έχω όσο ξεκουράζομαι. Με το λαμπερό τους φως μου κρατούσαν συντροφιά κάθε βράδυ.» απάντησε ο Ήλιος αναπολώντας.

«Εμπρός, λοιπόν, φύγαμε για τις Πλειάδες!» αναφώνησε ο δράκος και ξεκίνησε να πετάει, κρυμμένος καλά πίσω από τα σύννεφα. Όταν κόντευαν να φτάσουν, σταμάτησε ένα σύννεφο πιο δίπλα απ' ότι βρισκόταν οι Πλειάδες. «Δεν μπορώ να πάω πιο κοντά γιατί θα μας δει.» είπε σκεπτικός.

«Ναι, πρέπει να βρούμε ένα σχέδιο.» απάντησε ο Κιαάν.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι για αντιπερισπασμό.» είπε η Κάβια.

«Ναι, να βρούμε κάτι που θα τον ξαφνιάσει και δεν θα προλάβει να αντιδράσει.» συμπλήρωσε η Κέγια.

«Νομίζω πως ξέρω τι μπορούμε να κάνουμε.» είπε ο δράκος χαμογελώντας με ικανοποίηση και όλοι πλησίασαν για να τον ακούσουν.

Μόλις τους είπε το σχέδιό του ήταν όλοι ενθουσιασμένοι και πανέτοιμοι να ξεκινήσουν. Τότε ο δράκος άνοιξε το στόμα του και βγάζοντας την αναπνοή του δημιούργησε ένα τεράστιο σύννεφο καπνού, σαν ομίχλη, που σκέπαζε σιγά σιγά όλο τον ουρανό, από τις Πλειάδες μέχρι τον θρόνο που βρισκόταν ο Σιμάρ. Αυτός μόλις είδε την ομίχλη παραξενεύτηκε και ανησύχησε, γι' αυτό κάλεσε αμέσως την φρουρά του για προστασία.

Μέσα σε λίγα λεπτά, μια χρυσή αλυσίδα βγήκε μέσα από τα σύννεφα καπνού και άρπαξε τον Σιμάρ από τα πόδια. Σε δευτερόλεπτα εμφανίστηκε ο Ήλιος πάνω στο άρμα του, να κρατάει με το ένα χέρι την χρυσή αλυσίδα και με το άλλο τα χαλινάρια των αλόγων. Τα άλογα ήταν τόσο όμορφα και εντυπωσιακά που σου έκοβαν την λαλιά. Το ένα ήταν από αστραφτερό ασήμι, το άλλο από φωτεινό χρυσάφι και το τρίτο από

λαμπερά διαμάντια. Το άρμα ήταν από μόνο του ένα φανταστικό κομψοτέχνημα, με περίτεχνες λεπτομέρειες.

Ο Σιμάρ χτυπιόταν και φώναζε για βοήθεια. Η φρουρά του έτρεξε να σπάσει την αλυσίδα, μα αυτό ήταν αδύνατον. Εκείνη την στιγμή εμφανίστηκε και ο δράκος με τους υπόλοιπους, που με ένα δυνατό χτύπημα με την ουρά του απέκρουσε την φρουρά αρκετά μέτρα μακριά.

Η Κέγια και η Κάβια κατέβηκαν από τον δράκο, πήραν το κλειδί από το κλουβί των Ζάριας, που βρισκόταν δίπλα στον θρόνο και τις ελευθέρωσαν. Μόλις ελευθερώθηκαν πήγαν κατευθείαν να βοηθήσουν τον Ήλιο και τον δράκο με τον Κιαάν που προσπαθούσαν να φυλακίσουν τον Σιμάρ με τις χρυσές αλυσίδες. Χρησιμοποιώντας την μαγική τους χρυσόσκονη δημιούργησαν τέσσερις πολύ δυνατούς, μαγικούς πασσάλους και ο Ήλιος με την βοήθεια του Κιαάν και του δράκου έδεσαν σε αυτούς, πολύ σφιχτά, τα χέρια και τα πόδια του Σιμάρ. Ήταν πλέον εγκλωβισμένος ανάμεσα στα σύννεφα, χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτα.

Οι Ζάριας όλο χαρά έτρεξαν να ανοίξουν τις πύλες για να περάσουν από μέσα ο Ήλιος και η Σελήνη, που είχαν εγκλωβιστεί ο καθένας και σε άλλη μεριά. Μόλις άνοιξαν οι πύλες πέρασε από μέσα η Σελήνη, με ένα πανομοιότυπο άρμα όπως του Ήλιου και έτρεξε να τους χαιρετήσει όλους και να τους αγκαλιάσει. Ήταν μια πανέμορφη νεαρή κοπέλα με κατάμαυρα μαλλιά που είχαν πάνω τους μπλε γυαλιστερά πετράδια και μαύρα μάτια που λαμπύριζαν σαν τα πιο φωτεινά αστέρια. Υπήρχε και στο δικό της στήθος μια φλόγα που έλαμπε, όμως όχι τόσο φωτεινή όσο του Ήλιου, που τώρα πια το φως που έβγαζε ήταν εκτυφλωτικό.

«Δεν το πιστεύω ότι σας ξαναβλέπω όλους. Νόμιζα ότι όλα χάθηκαν για πάντα.» είπε η Σελήνη καθώς αγκάλιαζε τον αδερφό της με δάκρυα στα μάτια.

«Τα χρωστάμε όλα σ' αυτά τα παιδιά.» είπε ο Ήλιος χαμογελώντας και έδειξε προς το μέρος του Κιαάν και της Κέγια, οι οποίοι χαμογέλασαν και αγκαλιάστηκαν όλο χαρά για την επιτυχία τους.

«Θέλω να μου τα πείτε όλα!» είπε η Σελήνη και τα μάτια της έλαμψαν ακόμα περισσότερο.

Άρχισαν να αφηγούνται όλη την ιστορία με κάθε λεπτομέρεια και αυτή τους άκουγε με πολλή προσοχή. Με την ομαδική δουλειά και την εξυπνάδα τους κατάφεραν να φυλακίσουν τον Σιμάρ μέσα σε λίγα λεπτά και έτσι ο θεός Ήλιος να επιστρέψει και πάλι και να φωτίσει τον ουρανό της Ανάγια.

Μόλις τελείωσε η αφήγηση άρχισε να λάμπει μέσα από την τσέπη του Κιαάν ο χάρτης του. Τον άνοιξε προσεκτικά και άρχισε να αχνοφαίνεται σε ένα σημείο ένα ηφαίστειο.

«Η Άιντα!» είπε ο δράκος με ενθουσιασμό.

«Είναι λογικό να σε πηγαίνει από εκεί.» είπε ο Ήλιος και συνέχισε «Σε ένα τόσο δύσκολο ταξίδι χρειάζεστε πράγματα που θα σας βοηθήσουν.»

«Τι εννοείς; Τι είναι εκεί;» απόρησε ο Κιαάν.

«Είναι το ηφαίστειο που ζει ο Ήφαιστος. Είναι ένας από τους πιο δυνατούς πολεμιστές της Ανάγια και κατασκευάζει διάφορα χρήσιμα εργαλεία από σίδηρο και την λάβα του ηφαιστείου. Λογικά ο χάρτης σας στέλνει από εκεί για να σας δώσει εφόδια για το ταξίδι.» απάντησε ο Ήλιος.

«Αυτό είναι πολύ καλό, θα μας βοηθήσει πολύ.» είπε η Κέγια με ενθουσιασμό κοιτάζοντας τον Κιαάν.

«Ναι, σίγουρα.» είπε ο Ήλιος χαμογελώντας. «Έχω και εγώ όμως να σας δώσω κάτι, για να σας ευχαριστήσω για όσα κάνατε για εμάς.» πρόσθεσε και ξετύλιξε από το ζωνάρι του μια χρυσή αλυσίδα και την ακούμπησε στα χέρια του Κιαάν. «Είναι η πιο δυνατή αλυσίδα που υπάρχει. Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να την σπάσει, είναι φτιαγμένη από ασήμι, χρυσό και διαμάντια. Στην δίνω για να την χρησιμοποιήσεις εκεί που πιστεύεις εσύ πως χρειάζεται. Σας ευχαριστώ και πάλι.» είπε και υποκλίθηκε μπροστά τους για «ευχαριστώ».

«Ευχαριστούμε πολύ για αυτό το τόσο σημαντικό δώρο. Είναι πολύτιμο για εμάς.» είπε ο Κιαάν δακρυσμένος.

«Ευχαριστούμε για όλα!» είπε η Κέγια, το ίδιο συγκινημένη.

Αφού χαιρετήθηκαν όλοι μαζί και αγκαλιάστηκαν, ο δράκος προσφέρθηκε να τους μεταφέρει αυτός μέχρι την Άιντα, οπότε ανέβηκαν πάνω του και συνέχισαν το ταξίδι τους. Είχαν πολλά όμορφα πράγματα να θυμούνται από την πρώτη τους αποστολή.

Το ηφαίστειο Άιντα

Αρκετή ώρα μετά, άρχισαν να βλέπουν από μακριά, ανάμεσα στα σύννεφα, την κορυφή ενός πελώριου βουνού που έβγαζε καπνούς.

«Φτάνουμε, αυτή είναι η Άιντα.» είπε ο δράκος όσο πλησίαζαν.

Ο Κιαάν και η Κέγια είχαν μαγευτεί τόσο από το επιβλητικό βουνό, που δεν μπορούσαν να βγάλουν μυλιά. Ήταν το πιο μεγάλο βουνό που είχαν δει ποτέ τους και πόσο μάλλον να είναι και ηφαίστειο. Τους τρόμαζε και το θαύμαζαν ταυτόχρονα.

Σε λίγα λεπτά βρίσκονταν ήδη εκεί. Ο δράκος άπλωσε την ουρά του και κατέβηκαν όλοι με αργά και σταθερά βήματα, θαυμάζοντας παράλληλα τη θέα.

«Εγώ θα σας αφήσω εδώ. Πρέπει να συνεχίσετε μόνοι σας.» είπε ο δράκος.

«Σ' ευχαριστούμε πολύ που μας έφερες ως εδώ.» είπε ο Κιαάν.

«Ναι ήταν τόσο μακρινό το ταξίδι. Πιες λίγο νερό, να ξεδιψάσεις για να συνεχίσεις.» είπε η Κέγια και έβγαλε ένα φλασκί από το τσαντάκι της, έριξε νερό στην χούφτα της και έδωσε στον δράκο να πιει.

«Σας ευχαριστώ πολύ για όλα. Ήταν το ελάχιστο που μπορούσα να κάνω.» είπε ο δράκος με τρυφερότητα και έσκυψε το κεφάλι του για να τον αγκαλιάσουν.

«Δυστυχώς πρέπει να φύγουμε.» είπε η Κάβια συγκινημένη.

«Ναι, μη σας καθυστερώ άλλο. Πρέπει να συνεχίσετε. Να ξέρετε όμως, όποτε και αν με χρειαστείτε θα είμαι δίπλα σας.» είπε ο δράκος και με μια κίνηση με το κεφάλι του έβγαλε μια ολόχρυση σφυρίχτρα και την άφησε στα χέρια της Κέγια. «Με ένα σφύριγμα από αυτή τη σφυρίχτρα, θα σας βρω όπου κι αν είστε και θα έρθω να σας βοηθήσω όποτε με χρειάζεστε.»

Τα παιδιά τον αγκάλιασαν μια τελευταία φορά και όλοι μαζί αποχαιρετίστηκαν με βουρκωμένα μάτια, όμως υποσχέθηκαν ότι θα ξαναβρίσκονταν σύντομα.

Αφού έφυγε ο δράκος και έμειναν για λίγα λεπτά να τον χαιρετάν από μακριά, έπρεπε να συνεχίσουν τον δρόμο τους. Είδαν μια τεράστια πέτρινη σκάλα, στο εσωτερικό του ηφαιστείου, που κατέβαινε μέχρι βαθιά μέσα στο βουνό.

«Θα έπαιρνα όρκο ότι ο Ήφαιστος βρίσκεται στο τέλος αυτής της σκάλας.» είπε ο Κιαάν χαμογελώντας.

«Δυστυχώς θα πρέπει να συμφωνήσω.» είπε η Κέγια προσπαθώντας να χαμογελάσει και αυτή.

«Τα έχετε καταφέρει σε πολύ πιο δύσκολα.» είπε η Κάβια τρυφερά και κατευθύνθηκε προς τις σκάλες.

Τα παιδιά την ακολούθησαν και άρχισαν να κατεβαίνουν σιωπηλοί ο ένας πίσω από τον άλλο. Όσο κατέβαιναν προς τα κάτω η ζέστη γινόταν όλο και πιο ανυπόφορη. Έκαναν συχνά στάσεις για να ξεκουραστούν και να πιούν νερό. Μετά από αρκετή ώρα και αφού είχαν κατέβη πολύ βαθιά μέσα στο ηφαίστειο, βρήκαν ένα άνοιγμα, σαν σπηλιά μέσα στο βουνό.

«Λογικά εδώ μέσα θα είναι ο Ήφαιστος.» είπε ο Κιαάν κοιτάζοντας την σπηλιά.

«Ναι, η δροσιά της σπηλιάς θα μπορούσε να τον προστατεύει από την ζέστη της λάβας. Ας μπούμε.» είπε η Κέγια και ακολούθησε τον Κιαάν μαζί με την Κάβια.

Αφού περπάτησαν λίγα μέτρα, άρχισε να ακούγεται από το βάθος της σπηλιάς σαν να χτυπάει κάποιος σίδερα. Καθώς πλησίαζαν ο ήχος γινόταν εντονότερος, μέχρι που βρέθηκαν λίγα μέτρα πιο μακριά από ένα ψηλό, γεροδεμένο άντρα. Είχε γυρισμένη την πλάτη και σφυρηλατούσε ένα κομμάτι σίδερο. Ήταν γυμνός από την μέση και πάνω και είχε μακριά μαλλιά και μούσια.

«Καλησπέρα σας, κύριε.» είπε ο Κιαάν με κάπως τρεμάμενη φωνή.

Ξαφνικά ο ήχος του σφυριού σταμάτησε και ο άντρας γύρισε και τους κοίταξε με αγριεμένο βλέμμα.

«Ποιοι είστε εσείς και τι δουλειά έχετε εδώ πέρα;» είπε.

«Ονομάζομαι Κιαάν και από εδώ είναι η φίλες μου Κέγια και Κάβια.» συστήθηκε ο Κιαάν.

«Εσείς λογικά θα είστε ο Ήφαιστος, σωστά;» ρώτησε η Κέγια και τα μαγουλάκια της αναποκοκκίνισαν ακόμα πιο πολύ.

«Ναι, πολύ σωστά, είμαι ο Ήφαιστος.» απάντησε αυτός κοιτάζοντας την Κέγια και το βλέμμα του μαλάκωσε αρκετά. «Και τι φέρνει δύο παιδιά σαν εσάς ως εδώ;» συνέχισε.

Τα παιδιά του διηγήθηκαν όλη την ιστορία και του είπαν πως ο χάρτης τους έστειλε εκεί, πιθανών για να τους δώσει κάποια εργαλεία που θα τους χρησιμεύσουν στο ταξίδι τους. Ο Ήφαιστος άκουσε προσεκτικά όσα του είπαν τα παιδιά και όταν τελείωσαν έμεινε για λίγο σκεπτικός.

«Ξέρω τι πρέπει να σας δώσω.» είπε μετά από λίγο και συνέχισε κοιτάζοντας τον Κιαάν, «Όμως για να σας τα δώσω θα πρέπει πρώτα να περάσεις μια δοκιμασία. Θα πρέπει να μου πεις ένα ποίημα όπου η τελευταία λέξη του πρώτου στίχου αρχίζει με το πρώτο γράμμα του ονόματός σου και η τελευταία λέξη του δεύτερου στίχου αρχίζει με το δεύτερο γράμμα κ.ο.κ. ώσπου να έχεις «πει» ολόκληρο το ονοματεπώνυμό σου. Εννοείται ότι μπορεί να σε βοηθήσει σε αυτό και η Κέγια για να το βρείτε πιο εύκολα, επειδή σας συμπάθησα.» είπε ο Ήφαιστος χαμογελώντας.

Τα παιδιά έμειναν για λίγο σκεπτικά. Πήγαν λίγο πιο πέρα και άρχισαν να συζητάν για το ποίημα τους. Ο Ήφαιστος συνέχισε να κάνει την δουλειά του για όση ώρα τους περίμενε. Μετά από λίγη ώρα ο Κιαάν πλησίασε τον Ήφαιστο και ξεκίνησε να λέει το ποίημα:

«Τις βραδιές τριγυρνάς στο Κρύο
και η σκέψη είναι άδειο Ιατρείο.
Στο μυαλό επικρατεί Αντάρα.
Πόσος χρόνος να έχει μείνει, Άρα;
Μια φωνή μες στη σιωπή της Νύχτας,
αλλάζει πάλι την ισχύ της Ρήτρας.
Κάτι ωραίο θα φέρει αυτή η Αλλαγή,
να μη νιώθεις πια για κανέναν τους Ντροπή.
Τα βράδια δε θα είσαι πλέον Μόνος,
δε θα ξέρεις τι σημαίνει ο Πόνος.
Δε θα είσαι ποτέ ξανά ο Ίδιος.
Μόλις τον καθρέφτη δεις, σε πιάνει Ρίγος.»

Ο Ήφαιστος άκουγε με προσοχή τον Κιαάν, χαμογελώντας τρυφερά για την προσπάθειά τους. Τα δύο παιδιά είχαν αγωνία αν θα άρεσε το ποίημα τους στον Ήφαιστο και αν θα κατάφερναν να τον πείσουν να τους δώσει τα αντικείμενα που θα τους βοηθούσαν. Μόλις τελείωσε το ποίημα ο Ήφαιστος χειροκρότησε δυνατά, γελώντας.

«Μπράβο σας παιδιά! Πολύ ιδιαίτερο ποίημα και έξυπνο. Είστε πολύ προχωρημένοι για την ηλικία σας και με πλούσιο λεξιλόγιο.» είπε χαρούμενος.

«Οι δύσκολες λέξεις είναι της Κέγια. Της αρέσει πολύ να διαβάζει βιβλία και έχει μάθει πολλές.» απάντησε ο Κιαάν χαμογελώντας και τα μαγουλάκια της Κέγια γίνονταν όλο και πιο κόκκινα.

Ο Ήφαιστος χαμογέλασε για μία ακόμη φορά και γύρισε προς τον πάγκο του. Πήρε από ένα αντικείμενο στο κάθε χέρι και τα άφησε μπροστά στα πόδια των παιδιών.

«Κερδίσατε επάξια τα λάφυρά σας.» είπε και συνέχισε δείχνοντας τα αντικείμενα «Αυτή είναι η πυξίδα. Θα σας δείξει το σωστό δρόμο όποτε την χρειαστείτε. Όταν η καρδιά σας ξέρει που θέλει να πάει τότε δε θα χαθείτε ποτέ. Αυτό είναι το ξίφος, θα σας προστατεύει από κάθε εχθρό. Όσο δυνατός και να είναι τίποτα δε θα μπορεί να το ξεπεράσει, αρκεί να είστε ενωμένοι.» ολοκλήρωσε με έναν αινιγματικό τρόπο.

Τα παιδιά πήραν στα χέρια τους από ένα αντικείμενο. Τα κρατούσαν σαν να είναι το πολυτιμότερο πράγμα που τους έχει δοθεί ποτέ, και ίσως και να ήταν.

«Σ' ευχαριστούμε πολύ. Θα μας βοηθήσουν σε όλο το ταξίδι, είναι πολύ σημαντικά για εμάς.» είπε ο Κιαάν κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

Η Κέγια έτρεξε και τον αγκάλιασε με αγάπη. Ο Ήφαιστος ξαφνιασθηκε, αλλά της ανταπόδωσε μια μεγάλη, τρυφερή αγκαλιά. Ο Κιαάν θα έπαιρνε όρκο ότι είδε τον Ήφαιστο να δακρύζει όσο είχε την Κέγια στην αγκαλιά του. Γύρισε και κοίταξε την Κάβια όλο νόημα και εκείνη του ανταπέδωσε το βλέμμα.

«Ηρθε η ώρα να φύγετε.» είπε ο Ήφαιστος προσπαθώντας να κάνει λίγο πιο βαριά την φωνή του.

«Ναι, παιδιά πρέπει να συνεχίσουμε.» είπε η Κάβια κοιτάζοντας τον Κιαάν και κάνοντάς του νόημα να βγάλει τον χάρτη του, για να δουν τον επόμενο προορισμό.

Ο Κιαάν έβγαλε τον χάρτη, που άρχισε πάλι να λαμπυρίζει, τον ξετύλιξε απαλά και είδε σε ένα σημείο να εμφανίζεται μια φυλή ανάμεσα σε μια τεράστια, καταπράσινη τροπική βλάστηση.

«Η φυλή Γιαμί.» είπε η Κάβια κοιτάζοντας τον χάρτη.

«Την ξέρεις;» ρώτησε ο Κιαάν.

«Ξέρω την αρχηγό τους, την Πετά. Είναι πολύ καλοί και φιλικοί, μη σαν ανησυχεί. Μάλλον κάτι θα χρειάζεται.» απάντησε η Κάβια.

«Ωραία!» είπε η Κέγια κάπως ξαλαφρωμένη «Πάμε να ξεκινήσουμε.»

Χαιρετήθηκαν όλοι μαζί για τελευταία φορά, ευχαρίστησαν πάλι τον Ήφαιστο και αυτός συγκινημένος τους έβγαλε μέχρι την έξοδο του ηφαιστείου και τους έδειξε ποιον δρόμο πρέπει να πάρουν για να φτάσουν στον επόμενο προορισμό.

Η φυλή Γιαμί

Περπατούσαν για μέρες και νύχτες έχοντας οδηγό την πυξίδα του Ήφαιστου, πέρασαν από πολλά μαγευτικά μέρη, μέχρι που έφτασαν στην ζούγκλα που ζούσε η φυλή των Γιαμί. Τριγύρω τους υψώνονταν τεράστια τροπικά φυτά και όσο προχωρούσαν η βλάστηση γινόταν όλο και πιο πυκνή.

Μετά από λίγη ώρα η Κέγια παρατήρησε ένα τεράστιο εξωτικό πουλί να τους παρακολουθεί ψηλά από ένα δέντρο. Σκούνησε τον Κιαάν για να το δει και αυτός. Το πουλί είχε ένα περίεργο βλέμμα, σαν να τους καταλαβαίνει. Όμως δεν φαινόταν απειλητικό ή επιθετικό. Τα παιδιά πιάστηκαν χέρι-χέρι και συνέχισαν τον δρόμο τους.

Αφού περπάτησαν λίγα ακόμα χιλιόμετρα, πέρασαν κάτι πελώριους θάμνους, που σχημάτιζαν κάτι σαν φράχτη μέσα στην ζούγκλα και βρέθηκαν μπροστά στην φυλή Γιαμί. Ήταν όλοι στημένοι μπροστά τους, σαν να ήξεραν ότι θα έρθουν και τους περίμεναν. Τα πρόσωπά τους ήταν πολύ φιλικά, αν και δίσταζαν να πλησιάσουν. Το ίδιο διστακτικοί ήταν και ο Κιαάν με την Κέγια. Υπήρξαν κάποια δευτερόλεπτα αμηχανίας και τότε ξαφνικά, ήρθε πετώντας από μακριά το πουλί που είχαν δει πιο μπροστά στο δάσος, και καθώς προσγειώνονταν μπροστά τους μεταμορφώθηκε σε μια εντυπωσιακή γυναίκα, που φαινόταν ότι ανήκει στην φυλή, με φανταχτερά πούπουλα και στολίδια στο σώμα και τα μαλλιά της. Ο Κιαάν και η Κέγια είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό και προσπαθούσαν να καταλάβουν τι είχε συμβεί.

«Γεια σου φίλη μου!» είπε η μυστηριώδης γυναίκα, κοιτάζοντας την Κάβια και πλησιάζοντάς την.

Η Κάβια πλησίασε και αυτή, έχοντας ένα πολύ τρυφερό χαμόγελο σχηματισμένο στο πρόσωπό της. Η γυναίκα την αγκάλιασε από το λαιμό και απόλαυσαν για λίγα δευτερόλεπτα τον χαιρετισμό τους, σαν να ήταν δύο πολύ καλές φίλες που είχαν να βρεθούν καιρό.

«Αυτή παιδιά είναι η Πετά, που σας έλεγα. Γνωριζόμαστε από πολύ παλιά και είναι καλή μου φίλη.» είπε η Κάβια απευθυνόμενη στον Κιαάν και την Κέγια.

Τα δύο παιδιά κοίταξαν την Πετά, έκαναν μια μικρή υπόκλιση με το κεφάλι τους και εκείνη τους το ανταπέδωσε μαζί με ένα τρυφερό χαμόγελο.

«Είμαι πολύ χαρούμενη που είστε εδώ.» είπε η Πετά και συνέχισε «Είναι μια πολύ δύσκολη περίοδος για την φυλή μας και πιστεύω πως η παρουσία σας εδώ θα μας βοηθήσει.»

«Μα τι έχει συμβεί;» είπε ο Κιαάν απορημένος.

«Θα σας τα εξηγήσω όλα. Ελάτε πρώτα να ξεκουραστείτε.» είπε η Πετά και τους οδήγησε στο κέντρο του χωριού της φυλής, όπου όλοι κάθονταν σε κύκλο και έτρωγαν φρούτα και καρπούς από τα δέντρα. Πρόσφερε και στους ίδιους και αφού ενθουσιάστηκαν με το πόσο γευστικά ήταν και την ευχαρίστησαν, κάθισε κάτω και ξεκίνησε την ιστορία της.

«Η φυλή μας θεωρεί ιερά ζώα τους αλιγάτορες. Χρόνια τώρα ζούμε αρμονικά μαζί τους στον ίδιο τόπο. Με την αρχηγό τους είχαμε φιλικές σχέσεις και προστατεύαμε ο ένας την φυλή του άλλου. Δυστυχώς μια μέρα εμφανίστηκαν κάποιοι κυνηγοί οι οποίοι έκλεψαν και σκότωσαν την οικογένειά της, τον σύντροφο και τα παιδιά της. Οι αλιγάτορες και εμείς κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να τους προστατέψουμε, αλλά πάνω

στην μάχη ο πατέρας χάθηκε προσπαθώντας να προστατέψει τα παιδιά του και αργότερα σειρά είχαν και αυτά. Όλοι έπεσαν σε θλίψη για μέρες, δεν μπορούσαμε να συνειδητοποιήσουμε τι είχε συμβεί και η αρχηγός τους είχε πέσει σε βαριά κατάθλιψη, είχε κλειστεί σε μια σπηλιά και έκανε βδομάδες ολόκληρες να βγει. Ωσπου μια μέρα επέστρεψε εντελώς διαφορετική, είχε χάσει πια τον εαυτό της και ήταν πολύ επιθετική. Έκλεψε την φωτιά μας και φώναξε με οργή πως εφόσον δεν υπάρχει πλέον η οικογένειά της δεν πρέπει να υπάρχει κανείς άλλος. Εξαφανίστηκε πάλι στην σπηλιά της και από τότε κρατάει την φωτιά στο στόμα της με κίνδυνο να χαθεί και η ίδια από την ασιτία, αλλά και όλοι μας, καθώς η φωτιά είναι από τα σημαντικότερα στοιχεία που χρειαζόμαστε για την επιβίωσή μας. Έχουμε προσπαθήσει με κάθε τρόπο να την προσεγγίσουμε και να της μιλήσουμε, μα είναι μάταιο, δεν ακούει κανέναν. Πρέπει, όμως, να κάνουμε κάτι γρήγορα γιατί η φυλή μας δε θα αντέξει άλλο χωρίς φαγητό, οι καρποί και τα φρούτα από τα δέντρα τελειώνουν.»

«Θα σας βοηθήσουμε. Θα προσπαθήσουμε να της μιλήσουμε και να επιστρέψουμε πίσω την φωτιά.» είπε ο Κιαάν αφού άκουσε με πολλή προσοχή την ιστορία.

«Δεν νομίζω πως θα σας ακούσει, προσπαθήσαμε πολλές φορές, αλλά δεν ακούει κανέναν.» είπε η Πετά.

«Στην χειρότερη θα προσπαθήσουμε με κάποιον τρόπο να της πάρουμε την φωτιά.» απάντησε ο Κιαάν.

«Αυτό και αν είναι αδύνατον, δεν ανοίγει το στόμα της σε καμία περίπτωση.» είπε η Πετά.

«Αυτό ίσως μπορέσουμε να το καταφέρουμε.» είπε η Κέγια και τα χείλη της έσκασαν ένα μικρό χαμόγελο.

Οι υπόλοιποι την κοίταξαν με απορία. Δεν μπορούσαν να σκεφτούν με τι τρόπο θα μπορούσαν να της πάρουν την φωτιά μέσα από το στόμα.

«Σε ένα από τα βιβλία μου διάβασα ότι οι αλιγάτορες, άμα ζεσταθούν πολύ, για να δροσιστούν ανοίγουν το στόμα τους.» συνέχισε η Κέγια.

«Πολύ σημαντική πληροφορία, αλλά το πρόβλημα είναι πως ο μόνος τρόπος να την κάνουμε να ζεσταθεί βρίσκεται μέσα στο στόμα της.» είπε η Κάβια χαριτολογώντας και όλοι έσκασαν ένα χαμόγελο...απελπισίας.

«Υπάρχει και άλλος τρόπος να φουντώσει κάποιος και να ζεσταθεί.» είπε η Κέγια και συνέχισε, «Αν κάποιος συγκινηθεί, στεναχωρηθεί ή γενικά νιώσει κάποιο

έντονο συναίσθημα, βράζει από μέσα του, οπότε ίσως μπορούμε να δημιουργήσουμε μια τέτοια κατάσταση και να καταφέρουμε να την συγκινήσουμε.»

«Οντως, πολύ έξυπνη η παρατήρησή σου Κέγια. Αυτό θα κάνουμε.» είπε ο Κιαάν ενθουσιασμένος και όλοι συμφώνησαν κουνώντας το κεφάλι τους.

Τα δύο παιδιά κάθισαν για λίγο στην άκρη και σκέφτηκαν τι θα μπορούσαν να κάνουν και πώς θα την προσεγγίσουν για να καταφέρουν να της αλλάξουν γνώμη ή έστω να πάρουν την φωτιά. Μετά από αρκετή ώρα συζήτησης κατέληξαν σε κάτι και ανακοίνωσαν την απόφασή τους και στην υπόλοιπη φυλή. Συμφώνησαν όλοι και έτσι τους έδειξαν το μέρος που βρισκόταν η σπηλιά και περίμεναν με αγωνία να επιστρέψουν. Φτάνοντας εκεί ένιωσαν κατευθείαν την βαριά ατμόσφαιρα που επικρατούσε. Υπήρχε πλήρης ησυχία και το μέρος φαινόταν σαν εγκαταλελειμμένο. Μπήκαν μαζί πιασμένοι χέρι-χέρι και προχωρούσαν αργά μέχρι να συναντήσουν την αλιγάτορα. Η σπηλιά ήταν πολύ βαθιά και οι πέτρες έσταζαν από την υγρασία. Κάποια στιγμή έφτασαν σε ένα άνοιγμα που σχημάτιζε μια μικρή λίμνη και στη μέση είχε ένα βράχο. Πάνω στον βράχο φαινόταν η σκιά της. Ο Κιαάν κοίταξε την Κέγια, έγνεψαν ο ένας στον άλλο, πήραν από μια βαθιά ανάσα και προχώρησαν. Στάθηκαν απέναντι από την λίμνη και τον βράχο και ο Κιαάν ξερόβηξε σιγανά.

«Ποιος είναι εκεί;» ακούστηκε μια κουρασμένη φωνή.

«Καλησπέρα σας! Είμαστε ο Κιαάν και η Κέγια. Ερχόμαστε από την φυλή Γιαμί για να σας μιλήσουμε.» απάντησε με λίγο τρεμάμενη φωνή ο Κιαάν.

«Δεν έχω να πω τίποτα. Αφήστε με ήσυχη. Τι δεν καταλαβαίνετε;» απάντησε αγριεμένα η αλιγάτορας και εμφανίστηκε μέσα από το σκοτάδι.

«Σας παρακαλώ, θέλω απλά λίγο να με ακούσετε και σας υπόσχομαι ότι αν δεν θέλετε δε θα σας ξανά ενοχλήσουμε.» είπε ο Κιαάν.

«Μα δεν έχουμε να πούμε κάτι άλλο. Έχετε έρθει πόσες φορές. Καταλάβετε ότι δεν πρόκειται να σας δώσω τη φωτιά μου. Αφού δεν υπάρχει η οικογένειά μου δεν αξίζει να υπάρχει τίποτα άλλο στον κόσμο. Όλα πρέπει να χαθούν.» είπε η αλιγάτορας υψώνοντας την φωνή της.

«Εντάξει, αφού έτσι θέλετε αυτό θα γίνει, απλά αφήστε με να σας πω κάτι για τελευταία φορά και μετά θα εξαφανιστούμε για πάντα. Σας το υπόσχομαι.» απάντησε ο Κιαάν.

«Ωραία πες μου αυτό που θες να τελειώνουμε.» απάντησε αυτή με ένταση όπως πάντα.

«Μπορώ να καταλάβω πόσο δύσκολο ήταν για εσάς όλο αυτό που έγινε. Δεν υπάρχει χειρότερος και μεγαλύτερος πόνος από το να χάνεις την οικογένειά σου.» ξεκίνησε να λέει ο Κιαάν.

«Αν ήρθες να μου θυμίσεις τον πόνο μου σ' ευχαριστώ πολύ αλλά δεν χρειάζεται, δεν με βοηθάει η λύπηση και η κατανόηση κανενός. Τίποτα από αυτά δε θα τους φέρει πίσω.» τον διέκοψε η αλιγάτορας.

«Το ξέρω ότι τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει αυτό που νιώθετε αλλά αφήστε με λίγο να σας εξηγήσω τι εννοώ.» είπε με ηρεμία ο Κιαάν και συνέχισε την κουβέντα του, «Μπορώ, λοιπόν, να φανταστώ αυτό που περνάτε και πραγματικά λυπάμαι πάρα πολύ, αλλά θέλω να σας πω πως μπορεί τώρα να μη το βλέπετε, αλλά υπάρχει κάτι που μπορεί να σας δώσει δύναμη και να σας βοηθήσει να ξεπεράσετε λίγο αυτό που νιώθετε, και αυτό είναι η αγάπη, η αγάπη του κόσμου που πραγματικά ενδιαφέρεται για εσάς και θέλει να σας βοηθήσει. Μπορεί να χάσατε τα σημαντικότερα άτομα που υπήρχαν στην ζωή σας και ήταν ο λόγος ύπαρξής σας και μπορεί τώρα αυτό που σας λέω να ακούγεται ανοησία, αλλά είναι σπουδαίο να έχετε τόσο κόσμο να σας αγαπάει και να έχει ανοίξει την αγκαλιά του για να σας δείξει την αγάπη του. Το πιο σημαντικό πράγμα στην ζωή είναι η αγάπη και στο τέλος πάντα αυτή μένει, τίποτε άλλο. Κάποτε κανείς από εμάς δε θα υπάρχει, η αγάπη όμως που δώσαμε θα περνάει από τον έναν στον άλλο και θα συνεχιστεί για πάντα.»

Η αλιγάτορας άκουγε με προσοχή χωρίς να διακόψει καθόλου. Η Κέγια κοιτούσε τον Κιαάν με τα λαμπερά της μάτια και κάθε φορά που την κοιτούσε αυτός για να πάρει δύναμη, αυτή του χαμογελούσε στοργικά. Η αλιγάτορας άρχισε να βράζει και να ιδρώνει. Τα δύο παιδιά μόλις το αντιλήφθηκαν, αναθάρρεψαν και περίμεναν την αντίδρασή της. Ο Κιαάν άρχισε να ακολουθεί κάτι πέτρες που υπήρχαν μέσα στο νερό για να την πλησιάσει. Όταν έφτασε αρκετά κοντά η αλιγάτορας άνοιξε το στόμα της και ξέσπασε σε κλάματα. Ο Κιαάν είδε την φωτιά και κοιτάχτηκαν κατευθείαν με την Κέγια. Αυτή του χαμογέλασε και αυτός σταμάτησε και στάθηκε δίπλα στην αλιγάτορα. Θα μπορούσε με μια γρήγορη κίνηση να καταφέρει να της πάρει την φωτιά από το στόμα αλλά δεν το έκανε. Άπλωσε το χέρι του και την χάιδεψε τρυφερά στην πλάτη. Εκείνη ξέσπασε σε ακόμα περισσότερα κλάματα και μετά από λίγα δευτερόλεπτα τον πήρε αγκαλιά χρησιμοποιώντας την ουρά της. Η Κέγια αναστέναζε μόλις το είδε αυτό και ακολούθησε και αυτή τις πέτρες για να πάει να την αγκαλιάσει. Έκαναν όλοι μαζί μια τρυφερή αγκαλιά και μετά από λίγο σκούπισαν τα δάκρυά τους.

«Σας ευχαριστώ πολύ!» είπε η αλιγάτορας ρουφώντας την μύτη της από το κλάμα και συνέχισε, «Με συγκίνησε πάρα πολύ που αυτά τα λόγια έβγαιναν από το στόμα ενός τόσο μικρού παιδιού. Είδα στα μάτια σου τα δικά μου παιδιά και σκέφτηκα πόσο περήφανα θα ήταν αν έβλεπαν την μαμά τους να έχει να δώσει μόνο αγάπη σ' αυτό τον κόσμο και όχι κακία και δυστυχία. Σας ευχαριστώ που με βοηθήσατε να δω το λάθος που έκανα και την θλίψη που προκάλεσα από τον θυμό μου. Είστε σπουδαία παιδιά.» είπε και τους αγκάλιασε για ακόμα μια φορά.

Ο Κιαάν και η Κέγια ήταν τόσο χαρούμενοι που τα κατάφεραν και για τα λόγια που άκουσαν. Βγήκαν όλοι μαζί από την σπηλιά και κατευθύνθηκαν προς το χωριό της φυλής. Η αλιγάτορας ήταν ενθουσιασμένη, λες και ήταν η πρώτη φορά που αντίκριζε τον κόσμο και της προκαλούσε χαρά η παραμικρή λεπτομέρεια που συναντούσε στον δρόμο. Όταν πλησίασαν στο χωριό και τους είδαν άρχισαν όλοι να πανηγυρίζουν από χαρά. Έτρεξαν όλοι και τους αγκάλιασαν για αρκετή ώρα. Έπειτα, άναψαν φωτιά στο κέντρο του χωριού και κάθισαν όλοι τριγύρω.

«Θέλω να σας ζητήσω συγγνώμη από τα βάθη της καρδιά μου για όλο αυτό το κακό που σας προκάλεσα και να πω ένα τεράστιο ευχαριστώ σε αυτά τα παιδιά που με βοήθησαν να βγω από το σκοτάδι μου.» είπε η αλιγάτορας και έτρεξε ένα δάκρυ στο μάγουλό της.

Τα παιδιά χαμογέλασαν και της έγνεψαν ευχαριστώ.

«Θέλω και εγώ με την σειρά μου να ευχαριστήσω τον Κιαάν και την Κέγια για την βοήθειά τους, χωρίς αυτούς είμασταν χαμένοι και θέλω να σου πω ότι θα είμαστε πάντα δίπλα σου, σαν οικογένεια, για ό,τι χρειαστείς.» είπε η Πετά κοιτάζοντας στην αρχή τον Κιαάν με την Κέγια και μετά την αλιγάτορα.

Πέρασαν όλοι μαζί ένα ξεχωριστό βράδυ γύρω από την φωτιά, γέλασαν, είπαν ιστορίες, ξεκουράστηκαν και την επόμενη μέρα ήταν έτοιμοι να φύγουν για τον επόμενο προορισμό.

Το πρωί την ώρα που ετοιμάζονταν άρχισε να λάμπει πάλι μέσα από την τσέπη του Κιαάν ο μαγικός χάρτης.

«Άνοιξέ τον, έχω αγωνία.» είπε η Κέγια και χτύπησε παλαμάκια με τα χέρια της.

Ο Κιαάν τον έβγαλε γρήγορα από την τσέπη του και τον άνοιξε.

«Δείχνει ένα πανέμορφο ουράνιο τόξο ανάμεσα στα σύννεφα.» είπε ο Κιαάν με απορία.

«Το βασίλειο του ουράνιου τόξου.» είπε η Κάβια με σιγουριά.

«Ω! Ακούγεται πολύ ενδιαφέρον.» είπε η Κέγια με ενθουσιασμό.

«Θα σας μεταφέρω εγώ εκεί.» είπε η Πετά χαμογελώντας και συνέχισε «Σας ετοιμάσαμε και κάποια πράγματα να έχετε να φάτε στη συνέχεια του ταξιδιού σας για να πάρετε δύναμη.»

«Σας ευχαριστούμε πολύ για όλα. Περάσαμε πολύ όμορφα.» είπε ο Κιαάν.

«Εμείς δεν έχουμε πώς να σας ευχαριστήσουμε για όλα αυτά που κάνατε.» είπε η Πετά γεμάτη τρυφερότητα.

Χαιρετήθηκαν για μια τελευταία φορά όλοι μεταξύ τους, πήραν τα πράγματα που τους ετοίμασαν και, αφού μεταμορφώθηκε η Πετά σε πουλί, ανέβηκαν πάνω της και ξεκίνησαν το ταξίδι τους για το βασίλειο του ουράνιου τόξου.

Το βασίλειο του ουράνιου τόξου

Το ταξίδι τους ήταν πολύ απολαυστικό. Προσπαθούσαν όλοι να χαρούν την κάθε στιγμή. Δεν θα μπορούσαν άλλωστε να ξανά ταξιδέψουν στην πλάτη ενός τεράστιου πουλιού. Μετά από αρκετή ώρα άρχιζαν να πλησιάζουν τα σύννεφα.

«Κοντεύουμε στο βασίλειο του ουράνιου τόξου.» είπε η Κάβια.

«Η αλήθεια είναι ότι περίμενα κάτι πιο εντυπωσιακό. Στο χάρτη φαινόταν πανέμορφο το ουράνιο τόξο και όλα γύρω έλαμπαν, εδώ όλα φαίνονται μουντά και μαυρισμένα.» είπε η Κέγια συνοφρυωμένη.

«Ναι συνήθως τα πράγματα είναι πιο χαρούμενα εδώ. Μάλλον κάτι άσχημο θα έχει συμβεί.» συμπλήρωσε η Κάβια.

Έφτασαν σε ένα τεράστιο αιωρούμενο κομμάτι γης και η Πετά προσγειώθηκε πάνω του.

«Εδώ είναι, φτάσαμε.» είπε η Πετά καθώς προσγειωνόταν.

Τα παιδιά ευχαρίστησαν την Πετά για ακόμα μία φορά και αφού χαιρετήθηκαν και αγκαλιάστηκαν όλοι μεταξύ τους η Πετά ξεκίνησε για το ταξίδι του γυρισμού και τα παιδιά με την Κάβια συνέχισαν περπατώντας μέχρι να βρουν κάποιον στο βασίλειο. Ύστερα από λίγη ώρα άκουσαν μια γλυκιά, απαλή φωνή ενός κοριτσιού να κλαίει λίγο πιο πέρα. Κοιτάχτηκαν όλοι μεταξύ τους απορημένοι και κατευθύνθηκαν προς τα εκεί. Βρήκαν το κορίτσι να κλαίει πίσω από έναν θάμνο.

«Είσαι καλά;» είπε ο Κιαάν σιγανά.

«Μπορούμε να σε βοηθήσουμε;» συμπλήρωσε η Κέγια.

«Ποιοι είστε εσείς;» απάντησε το κορίτσι και μαζεύτηκε περισσότερο σε μια άκρη σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

«Είμαστε ο Κιαάν, η Κέγια και η Κάβια, μη φοβάσαι, θέλουμε να βοηθήσουμε.» της απάντησε τρυφερά ο Κιαάν.

«Δεν μπορείτε να με βοηθήσετε, κανένας δεν μπορεί.» είπε το κορίτσι και ξέσπασε περισσότερο σε κλάματα.

«Μπορεί να είναι και έτσι, αλλά θέλεις να μοιραστείς μαζί μας το πρόβλημά σου μήπως αυτό σε κάνει να νιώσεις καλύτερα;» της πρότεινε ο Κιαάν.

«Είμαι απλά μια άχρηστη, μια ανίκανη για όλα.» απάντησε το κορίτσι κλαίγοντας όλο και πιο πολύ.

«Μα γιατί το λες αυτό; Μη μιλάς έτσι για τον εαυτό σου. Κανείς δεν είναι άχρηστος. Πες μας τι έχει γίνει.» της είπε η Κέγια και άπλωσε το χέρι της για να την χαϊδέψει στον ώμο.

«Ναι προσπάθησε να ηρεμήσεις και να πάρουμε τα πράγματα με την σειρά.» συμπλήρωσε η Κάβια με τρυφερότητα.

«Ωραία λοιπόν, εγώ είμαι η Ντοντολά η θεά της βροχής. Τα σύννεφα είναι οι αγελάδες μου και πρέπει να τις αρμέξω για να βρέξει. Έχω πάψει όμως να τις αρμέγω εδώ και αρκετό καιρό και δε θα τις ξανά αρμέξω ποτέ.» είπε η Ντοντολά και ξέσπασε πάλι σε κλάματα.

Τα παιδιά κοιτάχτηκαν με απορία μεταξύ τους για λίγο και προσπάθησαν και πάλι να την ηρεμήσουν.

«Μα γιατί δε θα τις ξανά αρμέξεις; Τι έχει συμβεί;» ρώτησε η Κέγια.

«Γιατί ο Ιόκ, ο θεός του κεραυνού, κάθε μέρα μου μιλάει άσχημα. Με κάνει να νιώθω πολύ χάλια. Μου λέει πως οι αγελάδες μου είναι άσχημες και δεν του αρέσουν καθόλου και πως εγώ δεν μπορώ να κάνω καθόλου σωστά την δουλειά μου και όλο δημιουργώ προβλήματα.» απάντησε η Ντοντολά πάλι με δάκρυα στα μάτια.

«Μα γιατί να πει κάτι τέτοιο. Πώς μπορεί κάποιος να είναι τόσο κακός;» είπε η Κέγια με θλιμμένα μάτια.

«Δεν είναι κακός απλά δεν μπορεί να εκφραστεί σωστά. Κάθε φορά αυτό κάνει. Ξέρω πως δεν φταίει αυτός όμως εγώ δεν το αντέχω άλλο, κουράστηκα να ακούω τα ίδια πράγματα συνέχεια. Όσο και να μην τα εννοεί σε κάνει να αισθάνεσαι πολύ άσχημα.» απάντησε η Ντοντολά.

«Μα είναι πολύ περίεργο όλο αυτό. Γιατί να λέει πράγματα που δεν πιστεύει;» ρώτησε ο Κιαάν.

«Ο Ιόκ έχει ένα πρόβλημα, αισθάνεται και λέει τα αντίθετα πράγματα από αυτά που νιώθει. Είναι άσχημο γιατί δεν φταίει γι' αυτό που του συμβαίνει, αλλά όποιος είναι δίπλα του κουράζεται και απογοητεύεται.» εξήγησε η Ντοντολά.

«Πω πόσο άσχημο να σου συμβαίνει αυτό! Είναι όντως πολύ δύσκολο και γι' αυτόν και για τους άλλους.» είπε η Κέγια και χάιδεψε την Ντοντολά στα μαλλιά.

«Κάποιος τρόπος θα υπάρχει να τον βοηθήσουμε να ελέγχει αυτά που νιώθει.» είπε ο Κιαάν με αποφασιστικότητα.

«Δεν νομίζω να υπάρχει κάτι. Είναι έτσι από πάντα.» είπε η Ντοντολά σκουπίζοντας τα δάκρυά της για ακόμα μια φορά.

«Πες μας που μπορούμε να τον βρούμε;» ρώτησε ο Κιαάν.

«Άμα πάρετε αυτό το δρομάκι καταλήγει σε κάτι μικρά βράχια, συνήθως κάθετα εκεί μόνος του και κοιτάζει την θέα.» είπε η Ντοντολά.

«Ωραία, θα επιστρέψουμε σύντομα.» είπε ο Κιαάν και ξεκίνησαν όλοι μαζί να τον βρουνε.

Έπειτα από λίγη ώρα, καθώς περπατούσαν συνάντησαν κάτω από ένα πανέμορφο δέντρο μια κατάξανθη κοπέλα με ένα υπέροχο χρωματιστό φόρεμα. Ήταν πολύ γλυκιά, αλλά τα μάτια της φαίνονταν πολύ θλιμμένα.

«Καλησπέρα! Ποιοι είστε εσείς;» ρώτησε η κοπέλα με απορία.

«Καλησπέρα. Είμαστε ο Κιαάν, η Κέγια και η Κάβια. Ψάχνουμε να βρούμε τον Ιόκ.» απάντησε ο Κιαάν.

«Τον Ιόκ; Έγινε κάτι;» είπε η κοπέλα.

«Πρέπει να λύσουμε μια παρεξήγηση που έγινε με αυτόν και την Ντοντολά.» απάντησε ο Κιαάν.

«Α ναι, γνωρίζω τι έχει συμβεί. Δυστυχώς τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα και δεν νομίζω να βρεθεί λύση.» είπε η κοπέλα και έσκυψε το κεφάλι της.

«Αν δεν δοκιμάσουμε δεν θα ξέρουμε. Εσείς είστε φίλη τους γι' αυτό στεναχωριέστε;» ρώτησε ο Κιαάν καθώς παρατήρησε ότι ήταν πολύ θλιμμένη η κοπέλα με αυτό που είχε συμβεί.

«Εγώ είμαι η Σούρι, η θεά του ουράνιου τόξου. Κάθε φορά που θέλουμε να σταματήσει η βροχή την κόβω με το μπρούτζινο μαχαίρι μου και τότε εμφανίζεται το ουράνιο τόξο. Όμως από τότε που η Ντοντολά σταμάτησε να αρμέγει τις αγελάδες της δεν υπάρχει βροχή και χωρίς βροχή εγώ δεν μπορώ να δημιουργήσω το ουράνιο τόξο.» είπε η Σούρι και αναστέναξε.

«Αυτό στ' αλήθεια είναι πολύ άσχημο.» είπε η Κέγια συνοφρυωμένη.

«Είναι ναι. Προσπάθησα και εγώ πολλές φορές να μιλήσω στην Ντοντολά, αλλά είναι απαρηγόρητη. Δεν φταίει ο Ιόκ, δεν έχει μάθει ποτέ να εκφράζει τα συναισθήματά του σωστά, αλλά από την άλλη μπορώ να καταλάβω και την Ντοντολά γιατί είναι πολύ δύσκολο να ακούς άσχημα λόγια κάθε μέρα.» είπε η Σούρι και έσκυψε το κεφάλι για ακόμα μια φορά.

«Κάτι θα σκεφτούμε να κάνουμε για να βοηθήσουμε. Πάμε να βρούμε τον Ιόκ.» είπε ο Κιαάν με αποφασιστικότητα.

«Ελπίζω όντως να βρεθεί κάτι. Θα έρθω και εγώ μαζί σας για να σας δείξω και τον δρόμο.» είπε η Σούρι και ξεκίνησαν όλοι να βρουν τον Ιόκ.

Περπάτησαν λίγη ώρα στο δρομάκι και όντως μόλις βρέθηκαν στα βράχια είδαν κάποιον να κάθεται μόνος του και να κοιτάζει το κενό.

«Αυτός θα είναι ο Ιόκ, σωστά;» είπε ο Κιαάν όταν πλησίαζαν.

«Ναι, αυτός είναι. Μετά απ' ότι έγινε κάθεται πάντα εδώ μόνος του.» είπε η Σούρι.

«Πάω να του μιλήσω.» είπε ο Κιαάν και κατευθύνθηκε μόνος του προς τον Ιόκ. Οι υπόλοιποι έμειναν πίσω και περίμεναν.

«Καλησπέρα.» είπε ο Κιαάν μόλις έφτασε δίπλα του.

«Καλησπέρα. Ποιος είσαι;» ρώτησε ο Ιόκ αφού είχε γυρίσει να τον δει.

«Ονομάζομαι Κιαάν. Γνωρίζω τι έχει συμβεί με την Ντοντολά και ήρθα για να βοηθήσω.» απάντησε ο Κιαάν.

«Και πώς μπορείς να βοηθήσεις; Δεν υπάρχει λύση γι' αυτό που γίνεται. Πολύ σύντομα θα καταστραφούν όλα. Ο κόσμος της Ανάγια δε θα μπορέσει να επιβιώσει χωρίς καθόλου βροχή και για όλα αυτά φταίω εγώ.» απάντησε ο Ιόκ και έσκασε στα γέλια.

«Κι όμως, πάντα υπάρχει κάποια λύση. Ξέρω ότι έχεις θέμα στο να εκφράσεις τα συναισθήματά σου. Νιώθεις και λες τα αντίθετα από αυτά που στ' αλήθεια νιώθεις και έτσι πολλοί άνθρωποι που είναι δίπλα σου πληγώνονται χωρίς να το θέλεις. Έχεις προσπαθήσει όμως ποτέ να περιγράψεις το πώς νιώθεις πραγματικά για τα συναισθήματα που δεν μπορείς να εκφράσεις;» είπε ο Κιαάν με ήρεμη φωνή.

«Όχι, δεν έχω προσπαθήσει. Έτσι κι αλλιώς κανείς δεν θα μπορέσει να καταλάβει.» απάντησε ο Ιόκ και συνέχισε να γελάει ακόμα πιο δυνατά.

«Εγώ θέλω να προσπαθήσω να καταλάβω, μπορούμε να κάνουμε μια προσπάθεια. Θα μπορούσες να μου περιγράψεις ας πούμε τα εγκλωβισμένα σου

συναισθήματα μέσα από ένα ποίημα. Τι λες;» είπε ο Κιαάν με εντελώς φιλικό τόνο στην φωνή του.

«Ναι, θα μπορούσα να κάνω μια προσπάθεια.» είπε ο Ιόκ και σταμάτησε για λίγο σκεπτικός. Μετά από λίγο ξεκίνησε να λέει το ποίημά του στον Κιαάν.

«Η χαρά φυλακισμένη σε ένα κελί για χρόνια.

Η λύπη κλεισμένη σ' ένα ασανσέρ χωρίς προορισμό.

Ο φόβος εγκλωβισμένος σε ένα παλιό κλειδωμένο σεντούκι με χαμένο κλειδί.

Ο θυμός δεμένος σε μια άγκυρα στον πάτο του ωκεανού.

Η αγάπη κρεμασμένη σε ένα δέντρο που έχει χρόνια να ανθίσει.

Το μίσος κλειδωμένο σε ένα άδειο δωμάτιο και κανείς δεν το ακούει.

Όλα τα συναισθήματα ουρλιάζουν σε απόγνωση.»

Ο Ιόκ τελείωσε το ποίημα του και στάθηκε για λίγο σιωπηλός. Ήταν η πρώτη φορά που κατάφερε να εκφραστεί έτσι σε κάποιον άλλο. Κοιτούσε στα μάτια τον Κιαάν και σιγά σιγά άρχισε να σχηματίζεται ένα χαμόγελο στα χείλη του.

«Είναι η πρώτη φορά που νιώθω τόσο όμορφα και μπορώ να το εκφράσω.» είπε ο Ιόκ και ξέσπασε σε κλάματα χαράς.

«Είναι απίστευτο το πόσο δύσκολο ήταν για σένα να το περνάς όλο αυτό μόνος σου. Είναι πολύ σημαντικό να έχεις έναν άνθρωπο να μπορείς να πεις όσα νιώθεις και να σε καταλάβει. Είσαι πολύ δυνατός που τα κατάφερες τόσα χρόνια.» είπε ο Κιαάν και τον πλησίασε για να τον πάρει αγκαλιά.

«Σ' ευχαριστώ πολύ που το πίστευες και το προσπάθησες.» είπε ο Ιόκ και τον αγκάλιασε σφιχτά κλαίγοντας.

«Το σημαντικό είναι που το πίστευες και το προσπάθησες εσύ.» του απάντησε ο Κιαάν και του ανταπέδωσε την αγκαλιά.

«Πρέπει τώρα να μιλήσω στην Ντοντολά, να λυθεί η παρεξήγηση.» είπε ο Ιόκ και σκούπισε τα δάκρυά του.

«Ναι, τώρα θα πάμε να της μιλήσεις και είμαι σίγουρος ότι θα καταλάβει και θα τα βρείτε.» είπε ο Κιαάν χαμογελώντας.

Ύστερα από λίγο ξεκίνησαν για να πάνε στην Ντοντολά. Στην διαδρομή εξήγησαν και στην Κέγια, την Κάβια και την Σούρι, που περίμεναν με υπομονή όλη αυτή την ώρα να τελειώσουν την κουβέντα τους, τι είχε συμβεί και έφτασαν όλοι μαζί χαρούμενοι κοντά στο σημείο που βρισκόταν η Ντοντολά. Ο Ιόκ στάθηκε για λίγο χωρίς να μπορεί να κάνει άλλο βήμα μπροστά.

«Εμπρός λοιπόν, πήγαινε να της μιλήσεις, τι περιμένεις;» του είπε ο Κιαάν προσπαθώντας να τον ενθαρρύνει.

«Φοβάμαι μη τα κάνω πάλι σαλάτα.» απάντησε ο Ιόκ με κατεβασμένο κεφάλι.

«Όλα θα πάνε καλά. Τώρα μπορείς να εκφραστείς κανονικά. Και βασικά τα πράγματα δεν μπορούν να γίνουν χειρότερα απ' ότι είναι, οπότε δεν έχεις να χάσεις κάτι.» συμπλήρωσε ο Κιαάν χαμογελώντας.

«Έχεις δίκιο, πάω.» απάντησε ο Ιόκ και τους κοίταξε όλους για μια τελευταία φορά. Του χαμογέλασαν όλοι και του έκαναν νεύμα με τα κεφάλια τους για να προχωρήσει.

Πήγαινε με αργά και σταθερά βήματα προς την Ντοντολά και μόλις έφτασε κοντά της κοίταξε κάτω και σταμάτησε.

«Γεια σου, Ντοντόλα.» της είπε διστακτικά.

Αυτή μόλις τον είδε της κόπηκε η ανάσα. Δεν του απάντησε τίποτα. Γύρισε απλά το κεφάλι της από την άλλη μεριά και αδιαφόρησε.

«Ξέρω πως μου έχεις θυμώσει και είναι λογικό. Η συμπεριφορά μου δεν ήταν καθόλου σωστή. Ήρθα να σου ζητήσω συγγνώμη και να σου πω πως στ' αλήθεια δεν φταίω εγώ που ήμουν έτσι, αλλά καταλαβαίνω απόλυτα να έχεις πληγωθεί και να μη θες να μου μιλάς. Τώρα όμως όλο αυτό άλλαξε, με βοήθησε ο Κιαάν και τώρα μπορώ να εκφράσω κανονικά αυτό που νιώθω.» είπε ο Ιόκ και στο τέλος ένα χαμόγελο εμφανίστηκε στα χείλη του.

Η Ντοντολά τα είχε χάσει, δεν πίστευε στ' αφτιά της.

«Αλήθεια είσαι εσύ αυτός που μιλάει; Εγώ περίμενα να έρθεις πάλι και να μου μιλήσεις άσχημα. Να μου πεις πόσο άσχημη είμαι και να με προσβάλεις για τις αγελάδες μου.» είπε η Ντοντολά με τρεμάμενη φωνή.

«Όχι, πάνε αυτά. Τώρα μπορώ επιτέλους να σου πω πόσο όμορφη είσαι, πόσο πολύτιμες είναι οι αγελάδες σου και πόσο σημαντική είναι η δουλειά σου.» είπε ο Ιόκ χαμογελώντας και άπλωσε τα χέρια του για να σηκώσει την Ντοντολά.

«Δεν τα πιστεύω τόσα όμορφα λόγια.» είπε η Ντοντολά χαμογελώντας και τον αγκάλιασε σφιχτά.

Όσο αγκαλιάζονταν η υπόλοιπη παρέα πανηγύριζε όλο ευτυχία. Χοροπηδούσαν και φώναζαν από χαρά. Ο Ιόκ και η Ντοντολά τους χαμογελούσαν αγκαλιασμένοι και μετά τους πλησίασαν και αγκαλιάστηκαν όλοι μαζί. Από εκείνη την μέρα άρχισαν πάλι να είναι όλα φυσιολογικά στο βασίλειο του ουράνιου τόξου. Η Ντοντολά άρμεξε τις πανέμορφες αγελάδες της με πολλή αγάπη και ικανοποίηση, ο

Ιόκ πέταξε τους πιο εντυπωσιακούς κεραυνούς που είχαν δει ποτέ τους και ύστερα η Σούρι ήρθε και έκοψε με το υπέροχο μπρούτζινο μαχαίρι της την βροχή και εμφανίστηκε στον ουρανό της Ανάγια το πιο λαμπερό ουράνιο τόξο που υπήρξε ποτέ. Το βασίλειο ήταν και πάλι φωτεινό, μέσα στην ζωντάνια και την χαρά.

«Σας ευχαριστούμε τόσο πολύ για όλα.» είπε η Σούρι και ο Ιόκ με την Ντοντολά συμφώνησαν γνέφοντας με τα κεφάλια τους.

«Είμαστε τόσο ευτυχισμένοι που βλέπουμε τα πρόσωπά σας τόσο ενθουσιασμένα. Είναι χαρά μας που βοηθήσαμε σε κάτι τέτοιο.» απάντησε ο Κιαάν χαμογελώντας.

«Για να δούμε ποιος είναι ο επόμενος προορισμός.» είπε η Κάβια και έδειξε με το βλέμμα της προς την τσέπη του Κιαάν που λαμπύριζε.

«Α ναι! Ήρθε η ώρα.» είπε ο Κιαάν και έβγαλε από την τσέπη του τον χάρτη.

Άνοιξε τον χάρτη βιαστικά για να δει ποια θα ήταν η επόμενη στάση τους. Αυτή η στιγμή ήταν πάντα αυτή που περίμεναν όλοι τους περισσότερο. Από την μία τρόμαζαν μήπως εμφανιστεί κάποιος πολύ σκοτεινός και δύσκολος προορισμός, αλλά από την άλλη είχαν και την περιέργεια να γνωρίσουν και να ανακαλύψουν καινούρια μέρη.

«Μου δείχνει ένα τεράστιο οροπέδιο πάνω σε ένα μεγάλο βουνό.» είπε ο Κιαάν και συνοφρυώθηκε.

«Νομίζω πως κατάλαβα που μας πάει.» είπε η Κάβια και συνέχισε «πρέπει να μας στέλνει στον δρυΐδη Ντάντα. Είναι πολύ γνωστός για τις ικανότητες και την μαγεία του. Ίσως χρειαστεί να μας βοηθήσει.»

«Ωωω, δρυΐδης! Πάντα ονειρευόμουν να γνωρίσω έναν δρυΐδη!» είπε η Κέγια και γούρλωσε τα μάτια της.

Η υπόλοιπη παρέα έβαλε τα γέλια με την αντίδρασή της και άρχισε να γελάει και αυτή.

«Ωραία, και πώς θα πάμε τώρα εκεί;» ρώτησε ο Κιαάν σκουπίζοντας τα δάκρυα από τα γέλια του.

«Μην ανησυχείτε καθόλου. Θα σας στείλω εγώ εκεί με το ουράνιο τόξο μου.» είπε η Σούρι χαμογελώντας.

«Αχ τι ωραία! Θα ανεβούμε και σε ουράνιο τόξο!» είπε η Κέγια πάλι ενθουσιασμένη και άρχισαν πάλι να γελάνε όλοι μαζί.

Έτσι η Σούρι συνεργάστηκε για ακόμα μια φορά με την Ντοντολά και την βροχή της και έφτιαξε ένα τεράστιο ουράνιο τόξο που κατέληγε στο οροπέδιο που

ήθελαν να πάνε. Ευχαρίστησαν ξανά ο ένας τον άλλο, αγκαλιάστηκαν, χαιρετήθηκαν και ευχήθηκαν να ξαναβρεθούν κάποια στιγμή στο μέλλον. Τα παιδιά ανέβηκαν πάνω στο ουράνιο τόξο και περπατούσαν ενθουσιασμένοι, παρατηρώντας την υπέροχη θέα που είχαν από εκεί ψηλά. Ήταν μια μοναδική εμπειρία και προσπάθησαν να την απολαύσουν όσο περισσότερο μπορούσαν. Η Κάβια τους κοιτούσε σε όλη την διαδρομή και τους καμάρωνε. Μετά από λίγη ώρα άρχισαν να βλέπουν το βουνό με το οροπέδιο. Ήταν πολύ κοντά στην επόμενη εμπειρία τους.

Ο δρυΐδης Ντάντα

Όσο πλησίαζαν στο οροπέδιο είχε όλο και περισσότερο αέρα. Κατέβηκαν από το ουράνιο τόξο προσπαθώντας να βοηθήσουν ο ένας τον άλλο. Μόλις κατέβηκαν το ουράνιο τόξο εξαφανίστηκε και αυτοί άρχισαν να ψάχνουν για τον δρυΐδη. Ο αέρας τους δυσκόλευε αλλά δεν τα παρατούσαν. Κόντευαν να φτάσουν στην άκρη του οροπεδίου και εκεί, πάνω από τον γκρεμό, είδαν έναν μεγάλο σε ηλικία άντρα, με έναν μακρύ πράσινο χιτώνα και μια πλούσια κάτασπρη μακριά γενειάδα, να ανακατεύει με μια μεγάλη κουτάλα ένα τσουκάλι.

«Ηρθες Κιαάν;» είπε ο άντρας και γύρισε σιγά σιγά να κοιτάξει τον Κιαάν.

«Μάλιστα κύριε! Εσείς πρέπει να είστε ο δρυΐδης Ντάντα, αν δεν κάνω λάθος.»
είπε ο Κιαάν χωρίς να ρωτήσει από πού τον ξέρει γιατί είχε ενημερωθεί από την Κάβια για τις μαγικές του ικανότητες.

Ο δρυΐδης με μια κίνηση έβγαλε μια μικρή άρπα κάτω από τον χιτώνα του και έπαιξε μια απόκοσμη μελωδία για λίγα δευτερόλεπτα. Αυτόματα ο αέρας σταμάτησε και τώρα πια επικρατούσε απόλυτη ησυχία.

«Πολύ σωστά Κιαάν. Ο χάρτης σε έστειλε σε εμένα για κάτι πολύ σημαντικό.»
είπε ο δρυΐδης και χάιδεψε την γενειάδα του.

«Σας ακούω κύριε, είμαι έτοιμος για ό,τι μου πείτε.» απάντησε ο Κιαάν που είχε μείνει μαζί με την Κέγια με το στόμα ανοιχτό.

«Υπάρχει ένας λαός σε μια περιοχή που ονομάζεται Μάρα. Οι μαριανοί ήταν σπουδαίοι ναυτικοί, που γύριζαν όλη την Ανάγια με τα καράβια τους και ασχολούνταν κυρίως με το εμπόριο και τα μαργαριτάρια. Δυστυχώς κάποια στιγμή βρήκαν, άθελα τους, τα μαύρα μαργαριτάρια του Ποσειδώνα, τα οποία τα κρατούσε ο γιος του, ο Τρίτωνας, μόνο για τον εαυτό του, γιατί ήταν πολύ εντυπωσιακά και πολύτιμα. Όταν

το κατάλαβε ο Τρίτωνας πήγε και παραπονέθηκε στον πατέρα του και τότε αυτός τους καταράστηκε. Τους πήρε την θάλασσα αφήνοντας πίσω στην θέση που βρισκόταν η Μάρα μια τεράστια έρημο. Το μόνο που τους άφησε είναι τα καράβια τους, για να τους θυμίζει πάντα τον καιρό που βασίλευαν στην θάλασσα και με αυτό τον τρόπο να τιμωρούνται για την πράξη τους.» αφηγήθηκε ο δρυΐδης με θλιμμένο πρόσωπο.

«Ω, μα αυτό είναι τρομερό!» αναφώνησε η Κέγια και ο Κιαάν κούνησε καταφατικά το κεφάλι του στεναχωρημένος.

«Και εκτός από αυτό έκανε και κάτι άλλο, τρομερό. Μεταμόρφωσε τους κατοίκους σε Σειρήνες, βασισμένος στον θυμό τους. Έτσι όλη αυτή την οργή που έχουν μέσα τους, την ξεσπάνε σε όποιον τολμήσει να περάσει από την Μάρα. Τους μαγεύουν όλους με τις φωνές τους και δεν τους αφήνουν να φύγουν από εκεί ποτέ.» συνέχισε ο δρυΐδης και στηρίχτηκε με τα δυο του χέρια πάνω στο καζάνι του.

«Και...και εγώ τι μπορώ να κάνω για όλα αυτά;» κατάφερε να πει ο Κιαάν, με τρεμάμενη φωνή.

«Έχω κάποια εργαλεία τα οποία μπορούν να γιατρέψουν αυτούς τους ανθρώπους από την κατάρα τους και να γίνουν πάλι όπως ήταν και πριν.» είπε ο δρυΐδης και ξαναχάιδεψε την γενειάδα του.

«Μα αυτά είναι τέλεια νέα!» είπε η Κέγια όλο χαρά και γούρλωσε τα μάτια περιμένοντας να ακούσει την συνέχεια.

Ο δρυΐδης αυτή φορά έβγαλε ένα ρόπαλο που ήταν κρεμασμένο στην ζώνη του και το έδειξε στα παιδιά. Ο Κιαάν και η Κέγια το κοίταξαν με απορία. Πώς θα μπορούσε να βοηθήσει σε όλο αυτό ένα απλό ρόπαλο;

«Ξέρω, δεν είναι αυτό που περιμένατε, αλλά πιστέψτε με, είναι πολλά παραπάνω από αυτό που φαίνεται.» είπε ο δρυΐδης βγάζοντας ένα πνιχτό γελάκι.

«Τι ακριβώς κάνει αυτό το ρόπαλο;» ρώτησε ο Κιαάν.

«Αυτό το ρόπαλο είναι ένα από τα πιο πολύτιμα πράγματα που έχω. Έχει την ικανότητα να τιμωρήσει, αλλά και να θεραπεύσει. Μπορεί να γίνει το πιο ισχυρό όπλο, αλλά ταυτόχρονα και η πιο αποτελεσματική ασπίδα. Το πώς θα χρησιμοποιηθεί εξαρτάται από τον τρόπο που θέλει ο κάτοχός του να το χρησιμοποιήσει. Γι' αυτό και τόσα χιλιάδες χρόνια δεν το έχω εμπιστευτεί πουθενά, δεν θα μπορούσα να το δώσω σε κανέναν άλλον, εκτός από τον εαυτό μου. Καταλαβαίνετε το πόσο δύσκολο μου είναι να το αποχωριστώ και να το εμπιστευτώ σε κάποιον άλλο.» είπε ο δρυΐδης αναποκοκκινισμένος.

«Ναι...ναι, το καταλαβαίνουμε.» είπε ο Κιαάν και ξεροκατάπιε.

«Και δεν είναι μόνο αυτό.» είπε ο δρυΐδης και έβγαλε πάλι την άρπα του, «Υπάρχει και αυτή εδώ η άρπα που μπορεί να ελέγξει τον καιρό και όχι μόνο. Μπορεί να αλλάξει και τα συναισθήματα. Μπορεί να καθοδηγήσει όποιον θέλει και να καταφέρει αυτό ακριβώς που θέλει. Η δύναμή της είναι πολύτιμη και καταστροφική ταυτόχρονα και εξαρτάται πάλι από το τι σκοπό έχει αυτός που την χρησιμοποιεί.»

Ο Κιαάν ακούγοντάς τα όλα αυτά είχε ιδρώσει. Καταλάβαινε ότι μάλλον γι' αυτόν προορίζονταν και δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ήταν αυτός ικανός να χειριστεί τόσο πολύτιμα αντικείμενα; Μπορούσε να αναλάβει κάτι τέτοιο; Ήταν απλά ένα παιδί. Πώς θα έπαιρνε αυτό το βάρος;

Ένιωσε ξαφνικά ένα άγγιγμα στον ώμο του. Γύρισε και είδε την Κάβια που ακουμπούσε πάνω του την μουσούδα της. Τον κοίταξε στα μάτια και του έγνεψε. Τον πλησίασε και η Κέγια, τον κράτησε από το χέρι και του έγνεψε και αυτή. Πίστευαν τόσο πολύ σ' αυτόν!

«Μη φοβάσαι Κιαάν.» είπε ο δρυΐδης και συνέχισε, «Πίστεψέ με, αν δεν σου είχα εμπιστοσύνη δεν θα σου πρότεινα ποτέ κάτι τέτοιο. Τόσα χρόνια δεν τα έχω δώσει σε κανέναν, ούτε για να τα κρατήσει. Καταλαβαίνεις πως δεν θα ήμουν τόσο ανόητος. Εσύ έχεις ένα άστρο πάνω απ' το κεφάλι σου, έχεις κάτι μοναδικό. Σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη.»

«Εντάξει, λοιπόν, πείτε μου τι πρέπει να κάνω;» είπε ο Κιαάν παίρνοντας πρώτα μια βαθιά ανάσα.

«Αρχικά θέλω να περάσεις μια δοκιμασία για να στα δώσω.» είπε ο δρυΐδης σκεπτικός.

«Ναι, εννοείται, πείτε μου ότι θέλετε.» απάντησε ο Κιαάν παίρνοντας άλλη μια ανάσα.

«Θέλω να μου πεις ένα ποίημα, ή μια φράση, που σημαίνει κάτι για εσένα χρησιμοποιώντας, όμως, μόνο λέξεις που ξεκινούν όλες με το ίδιο γράμμα. Είναι κάτι εύκολο για εσένα πιστεύω, αν κρίνω από άλλες δοκιμασίες που έχει περάσει μέχρι τώρα.» είπε ο δρυΐδης με σιγουριά.

«Ναι βέβαια! Δώστε μου λίγο χρόνο.» είπε ο Κιαάν κοιτώντας τον στα μάτια και ο δρυΐδης του έγνεψε χαμογελώντας.

«Κάποτε, κάνοντας κάποιος κάτι καθοριστικό, κάτι καλό κατάφερε και κέρδισε κάθε κύμα και καημό, καταστρέφοντας κάθε κίνδυνο και καίγοντας κάθε κακό.» είπε ο Κιαάν μετά από λίγο, χωρίς ανάσα σχεδόν.

Ο δρυΐδης τον κοίταξε περήφανος και χαμογέλασε. Το ίδιο και η Κέγια με την Κάβια. Ήταν όλοι τόσο σίγουροι γι' αυτόν.

«Μου επιβεβαίωσες για ακόμα μια φορά αυτά που έχω ακούσει για σένα Κιαάν. Είσαι σπουδαίο παιδί και αυτά τα λόγια ίσως ένας ενήλικας δεν μπορεί να τα σκεφτεί και να τα πει, ούτε να τα νιώσει.» είπε ο δρυΐδης σχεδόν βουρκωμένος.

«Σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Είναι πολύτιμο να το ακούω από εσάς αυτό.» είπε ο Κιαάν και έσκυψε το κεφάλι.

Ο δρυΐδης έπιασε το ρόπαλο και την άρπα και τέντωσε τα χέρια του προς τον Κιαάν.

«Ορίστε, αυτά τώρα για λίγο ανήκουν σε εσένα. Παρ' τα και χρησιμοποίησέ τα όπως εσύ νομίζεις καλύτερα. Δεν θα σου πω εγώ κάτι παραπάνω. Άμα εμπιστευτείς τον εαυτό σου και βγάλεις όλη την καλοσύνη που έχεις μέσα σου αυτά θα το καταλάβουν και θα κάνουν αυτό ακριβώς που θα νιώσεις. Είσαι έτοιμος και θα τα καταφέρεις.» είπε ο δρυΐδης χαμογελώντας και πάλι.

«Εύχομαι να μη σας απογοητεύσω.» είπε ο Κιαάν και άπλωσε τα χέρια του να τα πάρει.

«Είμαι σίγουρος! Α! να μη ξεχάσω και κάτι ακόμα!» αναφώνησε ο δρυΐδης και έβγαλε ένα φλασκί, που κρεμόταν και αυτό στην ζώνη του, το έβαλε μέσα στο καζάνι και το γέμισε με τον ζωμό. «Αυτός ο ζωμός είναι μαγικός. Ότι φτιάχνεται μέσα σε αυτό το καζάνι δεν τελειώνει ποτέ. Θα το έχετε, λοιπόν, σε όλο το ταξίδι για να τρέφεστε.» είπε και το έδωσε στα παιδιά.

«Σας ευχαριστούμε πολύ!» είπαν τα παιδιά και του χαμογέλασαν.

«Κιαάν, ο χάρτης.» είπε η Κάβια και έδειξε με το βλέμμα της στην τσέπη του Κιαάν που άρχισε πάλι να λάμπει.

Ο Κιαάν τον άνοιξε προσεχτικά, όπως κάθε φορά, χωρίς να έχει όμως αγωνία αυτή τη φορά.

«Η Μάρα.» είπε απλά ανακοινώνοντας αυτό που όλοι ήξεραν και ξανά έβαλε μέσα τον χάρτη του.

«Και τώρα ετοιμαστείτε να σας στείλω στην έρημο Μάρα και να ξεκινήσετε το έργο σας.» είπε ο δρυΐδης και έβγαλε από τον χιτώνα του ένα ξύλινο ραβδί.

Τα παιδιά αγκάλιασαν την Κάβια, έκλεισαν τα μάτια τους και περίμεναν το μαγικό που θα τους έστελνε κατευθείαν στην έρημο.

Η χώρα των μαριανών

Μόλις άνοιξαν πάλι τα μάτια τους ήταν μπροστά σε μια τεράστια έρημο. Ο Κιαάν είχε ιδρώσει ολόκληρος. Ξεκίνησαν να προχωράνε προς κάποια κατεύθυνση και περπατούσαν με το ζόρι.

«Είμαστε μαζί σου Κιαάν. Μαζί θα το περάσουμε.» είπε η Κέγια και του έπιασε πάλι το χέρι. Αυτός της το έσφιξε και δεν είπε κουβέντα.

Μετά από αρκετή ώρα και αφού είχαν πει όλοι από τον ζωμό για να τους χορτάσει και να τους ξεδιψάσει, άρχισαν να φαίνονται μπροστά τους τα καράβια που τους είχε πει ο δρυΐδης. Ήταν σαν πολλά ναυάγια στην μέση της ερήμου. Ο Κιαάν κοντοστάθηκε και πήρε κάποιες τελευταίες ανάσες.

«Κιαάν, πίστεψε το. Μπορείς να τα καταφέρεις. Είσαι πιο δυνατός από αυτό που πιστεύεις.» είπε η Κάβια με τρυφερή φωνή και ακούμπησε την μουσούδα της στο μέτωπό του.

Ο Κιαάν την κοίταξε και της έγνεψε καταφατικά πάλι χωρίς να μιλήσει. Έβγαλε το ρόπαλο και την άρπα και τα κράτησε για λίγη ώρα σκεπτικός. Μετά από λίγο κοίταξε την Κέγια στα μάτια και της έδωσε την άρπα.

«Κέγια, θέλω να το κάνουμε μαζί.» της είπε και συνέχισε να την κοιτάζει στα μάτια.

Η Κέγια δίστασε, αλλά μετά από λίγο πήρε την άρπα, τον κοίταξε και αυτή και του χαμογέλασε.

«Πάμε Κιαάν!» του είπε αποφασιστικά.

«Άκου πως σκέφτηκα να το κάνουμε, θα παίζεις εσύ με την άρπα για να τους αλλάξεις το συναίσθημα του θυμού και να τους ηρεμείς. Με αυτό τον τρόπο θα μπορώ μετά εγώ να τους πλησιάσω με το ρόπαλο και να τους θεραπεύσω.» είπε ο Κιαάν φανερά πιο ενθουσιασμένος από πριν.

«Είναι καταπληκτική η ιδέα σου Κιαάν! Μπράβο σου!» είπε η Κέγια και τον αγκάλιασε.

«Εύχομαι μόνο να πάνε όλα καλά και να πετύχει.» απάντησε ο Κιαάν με σοβαρό ύφος.

«Θα πετύχει Κιαάν. Αν το συναίσθημά σας είναι ξεκάθαρο, τότε και η άρπα και το ρόπαλο ξέρουν πολύ καλά τι πρέπει να κάνουν.» είπε η Κάβια για να τον καθησυχάσει.

Ο Κιαάν της χαμογέλασε διστακτικά και τα δύο παιδιά άρχισαν να προχωρούν προς το μέρος που ήταν τα καράβια. Όσο πλησίαζαν οι παλάμες τους άρχισαν να ιδρώνουν όλο και περισσότερο, αλλά δεν είχαν άλλη επιλογή. Έπρεπε να το κάνουν.

«Κιαάν, φοβάμαι. Δεν έχω ξαναπιάσει άρπα στα χέρια μου και δεν έχω ιδέα τι πρέπει να κάνω.» είπε η Κέγια ψιθυριστά.

«Το ξέρω Κέγια μου. Πίστεψε με και εγώ δεν έχω πιάσει ποτέ στα χέρια μου ρόπαλο που θεραπεύει και καταστρέφει ταυτόχρονα.» είπε ο Κιαάν χαριτολογώντας, προσπαθώντας να κάνει και τους δυο τους να χαλαρώσουν λίγο.

Γύρω τους επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Δεν ακουγόταν ο παραμικρός θόρυβος, λες και τα πλοία ήταν όντως παρατημένα ναυάγια. Όσο πλησίαζαν όμως καταλάβαιναν ότι κάτι υπάρχει εκεί και τους παρακολουθεί. Αυτή η αίσθηση γινόταν όλο και πιο έντονη.

«Κέγια νομίζω πως ήρθε η ώρα να αρχίσεις.» είπε ο Κιαάν όσο πιο σιγά μπορούσε.

Η Κέγια πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να αφήσει όλο της το συναίσθημα να βγει μέσα από τα δάχτυλά της. Άρχισε να σκέφτεται το πόσο πολύ ήθελε να βοηθήσει αυτούς τους ανθρώπους, πόσο πολύ πίστευε στα ανθρώπινα συναισθήματα που ακόμα υπήρχαν μέσα τους και πως ανάμεσά τους υπήρχαν και μικρά παιδάκια που τους άξιζε και με το παραπάνω αυτή η προσπάθεια. Κράτησε λοιπόν την άρπα με τα ιδρωμένα χέρια της και άρχισε απλά να κουνάει τα δάχτυλά της. Ο ήχος που έβγαζε η άρπα ήταν τόσο απόκοσμος και γαλήνιος και ο ρυθμός που έπαιζε η Κέγια ήταν παραμυθένιος, γεμάτος αγάπη και στοργή. Ο Κιαάν είχε γαληνέψει τόσο πολύ που απλά καθόταν και την κοιτούσε μαγεμένος.

Ξαφνικά, άρχισαν να προβάλλουν μέσα από τα πλοία εκατοντάδες Σειρήνες. Ήταν πολύ παράξενα πλάσματα, είχαν ανθρώπινο σώμα με φτερά και πόδια πτηνών. Άλλες πετούσαν από πάνω τους, άλλες περπατούσαν προς το μέρος τους και όλες μαζί τραγουδούσαν ένα πολύ μεθυστικό τραγούδι.

Η Κέγια προσπάθησε ακόμα περισσότερο για να καλύψει το τραγούδι τους με την άρπα της και έτσι να μη καταφέρουν να τους μαγέψουν. Ο Κιαάν είχε επηρεαστεί αρκετά από το τραγούδι και είχε αρχίσει να μαγεύεται. Μόλις το κατάλαβε αυτό η Κέγια τον πλησίασε ακόμα πιο πολύ και συνέχισε να παίζει την άρπα της όσο πιο δυνατά μπορούσε. Ο Κιαάν άρχισε να ξυπνάει και να συνειδητοποιεί τι συμβαίνει. Όσο έπαιζε η άρπα οι Σειρήνες γίνονταν όλο και λιγότερο επιθετικές, χαλάρωναν και απλά σταματούσαν για να ακούσουν τον ρυθμό. Τότε ο Κιαάν βρήκε την ευκαιρία, τις

πλησίαζε μία-μία και τις ακουμπούσε με το ρόπαλό του. Όποια Σειρήνα ερχόταν σε επαφή με το ρόπαλο γιατρευόταν και γινόταν σιγά σιγά άνθρωπος παίρνοντας και πάλι την μορφή που είχαν πριν την κατάρα του Ποσειδώνα. Μέσα σε λίγα λεπτά όλοι οι κάτοικοι της Μάρα είχαν γίνει όπως πριν. Τότε κατάλαβαν όλοι τι είχε συμβεί και άρχισαν να αγκαλιάζονται μεταξύ τους, ζευγάρια, γονείς με παιδιά, φίλοι, γείτονες, όλοι έκλαιγαν από χαρά και κοιτούσαν χωρίς να το πιστεύουν ότι ξαναέβλεπαν ο ένας τον άλλο και ήταν και πάλι όπως παλιά. Το ίδιο έκαναν και η Κέγια με τον Κιαάν. Μόλις κατάλαβαν ότι τα είχαν καταφέρει αγκαλιάστηκαν και άρχισαν να φωνάζουν από χαρά. Τότε εξαφανίστηκαν μέσα από τα χέρια τους η άρπα και το ρόπαλο για να επιστρέψουν στον δρυΐδη Ντάντα, είχαν εκπληρώσει τον σκοπό τους.

Αφού λοιπόν τελείωσαν οι πανηγυρισμοί και ήρθε κοντά τους και η Κάβια, γεμάτη περηφάνεια και χαρά, όλοι οι μαριανοί τους πλησίασαν για να τους ευχαριστήσουν και να μάθουν τι είχε συμβεί. Τα παιδιά έτρεξαν να αγκαλιάσουν τον Κιαάν και την Κέγια και αυτοί ένιωθαν πραγματικά ευτυχισμένοι. Ακόμα και όλοι όσοι είχαν μαγευτεί από το τραγούδι των Σειρήνων και είχαν εγκλωβιστεί εκεί, γιατρεύτηκαν και μπορούσαν πλέον να γυρίσουν στα σπίτια και τις οικογένειές τους.

Ο Κιαάν και η Κέγια τους διηγήθηκαν όλα όσα είχαν συμβεί με λεπτομέρειες και όλοι τους ευχαριστούσαν και τους ξαναευχαριστούσαν με δάκρυα στα μάτια. Ήταν από τις πιο ωραίες, αλλά και πιο δύσκολες, δοκιμασίες που είχαν περάσει.

«Τι θα κάνουμε όμως χωρίς την θάλασσά μας; Πού θα μένουμε τώρα;» ακούστηκε να λέει ένας από τους κατοίκους όταν άρχισαν να συνειδητοποιούν τι είχε συμβεί.

Όλοι ήταν πάλι πολύ σκεπτικοί και προβληματισμένοι. Κοιτούσαν ο ένας τον άλλον, κοιτούσαν την έρημο γύρω τους και τα σκουριασμένα καράβια τους και δεν ήξεραν τι να προτείνουν. Ήταν σχεδόν αδύνατον να φύγουν όλοι μαζί και να πάνε να μείνουν σε κάποια άλλη πόλη, αλλά δεν μπορούσαν να μείνουν και εκεί, μέσα στην έρημο. Και εκτός από όλα τ' άλλα, αν πήγαιναν σε άλλη πόλη μπορεί να μετέφεραν και εκεί την κατάρα τους και να γινόταν και εκείνο το μέρος έρημος. Το χαμόγελό τους σβήστηκε για λίγο πάλι από τα χείλη τους. Ο Κιαάν, η Κέγια και η Κάβια τους κοιτούσαν στεναχωρημένοι.

«Θα πάω να μιλήσω στον Τρίτωνα.» είπε ο Κιαάν μετά από λίγο, αποφασιστικά.

Γύρισαν όλοι και τον κοίταξαν με γουρλωμένα μάτια.

«Είναι πολύ επικίνδυνο αυτό. Ο Τρίτωνας μας μισεί γιατί του πήραμε τα μαργαριτάρια, οπότε μπορεί αν πας να καταραστεί και εσένα που μας βοήθησες.» είπε μία μαριανή.

«Δεν υπάρχει κάποια άλλη λύση. Δεν γίνεται να ζείτε έτσι για κάτι που δεν φταίτε. Δεν ξέρατε για τα μαργαριτάρια, δεν ήταν σωστό αυτό που έγινε. Θα πάω να του μιλήσω και δεν θα πάθω τίποτα, σας το υπόσχομαι.» είπε ο Κιαάν ακόμα πιο σίγουρος από πριν.

Η Κέγια τον κοίταξε περήφανη με δακρυσμένα μάτια και όλοι οι μαριανοί ήταν πολύ συγκινημένοι με την απόφαση του Κιαάν.

«Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ ό,τι έχεις κάνει για εμάς.» του είπε ένας μαριανός κοιτώντας τον στα μάτια και αγκαλιάστηκαν τρυφερά.

«Νομίζω πως η απόφαση πάρθηκε ήδη.» είπε η Κάβια χαμογελώντας και δείχνοντας με το βλέμμα της για ακόμα μια φορά την τσέπη του Κιαάν.

«Ελπίζω όντως να δείχνει το μέρος που ζει ο Τρίτωνας.» είπε ο Κιαάν και έβγαλε γρήγορα τον χάρτη από την τσέπη του. «Η νήσος Άγκρα, γράφει. Πού είναι αυτό;» ρώτησε φανερά αγχωμένος.

«Μην ανησυχείς, κάτω από το νησί Άγκρα, στα βάθη του ωκεανού βρίσκεται ένας μεγάλος κοραλλιογενής ύφαλος, εκεί βρίσκεται και το παλάτι του Τρίωνα. Η θάλασσα ονομάζεται θάλασσα των αστεριών.» είπε η Κάβια με καθησυχαστικό ύφος.

«Ωραία, τότε είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε.» είπε ο Κιαάν ανακουφισμένος.

Χαιρετήθηκαν όλοι για ακόμα μια φορά και ξεκίνησαν για το νησί Άγκρα, έχοντας για οδηγό την πυξίδα του Ήφαιστου για ακόμα μια φορά.

Η θάλασσα των αστεριών

Περπάτησαν για πάρα πολλές μέρες και κοιμήθηκαν όπου βρήκαν τις νύχτες. Πέρασαν από πολλά μέρη και έκαναν αρκετές στάσεις για να ξεκουραστούν και να φάνε από τον ζωμό του δρυΐδη που δεν τελείωνε ποτέ. Ωσπου μία μέρα έφτασαν στο λιμάνι που θα έπαιρναν το караβάκι για να πάνε στο νησί Άγκρα.

«Θα πρέπει να πείσουμε κάποιον ντόπιο να μας περάσει απέναντι με την βάρκα του.» είπε η Κάβια μόλις έφτασαν στο λιμάνι.

«Χμμ, δεν ξέρω πώς θα τα καταφέρουμε. Δεν έχουμε χρήματα για να μπορέσουμε να τους πληρώσουμε και να μας πάνε.» είπε ο Κιαάν και έβαλε το χέρι στο πηγούνι του.

Έμειναν για λίγο όλοι σιωπηλοί με κατεβασμένα κεφάλια χωρίς να βρίσκουν κάτι που μπορεί να τους βοηθήσει.

«Το βρήκα!» φώναξε η Κέγια όλο χαρά και συνέχισε, «Αφού δεν έχουμε να τους πληρώσουμε πρέπει να τους δώσουμε κάτι για αντάλλαγμα. Θα μπορούσαμε για παράδειγμα να τους δώσουμε την πυξίδα ή το ξίφος.»

«Πολύ καλή η ιδέα σου Κέγια, σωστά. Όμως δεν ξέρω τι απ' όλα πρέπει να δώσω. Είναι σημαντικά πράγματα και φοβάμαι μήπως τα χρειαστώ αργότερα για το ταξίδι μας.» είπε ο Κιαάν και ξανά έσκυψε το κεφάλι του.

«Τότε ίσως μπορούμε να δώσουμε το φλασκί. Είναι πολύ σημαντικό γιατί αυτός που θα το πάρει δεν θα πεινάσει ποτέ.» είπε η Κέγια πάλι, μετά από λίγη σκέψη.

«Μπράβο! Έχεις δίκιο Κέγια. Ο καθένας θα ήθελε ένα τέτοιο δώρο.» είπε ο Κιαάν και έλαμψε το βλέμμα του.

«Είστε σίγουροι παιδιά; Το φλασκί αυτό μας έσωσε σε όλη την διαδρομή. Θα το στερηθείτε αν το δώσετε. Μπορεί να έρθει η στιγμή που θα πεινάτε αλλά δεν θα βρίσκετε τροφή.» τους ρώτησε η Κάβια πολύ σοβαρά.

Τα δύο παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και απάντησαν με μία φωνή χωρίς να το πολυσκεφτούν.

«Ναι, είμαστε σίγουροι.»

«Έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει άλλος τρόπος να φτάσουμε στο νησί Άγκρα και είναι πιο σημαντικό για εμάς να καταφέρουμε να πάμε εκεί παρά να εξασφαλίσουμε τι θα τρώμε για το υπόλοιπο του ταξιδιού. Άσε που αν δεν πάμε, τώρα που το σκέφτομαι, δε θα υπάρξει συνέχεια του ταξιδιού.» απάντησε ο Κιαάν με απόλυτη σιγουριά.

«Ναι, συμφωνώ και εγώ με τον Κιαάν. Τα υπόλοιπα πράγματα που του έδωσαν πιστεύω ότι είναι πιο σημαντικά και μπορεί να μας χρησιμεύσουν. Θα πρέπει να ρισκάρουμε το φαγητό μας.» συμφώνησε και η Κέγια.

«Εντάξει τότε. Χαίρομαι για την απόφασή σας.» είπε η Κάβια χαμογελώντας.

Προχώρησαν, λοιπόν, προς τους βαρκάρηδες και εξηγούσαν σε όποιον έβρισκαν, που ήθελαν να πάνε και με τι αντάλλαγμα. Κάποιοι ήταν πολύ καχύποπτοι και δεν κάθονταν καν να τους ακούσουν, κάποιοι άλλοι το σκέφτονταν, αλλά δεν ήθελαν να το ρισκάρουν και κάποιοι έβαζαν τα γέλια και μόνο στο άκουσμα της ανταλλαγής με ένα φλασκί. Δεν άργησαν όμως πάρα πολύ και σε λίγη ώρα είχαν βρει

έναν άντρα που ήταν πολύ πρόθυμος να τους πάει στο νησί. Είχε μεγάλη οικογένεια και αυτό το φλασκί θα του έλυne τα χέρια. Ανέβηκαν, λοιπόν, όλοι στην βάρκα και ξεκίνησαν να πάνε απέναντι στο νησί Άνγκρα.

Όσο πλησίαζαν ο ήλιος έπεφτε και μόλις βράδιασε αντίκρυσαν μπροστά τους κάτι μαγικό. Η θάλασσα άρχισε να λάμπει λες και είχε μέσα της εκατομμύρια μικρά αστέρια. Ο Κιαάν και η Κέγια είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό, για ακόμα μια φορά, με την ομορφιά που υπήρχε μπροστά τους. Έτριβαν τα μάτια τους και τα ξανά έτριβαν γιατί δεν πίστευαν ότι ήταν αληθινό. Ήταν από τα πιο όμορφα πράγματα που είχαν δει στη ζωή τους και σε όλο το ταξίδι μέχρι τώρα. Η θέα με την θάλασσα των αστεριών και στο βάθος το πανέμορφο νησί της Άνγκρα, που ήταν στολισμένο με πανέμορφα φωτάκια και περίτεχνες ζωγραφιές σε κάθε σημείο, ήταν κάτι το οποίο δε θα ξεχνούσαν ποτέ.

«Και αυτή παιδιά είναι η Άνγκρα. Ένα από τα πιο ωραία και ιδιαίτερα μέρη σε όλη την Ανάγια.» είπε ο βαρκάρης χαμογελώντας μόλις είδε τα ενθουσιασμένα πρόσωπα των παιδιών.

Έφτασαν στο λιμανάκι της Άνγκρα, ο βαρκάρης έδεσε την βάρκα του και τους βοήθησε να βρουν κάπου να μείνουν για να περάσει η νύχτα, καθώς γνώριζε πολύ καλά το μέρος. Τα παιδιά και η Κάβια τον ευχαρίστησαν και του έδωσαν το μαγικό φλασκί για αντάλλαγμα. Ο βαρκάρης ήταν τόσο χαρούμενος που έφυγε σχεδόν πετώντας. Το βράδυ έμειναν τελικά σε ένα πανέμορφο πανδοχείο, βγαλμένο από παραμύθι, για να μαζέψουν δυνάμεις για την επόμενη μέρα που θα ήταν λίγο έως πολύ δύσκολη. Το πανδοχείο ήταν ενός φίλου του βαρκάρη, οπότε τους έκανε την χάρη να μείνουν χωρίς να πληρώσουν, για μία βραδιά.

Την επόμενη μέρα το πρωί ξύπνησαν γεμάτοι ενέργεια και όρεξη να ολοκληρώσουν την δοκιμασία για την οποία είχαν έρθει. Έφαγαν το πρωινό τους στην αυλή του πανδοχείου μαζί με την Κάβια και ξεκίνησαν να πάνε στην παραλία. Μόλις έφτασαν εκεί συνειδητοποίησαν κάτι πολύ σημαντικό. Δεν μπορούσαν να πάνε στο παλάτι του Ποσειδώνα γιατί βρισκόταν μέσα στο νερό και προφανώς δεν μπορούσαν να φτάσουν εκεί χωρίς αναπνοή.

«Δηλαδή τόσοσ κόπος τζάμπα; Το ταξίδι σταματάει εδώ; Και τι θα γίνουν οι μαριανοί;» είπε ο Κιαάν και έπεσε ανάσκελα πάνω στην άμμο.

«Δεν γίνεται να τελειώνουν όλα έτσι. Κάποιος τρόπος θα υπάρχει.» είπε η Κέγια προσπαθώντας να του δώσει δύναμη.

«Τι τρόπος; Δεν μπορώ να σκεφτώ κάποιον τρόπο που θα με κάνει να αναπνέω στο νερό. Μα πώς δεν το σκεφτήκαμε; Δεν μου πέρασε καν από το μυαλό.» είπε ο Κιαάν και έσπρωξε με το πόδι του την άμμο.

«Ήσουν ενθουσιασμένος και ήθελες να βοηθήσεις τους μαριανούς που δεν σκεφτόσουν τίποτα άλλο. Μη κατηγορείς τον εαυτό σου.» του απάντησε η Κάβια με ήρεμη φωνή.

«Ναι, και τώρα τι; Τα έκανα θάλασσα. Πώς να μη τα έχω με τον εαυτό μου;» είπε ο Κιαάν και έβαλε το κεφάλι του ανάμεσα στα γόνατά του.

«Κάβια εσύ δεν μπορείς να μας βοηθήσεις με κάποιον τρόπο; Ίσως αν έχεις κάποια ιδέα που εμείς δεν μπορούμε να σκεφτούμε ή δεν γνωρίζουμε;» είπε η Κέγια ξεφυσώντας.

«Δυστυχώς όχι παιδιά μου. Δεν υπάρχει κάτι που μπορώ να κάνω. Αν και έτσι κι αλλιώς και να μπορούσα να κάνω δεν θα γινόταν, γιατί ο ρόλος μου εδώ είναι καθαρά υποστηρικτικός. Σ' αυτό το ταξίδι πρέπει μόνοι σας να τα καταφέρετε, βασισμένοι μόνο στις δικές σας δυνάμεις και στο μυαλό σας. Η μόνη βοήθεια που μπορείτε να έχετε είναι τα αντικείμενα που επιλέγουν να σας δώσουν σε κάθε προορισμό.» είπε η Κάβια φανερά στεναχωρημένη.

«Δεν πειράζει Κάβια. Μας αρκεί και μόνο που είσαι δίπλα μας σ' αυτό το ταξίδι.» είπε η Κέγια να αγκάλιασε την Κάβια τρυφερά.

Οι ήρωές μας έμειναν για λίγο σιωπηλοί κοιτάζοντας την θάλασσα και αφήνοντας τον ήχο της να τους ηρεμήσει και να τους κάνει για λίγο να ξεχαστούν. Ξαφνικά άκουσαν πίσω από κάτι βράχια έναν θόρυβο. Ο Κιαάν κοιτάχτηκε με την Κέγια και την Κάβια και πήγε συνοφρυωμένος να δει τι ήταν. Μόλις έφτασε από την άλλη μεριά των βράχων είδε για λίγα δευτερόλεπτα μια ουρά να μπαίνει γρήγορα στο νερό και άκουσε έναν παφλασμό στην θάλασσα.

«Είναι κανείς εδώ;» είπε απορημένος.

Εκείνη την ώρα ήρθαν και η Κέγια με την Κάβια.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Κέγια.

«Κάτι είδα ακριβώς εδώ. Κάποιος είναι αλλά κρύβεται.» απάντησε ο Κιαάν δείχνοντας το σημείο που είδε την ουρά.

Όσο ο Κιαάν εξηγούσε τι έγινε η Κάβια κοιτούσε προς τους βράχους και είδε το πρόσωπο μιας πανέμορφης κοπέλας να βγαίνει σιγά σιγά πάλι, πίσω από τα βράχια και να τους κοιτάει. Η Κάβια της χαμογέλασε τρυφερά και πλησίασε προς την θάλασσα για να της μιλήσει, αφήνοντας τα δύο παιδιά πίσω της να την κοιτάζουν απορημένα.

«Έλα εδώ. Μη φοβάσαι δεν πρόκειται να σε πειράξουμε.» είπε η Κάβια με απαλή φωνή στην κοπέλα, που μόλις την είχαν δει και ο Κιαάν με την Κέγια.

Η κοπέλα κοντοστάθηκε για λίγη ώρα και προσπάθησε πάλι να κρυφτεί, όμως, κοίταξε τα πρόσωπα της Κάβια και των παιδιών που την κοίταζαν με τόση τρυφερότητα και τελικά φανερώθηκε. Βγήκε από τα βράχια και άρχισε να τους πλησιάζει κολυμπώντας. Πήγε όσο πιο κοντά μπορούσε και στο τέλος βγήκε και κάθισε πάνω στον βράχο που ήταν πιο κοντά στην παραλία. Τα παιδιά είδαν προς έκπληξή τους πως η κοπέλα ήταν μια γοργόνα, με μία πανέμορφη ροζ ουρά με ανοιχτές μωβ λεπτομέρειες και χρυσόσκονη.

«Είσαι γοργόνα!» είπε η Κέγια χαμογελώντας σαν μικρό παιδί που του είχαν φέρει το πιο όμορφο χριστουγεννιάτικο δώρο.

«Ναι, είμαι γοργόνα.» απάντησε αυτή σκύβοντας το κεφάλι της και βάζοντας τα μαλλιά της πίσω από το αυτί της, προσπαθώντας να κρύψει με το χέρι της τα ροδοκόκκινα μάγουλά της.

«Χαίρεται!» είπε ο Κιαάν πλησιάζοντάς την.

«Εσύ πρέπει να είσαι ο γνωστός Κιαάν.» του απάντησε η γοργόνα.

«Ναι, αυτός είμαι. Δεν ήξερα ότι είμαι τόσο γνωστός. Από πού με γνωρίζεις;» της απάντησε αυτός.

«Όλος ο κόσμος της θάλασσας μιλάει για εσένα. Λένε για το θάρρος σου και την γενναιότητά σου να πας στην Μάρα και να βοηθήσεις τους μαριανούς. Όλοι είναι ενθουσιασμένοι και θέλουν να σε γνωρίσουν. Εκτός από τον Τρίτωνα. Αυτός δεν θα χαρεί πολύ αν σε δει.» είπε η γοργόνα σκύβοντας πάλι το κεφάλι.

«Μαθεύτηκε λοιπόν. Καταλαβαίνω γιατί δεν με συμπαθεί ο Τρίτωνα. Γι' αυτό είμαι εδώ. Για να τον κάνω να το ξανασκεφτεί και να δώσει μια δεύτερη ευκαιρία στους μαριανούς.» απάντησε ο Κιαάν.

«Χα αυτό δεν πρόκειται να γίνει ποτέ. Ο Τρίτωνα είναι τόσο εγωιστής που δεν θα σε συγχωρήσει ποτέ που μπήκες εμπόδιο σε κάτι που έκανε. Ίσα ίσα που άμα σε δει κινδυνεύεις και εσύ. Είναι ικανός για οτιδήποτε.» είπε η γοργόνα φανερά αγχωμένη.

«Πιστεύω ότι μπορώ να τον κάνω να αλλάξει άποψη. Το πρόβλημα όμως είναι ότι δεν μπορώ να μπω στο νερό και να πάω να τον βρω.» είπε ο Κιαάν και κοίταξε χαμηλά.

«Κι όμως μπορείς! Αν είναι αυτό το πρόβλημα υπάρχει λύση.» είπε η γοργόνα χαμογελώντας.

«Μπορώ; Πώς;» ρώτησε ο Κιαάν με γουρλωμένα μάτια.

«Μπορώ να σας κάνω εγώ να αναπνέετε κάτω από το νερό χάρη σε αυτό το περιδέραιο.» είπε η γοργόνα και τους έδειξε ένα πανέμορφο όστρακο που φορούσε στο λαιμό της ως περιδέραιο.

«Πώς μπορεί ένα όστρακο να μας κάνει να αναπνέουμε στο νερό;» ρώτησε απορημένη η Κέγια.

Η γοργόνα της χαμογέλασε και άνοιξε το όστρακο από το περιδέραιο στη μέση, έβαλε μέσα τα δάχτυλά της και όταν τα έβγαλε είχαν πάνω τους μια μικρή στρώση χρυσόσκονης. Έβαλε το χέρι της μπροστά στο στόμα της, σαν να τους στέλνει ένα φιλί και φύσηξε την χρυσόσκονη πάνω στα πρόσωπα του Κιαάν, της Κέγια και της Κάβια. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είχαν σχηματιστεί στον λαιμό τους γραμμές, σαν βράγχια. Τα δύο παιδιά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με γουρλωμένα μάτια. Άρχισαν να χοροπηδάν από την χαρά τους και έτρεξαν γρήγορα στην γοργόνα για να την αγκαλιάσουν και να την ευχαριστήσουν.

«Είσαι καταπληκτική, σ' ευχαριστούμε τόσο πολύ που μας βοήθησες.» είπε ο Κιαάν με ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά.

«Είναι τόσο σημαντικό αυτό που έκανες για εμάς. Συγχώρησέ μας, εσύ μας βοήθησες και εμείς δεν σε ρωτήσαμε ούτε πώς σε λένε.» είπε η Κέγια αφού μάζεψε από το μάγουλό της τα δάκρυα χαράς της.

«Δεν πειράζει καθόλου, καταλαβαίνω απόλυτα.» είπε η γοργόνα χαμογελώντας και συνέχισε «Με λένε Λοκούν και είμαι η προστάτιδα του ωκεανού. Μπορώ να ελέγξω τα πάντα σ' αυτόν, αλλά δυστυχώς δεν είμαι τόσο δυνατή όσο ο Ποσειδώνας και ο γιος του ο Τρίτωνας, οπότε πολλές φορές αναγκάζομαι να συμβιβαστώ με τις αποφάσεις τους.»

«Ωω...η προστάτιδα του ωκεανού!» αναφώνησε η Κέγια και έμεινε να κοιτάζει το κενό.

«Είναι τόσο σημαντικό για εμάς που κάποια τόσο σπουδαία, όπως εσύ, μας χάρισες τον χρόνο σου και μας βοήθησες, χωρίς να μας ξέρεις και χωρίς να στο ζητήσουμε.» είπε ο Κιαάν με το χέρι στο στήθος του.

«Πιστέψτε με, με όλα αυτά που έχω ακούσει είναι σαν να σας ξέρω. Και εκτός από αυτό, πιστεύω ότι είστε οι μόνοι που μπορείτε να σώσετε τον ωκεανό από τον εγωισμό του Τρίωνα.» απάντησε η Λοκούν βαριανασαίνοντας.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Κιαάν.

«Εννοώ ότι ο Τρίτωνας παρόλο που δεν είναι κακός, είναι αρκετά κακομαθημένος. Θέλει όλα να γίνονται όπως τα έχει αυτός στο μυαλό του και δεν είναι

ανοιχτός σε καμία άλλη πρόταση. Πιστεύει πως αυτός και μόνο αυτός ξέρει ποιο είναι το σωστό και το δίκαιο για όλους και όλοι πρέπει να κάνουν αυτό ακριβώς που θα τους πει. Οτιδήποτε πάει κόντρα σε αυτό που θέλει, φέρεται εγωιστικά και προσπαθεί με τιμωρίες και άσχημη συμπεριφορά να το αλλάξει και να γίνει πάλι αυτό που θέλει αυτός. Έτσι έγινε και με τους μαριανούς.» απάντησε η Λοκούν συνοφρυωμένη.

«Και ο πατέρας του; Ο Ποσειδώνας; Δεν κάνει τίποτα γι' αυτό;» ρώτησε η Κέγια σηκώνοντας τα φρύδια και τους ώμους της.

«Ο Ποσειδώνας λείπει καιρό. Έχει πολύ φορτωμένο πρόγραμμα και έρχεται πολύ σπάνια και για λίγο. Οπότε δυστυχώς πιστεύει ό,τι του πει ο Τρίτωνας με κλειστά μάτια και αυτός το εκμεταλλεύεται, παρουσιάζοντας τα πράγματα όπως συμφέρει αυτόν.» απάντησε η Λοκούν ξεφυσώντας για ακόμα μια φορά.

«Μάλιστα, κατάλαβα. Εντάξει, ίσως μπορέσω κάπως να το αλλάξω όλο αυτό. Θα προσπαθήσω τουλάχιστον.» απάντησε ο Κιαάν σηκώνοντας τους ώμους του.

«Τέλεια! Πάμε λοιπόν να ξεκινήσουμε γιατί θέλουμε και λίγη ώρα μέχρι να φτάσουμε εκεί.» απάντησε η Λοκούν και κατέβηκε γρήγορα από τον βράχο.

Τα παιδιά και η Κάβια άρχισαν να την ακολουθούν και μέσα σε λίγα λεπτά είχαν βρεθεί μπροστά στον πανέμορφο θαλάσσιο κόσμο. Υπήρχαν γύρω τους παντού κοράλλια, κοχύλια, όστρακα, πολύχρωμα φύκια, πανέμορφα ψάρια και ζώα της θάλασσας όλων των ειδών. Δεν μπορούσαν να περιγράψουν το πόσο όμορφα ήταν όλα όσα έβλεπαν. Μετά από λίγη ώρα βρέθηκαν πίσω από κάτι φανταχτερούς βράχους που είχαν παντού χρυσόσκονη και λαμπύριζαν.

«Φτάσαμε, εδώ πίσω από τους βράχους βρίσκεται το παλάτι του Τρίωνα.» είπε η Λοκούν ψιθυριστά ενώ κρυβόταν πίσω από τον βράχο.

«Ωραία λοιπόν, ας πάμε να του μιλήσουμε.» είπε ο Κιαάν με αποφασιστικότητα.

«Εγώ δυστυχώς δεν μπορώ να ακολουθήσω. Αν με δει θα καταλάβει ότι εγώ ήμουν αυτή που σας έφερα εδώ και θα μπλέξω πολύ άσχημα.» είπε η Λοκούν πάλι ψιθυριστά.

«Εντάξει θα συνεχίσουμε μόνοι μας τότε. Απλά μου φαίνεται πολύ περίεργο που ενώ έχεις τόση δύναμη και μπορείς να ελέγξεις τα πάντα στον ωκεανό, φοβάσαι τόσο πολύ τον Τρίωνα.» απάντησε ο Κιαάν βάζοντας το χέρι στο πιγούνι του.

«Δεν είναι ότι φοβάμαι τον Τρίωνα, φοβάμαι το κοχύλι που του έχει δώσει ο Ποσειδώνας.» απάντησε η Λοκούν και έσκυψε το κεφάλι.

«Ποιο κοχύλι;» ρώτησε η Κέγια συνοφρυωμένη.

«Του έχει δώσει ένα κοχύλι που είναι το πιο δυνατό πράγμα σε όλο τον ωκεανό. Με αυτό μπορεί να ελέγξει τα πάντα και να κάνει κάθε σκέψη του πραγματικότητα. Αυτό το κοχύλι είναι πιο πάνω και από τις δικές μου δυνάμεις και δυστυχώς δεν μπορώ να τα βάλω μαζί του σε καμία περίπτωση, γιατί το πρώτο πράγμα που θα κάνει, είναι να μου πάρει ό,τι δύναμη έχω και να μείνω μια απλή γοργόνα. Ήδη δεν του αρέσει πολύ που έχει και κάποιος άλλος δυνάμεις εκτός από αυτόν και ειδικά που εγώ τις έχω έμφυτες, ενώ αυτός χρειάζεται το κοχύλι.» απάντησε η Λοκούν.

«Ε τότε αυτό είναι μια εξήγηση.» είπε ο Κιαάν κοιτάζοντας την Λοκούν στα μάτια.

«Ίσως αν καταφέρετε να του πάρετε το κοχύλι, τότε θα μπορέσετε και μόνοι σας να επιστρέψετε την θάλασσα στους μαριανούς.» είπε η Λοκούν και τα μάτια της λαμπύρισαν.

«Εντάξει. Πιστεύω θα βρω ένα τρόπο και θα τα καταφέρω. Στείλε μας καλή τύχη.» απάντησε ο Κιαάν αποφασιστικά και κοίταξε την Κέγια και την Κάβια κάνοντάς τους σήμα να τον ακολουθήσουν.

«Καλή τύχη. Πιστεύω σε εσάς.» απάντησε η Λοκούν όσο αυτοί έφευγαν.

Κολυμπώντας όσο πιο γρήγορα μπορούσαν έφτασαν δίπλα στο παλάτι. Ήταν το πιο όμορφο παλάτι που είχαν δει ποτέ, φτιαγμένο και στολισμένο με κοχύλια και μαργαριτάρια που έλαμπαν από χιλιόμετρα μακριά. Με πολλή προσοχή και με πάρα πολλή ησυχία κατάφεραν να ξεφύγουν από τους φρουρούς του παλατιού και να φτάσουν στην αίθουσα του θρόνου. Η ομορφιά ήταν ακόμα μεγαλύτερη στο εσωτερικό του παλατιού, που όσο και αν δεν μπορούσαν να την απολαύσουν ήταν αδύνατον να μη την προσέξουν. Λίγο πριν μπουν όμως στην αίθουσα, οι τελευταίοι φύλακες τους είδαν, τους έπιασαν και τους πήγαν κατευθείαν στον Τρίωνα.

«Ποιοι είστε εσείς; Και γιατί εισβάλατε έτσι στο παλάτι μου; Τι θέλετε;» είπε ο Τρίωνας δίνοντας μια γερή γροθιά στο μπράτσο του θρόνου που καθόταν.

«Καλησπέρα σας, βασιλιά Τρίωνα. Δεν θέλαμε να σας αναστατώσουμε, ούτε να εισβάλουμε στο παλάτι σας. Απλά ξέραμε ότι δε θα μας δεχόσασταν διαφορετικά.» είπε ο Κιαάν ενώ υποκλινόταν και συνέχισε, «Ονομάζομαι Κιαάν και από εδώ είναι η Κέγια και η Κάβια.» είπε και έδειξε την Κέγια και την Κάβια που υποκλίνονταν και αυτές.

«ΠΟΙΟΙ;» φώναξε ο Τρίωνας και σηκώθηκε από τον θρόνο του. «Έχετε το θράσος να έρχεστε εδώ; Εσείς που μου καταστρέψατε τα σχέδια; Γρήγορα στο

μπουντρούμι.» συνέχισε διατάζοντας τους φρουρούς και δείχνοντας με το δάχτυλό του μια πόρτα στα δεξιά.

Οι φρουροί έτρεξαν και τους άρπαξαν κατευθείαν για να τους πάνε στα μπουντρούμια, αλλά προσπάθησαν να αντισταθούν.

«Μισό λεπτό. Ακούστε με λίγο πρώτα και πάρτε μετά την απόφασή σας.» είπε ο Κιαάν τινάζοντας το χέρι του φρουρού και συνέχισε, «Ήρθα για να μιλήσουμε ειρηνικά. Υπάρχει λόγος, αλλιώς ξέρετε πολύ καλά ότι δε θα έκανα όλο αυτό το ταξίδι να σας βρω, ούτε θα εμφανιζόμουν μπροστά σας ενώ ξέρω τι έχετε στο μυαλό σας για μένα και τι έχετε σκοπό να μου κάνετε.»

Ο Τρίτωνας κοντοστάθηκε και τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα έκανε σήμα στους φρουρούς να τους αφήσουν και κάθισε πάλι στον θρόνο του.

«Και για πες μου, ποιος είναι αυτός ο τόσο σημαντικός λόγος που ήρθατε μέχρι εδώ;» είπε ο Τρίτωνας χαϊδεύοντας την γενειάδα του.

«Ήρθαμε μέχρι εδώ για να σου αλλάξουμε γνώμη γι' αυτό που έκανες στους μαριανούς. Δεν έφταιγαν αυτοί και τους φέρθηκες πολύ άδικο.» απάντησε ο Κιαάν υψώνοντας λίγο τον τόνο της φωνής του.

«Ε αυτό πάει πολύ! Ένα παιδάκι να μου λέει τι θα κάνω και αν είμαι σωστός. ΧΑ ΧΑ ΧΑ. Ως εδώ ήταν, πάρτε τους!» είπε ο Τρίτωνας φωνάζοντας για ακόμη μία φορά.

«Ωραία!» φώναξε ο Κιαάν και έσπρωξε πάλι το χέρι του φρουρού που πήγε να τον πιάσει. «Αν εμένα δεν με ακούς, καθώς όπως λες είμαι μικρός, γιατί δεν ακούς κανέναν άλλο από το βασιλείό σου;»

Ο Τρίτωνας σώπασε για λίγο και κοίταξε τον Κιαάν στα μάτια.

«Τι εννοείς;» ρώτησε, συνεχίζοντας να τον κοιτάει στα μάτια.

«Εσύ πιστεύεις ότι αυτό που κάνεις πάντα είναι το σωστό και πως είσαι αγαπητός σε όλους, γιατί όλοι συμφωνούν μαζί σου. Κάνεις όμως μεγάλο λάθος. Κανείς δεν συμφωνεί. Κάνουν ψέματα ότι συμφωνούν γιατί φοβούνται.» απάντησε ο Κιαάν φουσκώνοντας το στήθος του από υπερηφάνεια.

«Φοβούνται; Τι φοβούνται;» ρώτησε ο Τρίτωνας με γουρλωμένα μάτια.

«Φοβούνται εσένα και το μαγικό σου κοχύλι. Πιστεύουν πως αν σου φέρουν αντίρρηση θα το χρησιμοποιήσεις εναντίον τους με κάθε τρόπο, όπως έκανες και με τους μαριανούς.» απάντησε ο Κιαάν με την ίδια αποφασιστικότητα.

Ο Τρίτωνας έσκυψε το κεφάλι και έβαλε το χέρι στην τσέπη του. Το έβγαλε και αυτή τη φορά κρατούσε ένα υπέροχο κοχύλι, που ίδιο δεν υπήρχε σε όλο τον ωκεανό. Έμεινε λίγη ώρα σιωπηλός να το κοιτάζει και οι υπόλοιποι τον παρατηρούσαν χωρίς να πούνε λέξη.

«Δηλαδή όλα γίνονται γι' αυτό;» ψέλλισε ο Τρίτωνας μετά από λίγο.

«Δυστυχώς ναι. Δεν μπορείς να είσαι αγαπητός ηγέτης σκορπώντας τον φόβο και απαιτώντας σεβασμό. Ο σωστός ηγέτης είναι αυτός που ακούει και κερδίζει τον σεβασμό με την αξία του.» απάντησε ο Κιαάν με ήρεμη φωνή πια και συνέχισε όσο ο Τρίτωνας ήταν σιωπηλός και κοιτούσε το κοχύλι του, «Κάποιες φορές κάνουμε πράγματα που δεν τα καταλαβαίνουμε, απλά γιατί έτσι έχουμε μάθει. Δεν φταις εσύ, κάτι σε έκανε έτσι.»

Ο Τρίτωνας σήκωσε γρήγορα το βλέμμα του από το κοχύλι και ξανακοίταξε τον Κιαάν στα μάτια.

«Πώς το ξέρεις εσύ;» τον ρώτησε.

«Δεν ξέρω τι έκανε εσένα να είσαι έτσι, ξέρω όμως ότι στην πραγματικότητα κανένας δεν είναι κακός, απλά οι καταστάσεις σου αλλάζουν τον χαρακτήρα.» απάντησε ο Κιαάν σχεδόν χαμογελώντας.

«Οι πληγές σου σε διαμορφώνουν.» είπε ο Τρίτωνας κοιτώντας στο κενό.

«Θες να κάνουμε κάτι που ίσως σε βοηθήσει;» τον ρώτησε ο Κιαάν πλησιάζοντας λίγο.

«Τι να κάνουμε;» ρώτησε απορημένος ο Τρίτωνας.

«Θα ψάξεις μέσα σου να βρεις ποια λέξη είναι αυτή που σε πληγώνει περισσότερο. Όταν την βρεις θα σκεφτείς ένα ποίημα που ο κάθε στίχος ξεκινάει με τα γράμματα αυτής της λέξης. Έτσι θα καταφέρεις να εκδηλώσεις τι είναι αυτό που σε πλήγωσε και σε άλλαξε και θα μπορέσεις να εκφράσεις και το πώς νιώθεις γι' αυτό.» εξήγησε ο Κιαάν μετά από λίγη σκέψη.

Ο Τρίτωνας άκουσε προσεκτικά τι του είπε και ύστερα βυθίστηκε στις σκέψεις του. Μετά από λίγη ώρα ξεκίνησε το ποίημα του.

«Πάνω απ' όλα τα παιδιά να βάζεις,

Αγάπη θέλουν και να μη δειλιάζεις.

Ταξίδια κάνεις και ξεχνάς να γυρίσεις.

Ένα βάρος στην καρδιά μου θα χτίσεις.

Ρωτάς εγώ πώς είμαι και αν μου λείπεις;

Αρχίζω να νιώθω πως με εγκαταλείπεις.

Σ' αγαπώ πατέρα και ας είσαι θύτης.»

Ο Τρίτωνας τελείωσε το ποίημα και τα μάτια του άρχισαν να δακρύζουν. Δεν είχε πει ποτέ αυτά τα λόγια. Ούτε στον ίδιο του τον εαυτό.

«Ο πατέρας σου, ο Ποσειδώνας. Αυτός είναι η αιτία. Σε παραμελεί και λείπει όλη την ώρα, οπότε προσπαθείς συνέχεια να του αποδείξεις ποιος είσαι και προσπαθείς να κάνεις παραπάνω πράγματα από αυτό που είσαι, για να τον κάνεις περήφανο.» απάντησε ο Κιαάν και πήγε να καθίσει δίπλα του στον θρόνο.

«Πάντα έλειπε, ποτέ δεν πήρα την αγάπη που ήθελα σαν παιδί και αυτό με κυνηγάει ακόμα και τώρα. Πόσο ντρέπομαι να κλαίω σ' αυτή την ηλικία για τον πατέρα μου!» απάντησε ο Τρίτωνας και έκρυψε το πρόσωπό του.

«Όχι, όχι! Να μη ντρέπεσαι. Όσο χρονών και να είσαι πάντα θα νιώθεις παιδί απέναντι στους γονείς σου και πάντα θα περιμένεις την αγάπη τους. Όλοι το κάνουν αυτό και ας μη το παραδέχονται.» απάντησε ο Κιαάν και του έπιασε το χέρι.

«Ολόκληρος βασιλιάς και να κλαίω για τον πατέρα μου;» είπε ο Τρίτωνας συνεχίζοντας να κρύβεται πίσω από το άλλο του χέρι.

«Το τραύμα που έχεις από παιδί το κουβαλάς σε όλη σου την ζωή. Δεν είναι κακό που κλαις, αναγνώρισες τι είναι αυτό που σε βασάνιζε τόσα χρόνια και τώρα είσαι έτοιμος να το ξεπεράσεις. Μόνο όταν αντιληφθείς την πληγή μπορείς να την κλείσεις, να βασιστείς στον εαυτό σου και να προχωρήσεις παρακάτω.» είπε ο Κιαάν και του έπιασε και το άλλο χέρι ξεσκεπάζοντας το πρόσωπό του.

«Έχεις δίκιο. Πρέπει να βασιστώ στις δικές μου δυνάμεις. Φτάνει πια ό,τι κάνω να το κάνω για άλλους, από εδώ και πέρα θα κάνω αυτό που κάνει εμένα περήφανο για τον εαυτό μου.» είπε ο Τρίτωνας κοιτάζοντας τον Κιαάν στα μάτια.

Ο Κιαάν του χαμογέλασε και τον πήρε αγκαλιά. Ο Τρίτωνας ανταπέδωσε την αγκαλιά κλαίγοντας.

«Δεν πίστευα ποτέ ότι ένα παιδί θα με βοηθούσε να ανακαλύψω τον εαυτό μου.» είπε ο Τρίτωνας όσο τον αγκάλιαζε.

«Πολλά πράγματα δεν περιμένουμε στην ζωή και όμως γίνονται.» απάντησε ο Κιαάν χαμογελώντας.

«Όλα θα αλλάξουν από εδώ και πέρα, θα γίνω εγώ ο πατέρας που ποτέ δεν είχα, θα είμαι πάντα δεκτικός και θα ακούω τις διαφορετικές απόψεις, θα είμαι πια ευτυχισμένος. Θα διορθώσω όλα μου τα λάθη και θα ξεκινήσω από τους μαριανούς.» είπε ο Τρίτωνας όλο χαρά και σηκώθηκε από τον θρόνο του.

«Ναι!» φώναξε η Κέγια και όλοι άρχισαν να χαίρονται και να ζητωκραυγάζουν την νέα εκδοχή του βασιλιά.

«Φέρτε το άρμα μου.» είπε ο Τρίτωνας προχωρώντας προς την έξοδο και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν χαμογελώντας.

Μέσα σε λίγα λεπτά εμφανίστηκε έξω από το παλάτι ένα υπέρλαμπρο άρμα από κοχύλια και κοράλλια, που το οδηγούσαν τέσσερα πανέμορφα δελφίνια. Μπήκαν όλοι στο άρμα και με μια κίνηση του μαγικού κοχυλιού, ο Τρίτωνας το έκανε να εξαφανιστεί με ταχύτητα φωτός στον ωκεανό. Τα νέα ταξίδεψαν πολύ γρήγορα και έτσι όλοι έμαθαν για την αλλαγή του Τρίωνα. Όλος ο βυθός πανηγύριζε.

Χάρη στο μαγικό κοχύλι έφτασαν πολύ γρήγορα στην Μάρα, ο Τρίτωνας ζήτησε συγγνώμη από τους μαριανούς για την συμπεριφορά του και τους εξήγησαν τι είχε συμβεί με κάθε λεπτομέρεια. Όλοι ήταν πια ευτυχισμένοι, με τα σπίτια τους και την πόλη τους όπως ήταν πριν και ακόμη καλύτερη. Ο Τρίτωνας μοιράστηκε τα μαύρα μαργαριτάρια του μαζί τους και έτσι οι μαριανοί συνέχισαν κανονικά το εμπόριο. Από εδώ και πέρα θα ήταν πάντα δίπλα τους και σε όποιον άλλο τον χρειαζόταν.

«Κιαάν ο χάρτης!» είπε η Κέγια με ενθουσιασμό δείχνοντας την τσέπη του Κιαάν.

«Ναι ήρθε πάλι η ώρα.» είπε ο Κιαάν και έβγαλε τον χάρτη. «Λαβύρινθος Ντεπαρί.» διάβασε και κοίταξε κατευθείαν την Κάβια.

«Ναι, είναι η τελευταία στάση στο ταξίδι σας.» είπε η Κάβια κοιτάζοντάς τον παγωμένη.

«Μάλιστα!» απάντησε ο Κιαάν και έβαλε τον χάρτη πίσω στην τσέπη του, σχεδόν με τρεμάμενα χέρια.

«Θα σας πάμε εμείς μέχρι εκεί με το καράβι μας, έχει λιμάνι εκεί κοντά.» είπε ένας μαριανός που άκουσε την κουβέντα τους.

Ο Κιαάν και η Κέγια τον ευχαρίστησαν και άρχισαν να ετοιμάζονται όλοι για το ταξίδι. Μόλις το πλήρωμα του καραβιού και οι ήρωές μας ήταν έτοιμοι, ξεκίνησαν για τον επόμενο προορισμό.

Ο λαβύρινθος Ντεπαρί

Ήταν πολύ μακρύ ταξίδι και πέρασαν αρκετές μέρες στο καράβι. Είχαν χρόνο να κάνουν τον απολογισμό όλου του ταξιδιού στην Ανάγια και να μιλήσουν για την εμπειρία τους.

«Είναι δύσκολος ο επόμενος προορισμός, σωστά;» ρώτησε σιγανά ο Κιαάν την Κάβια, κάποια στιγμή που η Κέγια δεν άκουγε.

«Είναι το τέλος του ταξιδιού και ως συνήθως κάθε τέλος έχει μια παραπάνω δυσκολία. Θα πρέπει να δείξεις τι έμαθες απ' όλο αυτό.» απάντησε η Κάβια κοιτάζοντας την θάλασσα.

«Φοβάμαι Κάβια, φοβάμαι περισσότερο για την Κέγια, μη τρομάξει.» απάντησε ο Κιαάν με τρεμάμενη φωνή.

«Ο φόβος είναι ένα εμπόδιο που πρέπει να ξεπερνάμε Κιαάν. Είναι δύσκολο στην αρχή, αλλά όταν τα καταφέρεις γίνεσαι πιο δυνατός. Σκέψου πώς ξεκίνησες το ταξίδι και πώς καταλήγεις.» είπε η Κάβια κοιτώντας τον στα μάτια.

«Έχεις δίκιο Κάβια. Ούτε στα πιο απίστευτα όνειρά μου δεν φανταζόμουν ότι θα καταφέρω ποτέ αυτά που κατάφερα. Σ' ευχαριστώ για όλα.» είπε ο Κιαάν και στήριξε το κεφάλι του στο κεφάλι της Κάβια.

«Τι λέτε εσείς εδώ;» ακούστηκε η φωνή της Κέγια ξαφνικά.

«Εδώ θαυμάζουμε την θάλασσα και το ηλιοβασίλεμα Κέγια μου. Κάθισε μαζί μας.» απάντησε ο Κιαάν, αφού γύρισε απότομα να την κοιτάξει, και της έκανε σήμα να καθίσει δίπλα του.

Έτσι κάθισαν όλοι μαζί να δουν το ηλιοβασίλεμα και να απολαύσουν την υπόλοιπη διαδρομή. Την επόμενη μέρα το πρωί έφτασαν στο λιμάνι, ευχαρίστησαν τους μαριανούς που τους πήγαν μέχρι εκεί και ξεκίνησαν αμέσως για τον λαβύρινθο Ντεπαρί. Ύστερα από λίγη ώρα έφτασαν σε ένα στενό δρομάκι. Υπήρχαν κάποια στενά σκαλοπάτια που οδηγούσαν σε μια υπόγεια πόρτα.

«Μάλλον εδώ είμαστε.» είπε ο Κιαάν μόλις έφτασαν μπροστά στα σκαλοπάτια.

«Πολύ περίεργο μέρος αυτό.» έκανε την παρατήρηση η Κέγια.

Ο Κιαάν κοιτάχτηκε με την Κάβια, πήρε μια βαθιά ανάσα και άνοιξε σιγά σιγά την πόρτα.

Η πόρτα έκανε ένα τσιριχτό ήχο όσο άνοιγε, δείχνοντας πως είναι από πολύ παλιά εκεί. Μόλις άνοιξε εμφανίστηκε μπροστά τους ένα στενός, μακρύς διάδρομος με πέτρινους τοίχους δεξιά και αριστερά και φαναράκια κρεμασμένα σ' αυτούς, κάθε περίπου ένα μέτρο. Προχωρούσαν αργά χωρίς να λένε λέξη. Η Κέγια έχωσε την παλάμη της στη χούφτα του Κιαάν και αυτός την κράτησε σφιχτά. Στο τέλος του διαδρόμου διέκριναν έναν άνθρωπο με κεφάλι σκύλου να στέκεται δίπλα από μία πόρτα. Όταν τον πλησίασαν έβαλε το κοντάρι που κρατούσε μπροστά στην πόρτα για να τους κλείσει τον δρόμο.

«Για να περάσεις πρέπει να απαγγείλεις ένα ποίημα.» είπε ο φρουρός αυστηρά κοιτάζοντας τον Κιαάν.

«Τι ποίημα;» ψέλλισε ο Κιαάν.

«Βρες 10 λέξεις με εικόνες από το ταξίδι και φτιάξε ποίημα με αυτές.» απάντησε ο φρουρός ψυχρά, λες και ήταν ρομπότ.

Ο Κιαάν πήρε μια βαθιά ανάσα και κάθισε στην άκρη για να σκεφτεί το ποίημα. Η Κέγια και η Κάβια στέκονταν σιωπηλές δίπλα του προσπαθώντας να του δώσουν δύναμη. Μετά από λίγη ώρα ο Κιαάν στάθηκε μπροστά στον φρουρό και ξεκίνησε το ποίημα.

« Η ραπτομηχανή

Ράβει το φως του Ήλιου με την αύρα του ωκεανού
Ιέρεια που διαβάζει το φτερό ενός πουλιού
Δράκοι ξεπροβάλλουν κάτω από τις κλωστές
Ηφαιστειο που σβήνει πολλές καυτές βροχές
Ο ήχος της βελόνας τρυπάει σαν σειρήνα
Τα λόγια ενός δρυΐδη λυγίζουν την αξίνα
Κολλήσανε οι λέξεις πάνω στο αδράχτι
Τα όνειρα σκορπίστηκαν σαν να ήταν στάχτη.»

Έμειναν όλοι για λίγα λεπτά σιωπηλοί και ξαφνικά, με μία κίνηση, ο φρουρός έβγαλε το κοντάρι από την πόρτα και τους άνοιξε τον δρόμο χωρίς, όμως, να πει λέξη. Ο Κιαάν άνοιξε την πόρτα πολύ αργά και προχώρησαν όλοι μαζί στο δωμάτιο. Μπροστά τους απλωνόταν ένας τεράστιος λαβύρινθος. Ήταν τόσο σκοτεινά, που μετά τα πέντε βήματα δεν έβλεπαν τίποτα.

«Ψάξε να βρεις τον θησαυρό.» είπε ο φρουρός για άλλη μια φορά με την παγωμένη φωνή του και έκλεισε την πόρτα πίσω του, αφήνοντάς τους μόνους στο σκοτεινό δωμάτιο.

Ο Κιαάν και η Κέγια στραβοκατάπιαν χωρίς να μιλήσουν και η Κάβια τους πλησίασε και τους πήρε αγκαλιά με τον λαιμό της. Τα παιδιά την αγκάλιασαν σφιχτά και πήραν ανάσες για να συνεχίσουν.

«Πρέπει να βρούμε ένα τρόπο για να βλέπουμε, αλλιώς δεν θα μπορέσουμε να πάμε πουθενά.» είπε ο Κιαάν κοιτάζοντας τριγύρω.

Άρχισαν όλοι να ψάχνουν άλλα ήταν μάταιο, δεν υπήρχε τίποτα, ή και να υπήρχε δε θα το έβλεπαν.

«Σκέφτηκα κάτι!» είπε η Κέγια ξαφνικά και συνέχισε, «Ίσως μας βοηθήσει η χρυσή αλυσίδα που μας έδωσε ο Θεός Ήλιος.»

«Αυτό είναι τέλεια ιδέα Κέγια!» είπε ο Κιαάν και την πήρε αγκαλιά σηκώνοντάς την ψηλά.

Έβγαλε γρήγορα την αλυσίδα από την τσέπη του και αυτή άρχισε όντως να λάμπει και όσο περνούσε η ώρα, το φως της γινόταν όλο και μεγαλύτερο μέσα στο σκοτάδι.

Είχε περάσει αρκετή ώρα που έψαχναν και έψαχναν και έψαχναν, αλλά δεν μπορούσαν να βρουν τίποτα, ούτε το τέλος του λαβύρινθου, ούτε κάποιο στοιχείο που θα τους οδηγούσε στον θησαυρό. Δεν απογοητεύονταν όμως, συνέχιζαν το ψάξιμο και ας ένιωθαν ότι έκαναν συνέχεια κύκλους. Ο Κιαάν σταμάτησε για λίγο, έτριψε τα μπράτσα του και χνώτισε για λίγο τα χέρια του.

«Κέγια μου μήπως κρυώνεις;» ρώτησε μετά από λίγο ο Κιαάν, παραμένοντας όμως προσηλωμένος στον δρόμο, χωρίς να παίρνει τα μάτια του από αυτόν, για να μη τους ξεφύγει κάποια λεπτομέρεια.

Περίμενε για λίγα δευτερόλεπτα και δεν άκουσε καμία απάντηση. Γύρισε πίσω για να δει την Κέγια και το μόνο που είδε ήταν την Κάβια να τον κοιτάζει με γουρλωμένα μάτια. Άρχισε έντρομος να ψάχνει την Κέγια και να φωνάζει, όμως μάταια. Δεν είχε καμία απάντηση.

«Μα τι έγινε; Πού πήγε; Ήταν δίπλα μου, της κρατούσα το χέρι και μετά περπατούσε πίσω μου και έψαχνε. Πώς εξαφανίστηκε; Κάβια δεν ήταν δίπλα σου;» ρωτούσε πανικόβλητος με δάκρυα στα μάτια.

«Ήταν μπροστά μου και πίσω από εσένα, απλά κάποιες στιγμές βρισκόταν πίσω μου για να ψάξει στοιχεία ή κάποιο άνοιγμα. Δεν κατάλαβα πότε χάθηκε.» απάντησε η Κάβια αναστατωμένη.

«Όχι όχι, δεν γίνεται να χάθηκε. Δεν γίνεται να συμβαίνει αυτό.» έλεγε ο Κιαάν πηγαίνοντας πάνω κάτω.

Κάποια στιγμή όσο έψαχναν για την Κέγια είδαν στο βάθος του λαβύρινθου ένα έντονο φως. Έτρεξαν και οι δύο προς τα εκεί με την ελπίδα ότι θα ήταν η Κέγια. Όσο πλησίαζαν το φως γινόταν πιο δυνατό. Μόλις έφτασαν δίπλα στην λάμψη είδαν πως προερχόταν από ένα τεράστιο χρυσό μπαούλο με πετράδια που κρεμόταν από μία πολύ χοντρή ατσάλινη αλυσίδα, από το ταβάνι.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Κιαάν, βάζοντας το χέρι στο μέτωπό του για να δει.

«Αυτό είναι ο θησαυρός που ζητάς.» απάντησε μια φωνή δίπλα του.

Ο Κιαάν γύρισε απότομα να κοιτάξει ποιος ήταν αυτός που του μίλησε. Ένας μαυροφορεμένος άντρας, με μια φαρδιά κουκούλα που σκέπαζε όλο του το πρόσωπο, στεκόταν δίπλα του. Ξαφνικά ένα ρίγος τον διαπέρασε και έτριψε πάλι τα μπράτσα του.

«Δεν έχει σημασία. Ας πούμε πως είμαι αυτός που θα σου δώσει αυτό που αναζητάς τόσο καιρό.» είπε ο άντρας κλείνοντας την κουβέντα του με ένα πνιχτό γελάκι.

«Δεν σας καταλαβαίνω κύριε και δεν έχω καθόλου όρεξη για πλάκες. Πρέπει να κάνω κάτι πολύ σημαντικό.» είπε ο Κιαάν και ετοιμάστηκε να φύγει.

«Μήπως να βρεις την φίλη σου;» απάντησε ο άντρας που σίγουρα χαμογελούσε κάτω από την κουκούλα του.

«Πώς το ξέρεις; Εσύ την πήρες; Πες μου!» ρώτησε ο Κιαάν πλησιάζοντάς τον.

«Θα σου δώσω την φίλη σου, αφού πρώτα επιλέξεις.» απάντησε πάλι ο άντρας, ξεκινώντας με ένα πνιχτό γέλιο.

«Τι θέλετε να επιλέξω δηλαδή;» ρώτησε ο Κιαάν αναποκοκκινισμένος.

«Αυτό εδώ που βρίσκετε μπροστά σου είναι ο θησαυρός της Ανάγια, ο λόγος που έκανες όλο αυτό το ταξίδι. Ο θησαυρός αυτός είναι αμύθητης αξίας και αν τον πάρεις θα λυθούν όλα σου τα προβλήματα, θα βοηθήσεις την οικογένειά σου, θα έχεις λεφτά για τις σπουδές σου, θα σώσεις όλο το χωριό και θα είσαι σίγουρος πως δεν θα ξαναπεινάσεις, ούτε θα ξαναταλαιπωρηθείς σε όλη σου την ζωή. Όλο το μπαούλο είναι από πάνω μέχρι κάτω γεμάτο με χρήματα και χρυσάφι.» περιέγραψε ο άντρας κάνοντας τον γύρο του μπαούλου.

Ο Κιαάν κοιτούσε το μπαούλο χωρίς να βγάλει λέξη. Η Κάβια στεκόταν δίπλα του και αυτή χωρίς να μιλάει.

«Όμως, υπάρχει και μια άλλη, όχι και τόσο δελεαστική πρόταση, που είμαι υποχρεωμένος να στην κάνω.» συνέχισε ο άντρας μετά από λίγο.

«Τι πρόταση;» είπε ο Κιαάν.

Ξαφνικά άναψε ένα μεγάλο φως, λίγο πιο δίπλα από το μπαούλο, που είχε κρεμασμένη μια τεράστια γυάλα και μέσα στην γυάλα υπήρχε ένα πολύ μεγάλο λουλούδι.

«Η δεύτερη πρόταση είναι αυτό το λουλούδι. Ο Ιερός Λωτός. Λένε ότι συμβολίζει την αυθεντικότητα και την αγνότητα της καρδιάς. Είναι το δώρο που επιλέχθηκε για εσένα, με βάση αυτά που πρόσφερες σε όλο το ταξίδι σου εδώ.»

απάντησε ο άνδρας γυρίζοντας αυτή τη φορά γύρω από το λουλούδι και συνέχισε, «Η απόφαση είναι δική σου. Με μια προϋπόθεση, πως ό,τι και αν επιλέξεις, πρέπει να βρεις τρόπο να σπάσεις την ατσάλινη αλυσίδα για να το πάρεις. Κάνε την επιλογή σου και εγώ σου υπόσχομαι πως μετά, αν τα καταφέρεις, θα σου φανερώσω την Κέγια».

Ο Κιαάν άρχισε να ιδρώνει. Δεν μπορούσε να σκεφτεί τίποτα. Το μόνο που ήθελε ήταν να βρει την Κέγια και να μη την αφήσει ποτέ ξανά από τα μάτια του. Ό,τι επιλογή και να έκανε δεν θα είχε νόημα, αφού δεν θα την έκανε με την Κέγια. Πλησίασε προς τον θησαυρό. Τον κοίταξε για λίγη ώρα και σκέφτηκε πως γι' αυτόν έγιναν όλα, γι' αυτόν ξεκίνησαν το ταξίδι με την Κέγια και γι' αυτόν είχαν καταλήξει εκεί.

«Η Κέγια αυτό θα ήθελε να πάρω.» σκέφτηκε φωναχτά και άρχισε να ψάχνει πώς θα μπορούσε να σπάσει την αλυσίδα.

Κοιτούσε τριγύρω, αλλά δεν υπήρχε κάτι που μπορούσε να χρησιμοποιήσει και τότε θυμήθηκε το ξίφος, αυτό θα του έλεγε και η Κέγια να χρησιμοποιήσει, σκέφτηκε. Έβγαλε σιγά σιγά το σπαθί από την θήκη του και το κράτησε σφιχτά στο χέρι του. Την ώρα όμως που πλησίαζε πιο πολύ τον θησαυρό, γύρισε και κοίταξε το λουλούδι. Κάτι του θύμιζε, τον έκανε να νιώθει κάπως περίεργα αυτό το λουλούδι. Βρέθηκε ακριβώς στη μέση από τα δύο αντικείμενα. Το λουλούδι ήταν πανέμορφο και συμβόλιζε κάτι πολύ σημαντικό, αλλά ο θησαυρός ήταν κάτι που πραγματικά το είχε ανάγκη. Στράφηκε προς τον θησαυρό και σήκωσε ψηλά το σπαθί του.

«Δεν με νοιάζει κανένας θησαυρός αν δεν έχω την Κέγια.» φώναξε δυνατά και τελευταία στιγμή γύρισε από την άλλη και έσπασε την αλυσίδα του λουλουδιού.

Η γυάλα με το λουλούδι έπεσε στο έδαφος και άρχισαν να ανοίγουν τα πέταλά του, μέχρι που εμφανίστηκε μέσα του η Κέγια. Ο Κιαάν έτρεξε και ακούμπησε την γυάλα. Το ίδιο έκανε και η Κέγια από μέσα. Ο Κιαάν έσπασε το τζάμι με το ξίφος και πήρε γρήγορα την Κέγια αγκαλιά.

«Το ήξερα, το ένιωθα ότι είσαι εσύ. Τρόμαξα τόσο πολύ, νόμιζα ότι σε έχασα για πάντα.» είπε ο Κιαάν όσο την είχε αγκαλιά και την φιλούσε.

«Και εγώ φοβήθηκα Κιαάν μου. Φοβήθηκα πως θα επέλεγες τον θησαυρό και δεν θα σε ξανάβλεπα ποτέ.» απάντησε η Κέγια με δάκρυα στα μάτια.

«Τώρα η απόφαση πάρθηκε και είστε πλέον και πάλι μαζί.» είπε η Κάβια πλησιάζοντάς τους.

Τα παιδιά την τράβηξαν χαμογελώντας και έκαναν όλοι μαζί μια τεράστια αγκαλιά. Ήταν η πιο ευτυχισμένη στιγμή όλου του ταξιδιού.

«Χαίρομαι με την επιλογή σου Κιαάν. Λίγοι θα το έκανα αυτό στην θέση σου και τώρα καταλαβαίνω γιατί όλη η Ανάγια μιλάει για εσένα.» ακούστηκε η φωνή του μαυροφορεμένου άντρα που τους είχε πλησιάσει.

«Σας ευχαριστώ.» απάντησε ο Κιαάν κοιτάζοντας τον άντρα και του χαμογέλασε.

«Ο θησαυρός της φιλίας δεν συγκρίνεται με όλο το χρυσάφι του κόσμου. Μόνο ένας πραγματικός βασιλιάς θα έκανε αυτή την επιλογή και εσύ Κιαάν είσαι βασιλιάς, όπως το λέει και το όνομά σου.» συμπλήρωσε ο άντρας, σήκωσε την μπέρτα του και εξαφανίστηκε και μαζί του εξαφανίστηκε και ο θησαυρός.

«Το ήξερα Κιαάν, το ήξερα ότι θα τα καταφέρεις. Είσαι όντως πραγματικός βασιλιάς.» είπε η Κάβια και έκανε μια υπόκλιση μπροστά του.

Ο Κιαάν χαμήλωσε το βλέμμα του, για να κρύψει τα ροδοκόκκινα μάγουλά του και κοίταξε την Κέγια που του έκανε και αυτή μια μικρή χαριτωμένη υπόκλιση.

«Χωρίς εσάς δεν θα είχα καταφέρει τίποτα. Ήσασταν η δύναμη και η στήριξή μου σε όλο το ταξίδι. Σας ευχαριστώ για όλη αυτή την εμπειρία.» είπε ο Κιαάν και αγκαλιάστηκαν ακόμα μια φορά όλοι μαζί.

«Τώρα θα πρέπει να γυρίσουμε εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε.» είπε η Κάβια μετά από λίγο.

«Στην ράφτρα. Πρέπει να της γυρίσω τον χάρτη.» συμπλήρωσε ο Κιαάν.

«Και ξέρω και πως θα πάμε και πιο γρήγορα εκεί.» είπε η Κέγια χαμογελώντας πλατιά και έβγαλε την σφυρίχτρα του δράκου από την τσέπη του Κιαάν.

«Ναι, θα είναι καλή ευκαιρία και να τον αποχαιρετήσουμε.» συμφώνησε ο Κιαάν και σφύριξε δυνατά με την σφυρίχτρα.

Μέσα σε λίγα λεπτά εμφανίστηκε από το πουθενά, πετώντας μέσα στο σκοτάδι, ο δράκος. Προσγειώθηκε δίπλα τους και έκανε μία βαθιά υπόκλιση σε όλους.

«Χαίρε μέγα βασιλιά.» είπε ο δράκος κοιτάζοντας τον Κιαάν και όλοι ξέσπασαν σε γέλια.

Αφού χαιρετήθηκαν, αγκαλιάστηκαν και ο δράκος τους ενημέρωσε πως όλη η Ανάγια έμαθε για το κατόρθωμα του Κιαάν και ήταν όλοι πολύ περήφανοι γι' αυτόν, ανέβηκαν στην πλάτη του και ξεκίνησαν για τον δρόμο του γυρισμού.

Η επιστροφή

Σε λίγη ώρα ήταν πίσω στο σκοτεινό δωμάτιο της ράφτρας. Ο δράκος τους χαιρέτησε για μια τελευταία φορά και ευχήθηκαν όλοι μαζί κάποια στιγμή να ξαναβρεθούν.

Ο ήχος της ραπτομηχανής άρχισε να ακούγεται πάλι μέσα στο σκοτάδι. Περπάτησαν όλοι μαζί προς τα εκεί και αντίκρυσαν την ίδια εικόνα που είχαν δει και στην αρχή. Η γριούλα που έραβε κάτω από την λάμπα στο σκοτάδι.

«Για δεξ ποιοι ήρθαν. Χε χε.» ακούστηκε η φωνή της ράφτρας και ο ήχος της ραπτομηχανής αμέσως σταμάτησε.

«Τα καταφέραμε!» φώναξε η Κέγια τρέχοντας προς το μέρος της για να την αγκαλιάσει.

«Ημουν τόσο σίγουρη για εσάς.» είπε η ράφτρα ανταποδίδοντας την αγκαλιά και σκουπίζοντας ένα δάκρυ κάτω από τα γυαλιά της.

«Ήταν το πιο ωραίο ταξίδι που θα μπορούσαμε να κάνουμε. Δε θα το ξεχάσουμε ποτέ.» είπε ο Κιαάν και χώθηκε και αυτός ανάμεσα στα χέρια της ράφτρας που είχαν ανοίξει και τον περίμεναν.

«Είμαι πολύ περήφανη. Χε χε. Όλοι μας είμαστε.» απάντησε η ράφτρα και τον έσφιξε λίγο πιο πολύ.

Ο Κιαάν έβγαλε από την τσέπη του τον χάρτη και τον έβαλε στα χέρια της ράφτρας.

«Τον επιστρέφω όπως τον πήρα, έτσι όπως το υποσχέθηκα.» είπε χαμογελώντας.

«Χε χε. Δεν περίμενα κάτι διαφορετικό από εσένα Κιαάν.» απάντησε η ράφτρα όσο εξαφάνιζε τον χάρτη από τα χέρια της.

«Ήρθε η ώρα να επιστρέψετε στα σπίτια σας και στις οικογένειές σας.» είπε η Κάβια και τα μάτια της άρχισαν να λαμπυρίζουν.

Τα παιδιά αγκάλιασαν για μια τελευταία φορά την ράφτρα και έτρεξαν μαζί πάνω στην Κάβια ρίχνοντάς την κάτω. Ήταν πολύ δύσκολος ο αποχαιρετισμός, αλλά τον απολάμβαναν όσο μπορούσαν.

«Δε θα σε ξεχάσουμε ποτέ.» είπε η Κέγια στην Κάβια κλαίγοντας.

«Ποτέ ποτέ!» είπε η Κάβια και τους έσφιξε δυνατά.

«Κάβια όσα ευχαριστώ και να πω δε θα φτάσουν.» είπε ο Κιαάν σκουπίζοντας και αυτός τα δάκρυά του.

«Όλα τα κάνατε μόνοι σας και αυτός ήταν ο σκοπός, οπότε να ευχαριστείτε τους εαυτούς σας.» απάντησε η Κάβια με στοργή.

Μόλις τελείωσαν με τον αποχαιρετισμό, η Κάβια βρυχήθηκε, το έδαφος σείστηκε και άνοιξε πάλι η πόρτα από την οποία είχαν μπει στην Ανάγια.

«Ήρθε η ώρα.» είπε η Κάβια και κοίταξε την πόρτα.

«Θέλω να ελπίζω πως θα ξαναβρεθούμε.» είπε ο Κιαάν στην Κάβια κοιτώντας την στα μάτια.

«Αυτό είναι το μόνο σίγουρο.» του απάντησε αυτή τρυφερά.

Τα παιδιά άρχισαν να βγαίνουν με αργό βήμα προς την έξοδο, αποχαιρετώντας για μία τελευταία φορά την ράφτρα και την Κάβια. Το μαγικό ταξίδι στον κόσμο της Ανάγια είχε μόλις τελειώσει και η πόρτα πίσω τους είχε κλείσει.

Βγήκαν πάλι στον ίδιο εκείνο βράχο απ' όπου μπήκαν. Ήταν η ώρα του ηλιοβασιλέματος, η αγαπημένη τους ώρα. Ήμειναν για κάμποση ώρα σιωπηλοί και αγκαλιασμένοι να το χαζεύουν. Δεν πίστευαν ούτε οι ίδιοι αυτό που είχαν ζήσει.

Επέστρεψαν στα σπίτια τους. Όλοι τους περίμεναν με αγωνία και είχαν ανησυχήσει. Εξήγησαν στους δικούς τους ανθρώπους τι είχε συμβεί και αυτοί τους κοιτούσαν με απορία. Άλλοι τους πίστεψαν και άλλοι όχι.

Σημασία είχε ότι ο Κιαάν και η Κέγια ήξεραν και δεν θα ξεχνούσαν ποτέ. Αυτό το ταξίδι θα ήταν πάντα χαραγμένο στην καρδιά και το μυαλό τους. Ήταν το ταξίδι που τους έμαθε να πιστεύουν στον εαυτό τους, να ξεπερνούν τους φόβους τους και να βασίζονται στις ικανότητες τους. Ήταν το ταξίδι που τους έμαθε να μη τα παρατάν. Έτσι κατάλαβαν πως αυτός ήταν ο μαγικός θησαυρός της Ανάγια, το να μάθουν καλύτερα τον εαυτό τους. Από τότε ήταν πολύ πλούσιοι, γιατί όντως δεν τα παράτησαν ποτέ, πάλεψαν κάθε στιγμή με τα όνειρά τους και τα κατάκτησαν. Ο Κιαάν έγινε ο καλύτερος πιλότος και δεν σταμάτησε να ταξιδεύει παντού και να παίρνει εμπειρίες και η Κέγια έγινε η πιο διάσημη κτηνίατρος σε όλο τον κόσμο, ταξιδεύοντας και αυτή με τον Κιαάν. Όσα ταξίδια, όμως, και αν έκαναν πάντα γυρνούσαν στο βράχο τους και κοιτούσαν το ηλιοβασίλεμα, αυτή ήταν πάντα η καλύτερη στάση στο ταξίδι της ζωής τους.

Κανένας από τους δύο δεν ξέχασε ποτέ την Ανάγια, υπήρχαν πολλά πράγματα που την θύμιζαν και μέσα σε αυτά, μία σφυρίχτρα, ένα σπαθί, μία πυξίδα και μία χρυσή αλυσίδα.

ΤΕΛΟΣ

~ 97 ~

ΣΥΖΗΤΗΣΗ – ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μετά την μικρή εμπειρία μου με την συγγραφή, κατέληξα στο συμπέρασμα, πως το πιο δύσκολο πράγμα που έχει να αντιμετωπίσει κάποιος, κατά την συγγραφή ενός κειμένου, είναι η σύλληψη της ιδέας. Αυτό, δηλαδή, που με δυσκόλεψε προσωπικά περισσότερο ήταν να σκεφτώ την αρχή, το θέμα, τι θα διαπραγματεύεται το παραμύθι μου, ποιους στόχους θέτει σαν λογοτεχνικό κείμενο και ποιος είναι ο σκοπός συγγραφής. Μόλις έγινε η αρχή και ξεπεράστηκε αυτό το στάδιο όλα ήταν πιο εύκολα.

Στο συγκεκριμένο παραμύθι υπήρχε και η δυσκολία του συνδυασμού πολλών μαζί πραγμάτων (πλάσματα, μέρη, ασκήσεις Δημιουργικής Γραφής και ψυχολογικό πρόβλημα) τα οποία μου πήραν τον περισσότερο χρόνο, τόσο στην αναζήτηση, όσο και στο τελικό δέσιμο της ιστορίας. Όταν κατηγοριοποιήθηκαν τα παραπάνω και άρχισε η συγγραφή, τότε η διαδικασία απέκτησε μια ομαλή ροή και στο μυαλό μου, αλλά και στη πράξη. Στην πορεία, μέχρι και το τέλος του παραμυθιού, κατά την διάρκεια της γραφής, ξεπετάγονταν ιδέες από το πουθενά και τις κατέγραφα επιτόπου.

Το αρχικό πλάνο που είχα ετοιμάσει είχε τις διπλάσιες δοκιμασίες, τους διπλάσιους προορισμούς και πολλά περισσότερα μυθικά πλάσματα. Όσο εξελισσόταν όμως η ιστορία αντιλήφθηκα πως θα ξέφευγε κατά πολύ και ως μέγεθος, αλλά και χρονικά. Γι' αυτό επέλεξα να το διακόψω πολύ πιο νωρίς απ' ό τι στο αρχικό μου πλάνο. Όλο αυτό έγινε χωρίς, βέβαια, να αλλάξει το νόημα και οι στόχοι που είχαν τεθεί εξ αρχής με την συγγραφή του παραμυθιού.

Αυτό που δεν θα ξεχάσω ποτέ είναι η μαγεία που νιώθεις κατά την διάρκεια της συγγραφής. Όσο προχωράς στην ιστορία και βλέπεις όλα αυτά τα μέρη και τους ήρωες να εξελίσσονται μπροστά σου, νιώθεις πως αποτελεις και εσύ μέρος της ιστορίας. Δένεσαι με τους χαρακτήρες, βιώνεις μαζί τους τις εξελίξεις και σε κατακλύζουν δικά τους συναισθήματα. Έπιασα πολλές φορές τον εαυτό μου να παίρνω τις εκφράσεις που πιθανόν θα είχαν σε κάθε ερέθισμα και συγκινήθηκα ακόμα περισσότερες με την αντίδρασή και την εξέλιξή τους. Μέσα από όλο αυτό αισθάνθηκα ποια είναι πραγματικά η θεραπευτική πλευρά της γραφής. Πώς μπορείς δημιουργώντας ένα δικό σου κείμενο και εκφράζοντας στο χαρτί τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου να νιώσεις πιο ολοκληρωμένος άνθρωπος. Κάθε κεφάλαιο που ολοκληρωνόταν αισθανόμουν ότι ολοκληρωνόταν μαζί του και μια επίσκεψη σε ψυχολόγο.

Πιστεύω πως γενικά το συγκεκριμένο παραμύθι σαν εργαλείο μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως θεραπευτικό μέσο. Χρησιμοποιώντας απλά και μόνο τις ασκήσεις Δημιουργικής Γραφής που εμπεριέχει και αλλάζοντάς τες ο καθένας με τα δικά του βιώματα, τις δικές του φοβίες, τα δικά του ταμπού που θέλει να ξεπεράσει, μπορεί να κάνει την αρχή για μια συνεχή επικοινωνία με τον εαυτό του και την βελτίωση της ψυχικής του υγείας. Μέσα στην ιστορία αναφέρονται διάφορα ψυχικά τραύματα, η απόρριψη από άλλους και ειδικά από το οικογενειακό περιβάλλον, ο φόβος της αποτυχίας, η μη εμπιστοσύνη στον εαυτό μας, η δυσκολία έκφρασης συναισθημάτων και άλλα πολλά. Όλα αυτά είναι τραύματα που οι περισσότεροι κουβαλάμε για σχεδόν όλη μας την ζωή και δυσκολευόμαστε να τα αντιμετωπίσουμε. Η γραφή και συγκεκριμένα η Δημιουργική Γραφή είναι μια διέξοδος στο να φέρει τον οποιονδήποτε πιο κοντά στο πρόβλημά του και να τον βοηθήσει να το ξεπεράσει.

Όπως αναφέρθηκε και στον πρόλογο, το παραπάνω παραμύθι μπορεί να χρησιμοποιηθεί, από όποιον το επιλέξει, με πολλούς τρόπους και για διάφορους σκοπούς και στόχους. Αποτελεί πρόταση και για τους εκπαιδευτικούς, χωρίς να έχει χρησιμοποιηθεί, όμως, ως εκπαιδευτικό εργαλείο, οπότε όπως γίνεται αντιληπτό δεν μπορούμε να γνωρίζουμε με ακρίβεια τα αποτελέσματά του. Σίγουρα, ο σημαντικότερος παράγοντας είναι το επίπεδο στο οποίο βρίσκονται τα παιδιά και οι δεξιότητες που έχουν καλλιεργήσει μέσω των προηγούμενων εμπειριών τους. Επιπλέον, είναι αναμενόμενο πως ως εργαλείο θα διαφοροποιηθεί ανάλογα με το κοινωνικοπολιτισμικό πλαίσιο στο οποίο βρίσκεται το κάθε σχολείο. Οι εκπαιδευτικοί που ίσως επιλέξουν να το χρησιμοποιήσουν, θα ήταν ωφέλιμο να το εντάξουν στο γενικότερο πλαίσιο της τάξης και του σχολείου τους, να το προσαρμόσουν στα ενδιαφέροντα και τις ανάγκες των παιδιών και να στηριχθούν στις προϋπάρχουσες γνώσεις τους.

Ο προτεινόμενος, λοιπόν, τρόπος χρήσης του παραμυθιού, έχει ως άξονα αυτές τις επιδιώξεις. Να αποτελέσει ενδιαφέρον για τα παιδιά, να προσαρμοστεί στις δυνατότητες του καθενός, να αλληλοεπιδράσουν όλοι μεταξύ τους, να βασίζεται στις ήδη υπάρχουσες γνώσεις τους και να φέρει τα παιδιά σε άμεση επαφή με τον εαυτό τους. Ειδικά το τελευταίο είναι η πιο σημαντική επιδίωξη, καθώς η επαφή με τον εαυτό μας στοχεύει στο να καταλάβει ο καθένας την αξία του και να αναγνωρίσει την σημασία της ψυχικής υγείας. Έτσι, ευαισθητοποιούνται για τα συγκεκριμένα ζητήματα, αναζητούν μόνα τους λύσεις και ανακαλύπτουν τα αποτελέσματα των πράξεων τους.

Τα αποτελέσματα των δραστηριοτήτων που θα χρησιμοποιηθούν με βάση το παραμύθι, εξαρτώνται από τα θεμέλια που θα θέσει ο εκπαιδευτικός και από τον τρόπο με τον οποίο θα προσεγγίσει το ζήτημα που καλείται να εξετάσει, μαζί με την τάξη του, κάθε φορά. Για να πετυχαίνουν οι περισσότερες δράσεις του, θα πρέπει να απολαμβάνει την εκπαιδευτική διαδικασία και να μπορεί να παρατηρεί, να ακούει και να στηρίζεται στις επιθυμίες των παιδιών.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ξενόγλωσση

- Amabile, T. (2011). *Componential theory of creativity* (pp. 538-559). Boston, MA: Harvard Business School.
- Brewer, D. (2003). The interpretation of fairy tales. *A companion to the fairy tale*, 15, 37.
- Broekkamp, H., Janssen, T., & Van Den Bergh, H. (2009). Is there a relationship between literature reading and creative writing?. *The journal of creative behavior*, 43(4), 281-297.
- Claydon, L. S., Chesterton, L. S., Barlas, P., & Sim, J. (2011). Dose-specific effects of transcutaneous electrical nerve stimulation (TENS) on experimental pain: a systematic review. *The Clinical journal of pain*, 27(7), 635-647.
- Connolly-Baker, K., & Mazza, N. (2004). The healing power of writing: Applying the expressive/creative component of poetry therapy. *Journal of Poetry Therapy*, 17(3), 141-154.
- Costa, A. C., & Abreu, M. V. (2018). Expressive and creative writing in the therapeutic context: from the different concepts to the development of writing therapy programs. *Psychologica*, 61(1), 69-86.
- Culler, J. D. (2007). *The literary in theory*. Stanford University Press.
- Dawson, P. (2004). *Creative writing and the new humanities*. Routledge.
- Freud, S. (1958). The occurrence in dreams of material from fairy tales. In *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud, Volume XII (1911-1913): The Case of Schreber, Papers on Technique and Other Works* (pp. 279-288).
- Fromm, E. (2013). *The forgotten language: An introduction to the understanding of dreams, fairy tales, and myths*. Open Road Media.
- Halliwell, S. (2014). Diegesis–Mimesis. *Handbook of narratology*, 1, 129-137.

- Herringham, C. J. (2018). *The Book of the Art of Cennino Cennini: A Contemporary Practical Treatise on Quattrocento Painting Translated from the Italian, with Notes on Mediaeval Art Methods*. Routledge.
- Kasirer, A., & Shnitzer-Meirovich, S. (2021). The perception of creativity and creative abilities among general education and special education teachers. *Thinking Skills and Creativity*, 40, 100820.
- King, R., Neilsen, P., & White, E. (2013). Creative writing in recovery from severe mental illness. *International Journal of Mental Health Nursing*, 22(5), 444-452.
- Malafantis, K., & Ntoulia, A. (2011). Rewriting fairy tales: new challenge in creativity in the classroom. *Extravío: revista electrónica de literatura comparada*, (6), 1-8.
- Martono, M. (2019). Improving students character using fairy tales. *Journal of Education, Teaching and Learning*, 4(1), 180-184.
- Mazza, N. (2012). Poetry/creative writing for an arts and athletics community outreach program for at-risk youth. *Journal of Poetry Therapy*, 25(4), 225-231.
- Mazza, N. (2016). *Poetry therapy: Theory and practice*. Routledge.
- McVey, D. (2008). Why all writing is creative writing. *Innovations in Education and Teaching International*, 45(3), 289-294.
- Propp, V. (2010). *Morphology of the folk tale* (Vol. 9). University of Texas Press.
- Rahman, F. (2017). The revival of local fairy tales for children education. *Theory and Practice in language Studies*, 7(5), 336.
- Ramet, A. (2011). *Creative writing*. Hachette UK.
- Ruini, C., Masoni, L., Ottolini, F., & Ferrari, S. (2014). Positive Narrative Group Psychotherapy: the use of traditional fairy tales to enhance psychological well-being and growth. *Psychology of Well-being*, 4(1), 1-9.
- Runco, M. A., & Jaeger, G. J. (2012). The standard definition of creativity. *Creativity research journal*, 24(1), 92-96.
- Schaffner, A. K. (2021). *The Art of Self-Improvement: Ten Timeless Truths*. Yale University Press.
- Seligman, M. E. (2009). *What You Can Change... and What You Can't*: The Complete Guide to Successful Self-Improvement*. Vintage.

- Sherman, D. K., & Hartson, K. A. (2011). Reconciling self-protection with self-improvement. *Handbook of self-enhancement and self-protection*, 128, 128-151.
- Smitherman, T., & Thompson, J. (2002). " Writing Our Stories": An Anti-Violence Creative Writing Program. *Journal of Correctional Education*, 77-83.
- Tok, Ş., & Kandemir, A. (2015). Effects of creative writing activities on students' achievement in writing, writing dispositions and attitude to English. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 174, 1635-1642.
- Tu, I. J. (2021). Developing self-directed learning strategies through creative writing: Three case studies of snowball writing practice in a college Chinese language classroom. *Thinking Skills and Creativity*, 41, 100837.
- Van Gennepe, A. (2013). *The rites of passage*. Routledge.
- Von Franz, M. L. (2017). *The interpretation of fairy tales: Revised edition*. Shambhala Publications.
- Winnicott, D. W. (1990). Creativity and its origins. *Essential papers on the psychology of women*, 132-145.
- Woods, P., & Jeffrey, B. (2019). *Teachable moments: The art of teaching in primary schools*. Routledge.
- Yusuf, S. (2009). From creativity to innovation. *Technology in Society*, 31(1), 1-8.

Ελληνόγλωσση

- Ακριτόπουλος, Α. (2013). *Τέρψεις και ιστορίες. Κριτικές, φιλολογικές και παιδαγωγικές προσεγγίσεις της λογοτεχνίας του παραμυθιού*. Θεσσαλονίκη: Γράφημα.
- Ακριτόπουλος, Α. (2011). *Το νεοελληνικό λαϊκό παραμύθι ως λογοτέχνημα Τα παραμύθια της Χαλδίας*. Αθήνα: Ηρόδοτος.
- Αντωνίου, Α. (2022). *Η τέχνη ως «βιωμένη εμπειρία»*. Αθήνα: Black Rows.
- Βακάλη, Α., Ζωγράφου-Τσαντάκη, Μ. & Κωτόπουλος, Τ. (2013). *Η δημιουργική γραφή στο νηπιαγωγείο*. Θεσσαλονίκη: Επίκεντρο.
- Βεληβασάκη, Γ. (2019). Η επιτελεστική ποίηση (performance poetry) μέσα από τη δημιουργική γραφή. *4ο Συνέδριο Δημιουργικής Γραφής*, Φλώρινα, 12-15 Σεπτεμβρίου 2019. Φλώρινα, 40, 279.
- Γιαννικοπούλου, Α. Α. (1998). *Από την προανάγνωση στην ανάγνωση*. Αθήνα: Καστανιώτη.

- Καπλάνογλου, Μ. (2002). *Παραμύθι και αφήγηση στην Ελλάδα, μια παλιά τέχνη σε μια νέα εποχή. Το παράδειγμα των αφηγητών από τα νησιά του Αιγαίου και από τις προσφυγικές κοινότητες των Μικρασιατών Ελλήνων*. Πατάκης: Αθήνα.
- Καρούτη, Α. (2015, 16 Μαΐου). Κι όμως, τα παραμύθια βοηθούν στην αυτοβελτίωση!. *Αναπνοές*. Ανακτήθηκε 11 Οκτωβρίου, 2022, από: <https://www.anapnoes.gr/ki-omos-ta-paramithia-voithoun-stin-aftoveltiosi/>.
- King, S. (2006). *Περί συγγραφής. Το χρονικό μιας τέχνης*. Αθήνα: Εκδόσεις Bell.
- Κλωστράκη, Γ. (2018). Η ανάπτυξη της Δημιουργικής Γραφής στο Δημοτικό Σχολείο (Ψυχοπαιδαγωγική προσέγγιση) με την αξιοποίηση και των ΤΠΕ *το βιβλίο net* Ανακτήθηκε 10 Οκτωβρίου, 2022, από <https://tovivlio.net>.
- Κωτόπουλος, Τ. (2014). Πράξη και διδασκαλία της Δημιουργικής Γραφής στη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα. *Πρακτικά Ε' Επιστημονικού Συνεδρίου «Συνέχειες, ασυνέχειες, ρήξεις στον ελληνικό κόσμο (1204-2014), οικονομία, κοινωνία, ιστορία, λογοτεχνία»*, Θεσσαλονίκη, 2-5 Οκτωβρίου 2014. *Θεσσαλονίκη*, 5, 801-822.
- Κωτόπουλος Η. Τ. (2012). Η «νομιμοποίηση» της Δημιουργικής Γραφής. *KEIMENA για την έρευνα, τη θεωρία, την κριτική και τη διδακτική της Παιδικής Λογοτεχνίας*. <https://doi.org/10.26253/heal.uth.ojs.kei.2012.543>
- Κωνσταντινοπούλου, Μ. (2020). *Η δημιουργικότητα στη δημιουργία παραμυθιού: Από το Νηπιαγωγείο στο Λύκειο*. Μη εκδεδομένη διπλωματική διατριβή, Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας, Φλώρινα.
- Λιθοξοΐδης, Σ. (2021). *Σεξουαλικές ταυτότητες και κοινωνικά παίγνια στο έργο του Μένη Κουμανταρέα: Απόκρυφες κατασκευές και σεξουαλική μυσταγωγία*. Αθήνα: Black Rows.
- Λιθοξοΐδης, Σ., & Κοντέσσα, Μ. (2019). Η δυναμική των αισθήσεων στον γραπτό λόγο: Μια απόπειρα επίρρωσής τους, μέσω της δημιουργικής γραφής. *4ο Διεθνές Συνέδριο Δημιουργικής Γραφής*, Φλώρινα, 12-15 Σεπτεμβρίου 2019. *Φλώρινα*, 4, 1146-1162.
- Μέγας, Γ. (2011). *Ελληνικά παραμύθια. Δεύτερος τόμος. Ανθολόγηση Γ. Α. Μέγα*. Αθήνα: Εστία.
- Μουσιάδου, Ε. (2009). *Βιωματική και Γραμματισμός στο Νηπιαγωγείο*. Αθήνα: Εστία.
- Μωρίκης, Χ. (2021). *Η καταστροφικότητα στην καρδιά της ανθρώπινης φύσεως. Ένας μυχαναλυτής ξαναδιαβάξει τον Θουκυδίδη*. Αθήνα: Αρμός.

- Νάσκος, Δ. (2021). *Και το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας πηγαίνει στον... Bob Dylan*. Αθήνα: Διάυλος.
- Παπαδόπουλος, Σ. (2022). *Η δημιουργική γραφή στο νηπιαγωγείο. Ασκήσεις με στόχο τη γνωριμία με τον γραπτό λόγο, μέσω της δημιουργικής αφήγησης*. Κοκκινοτριμιθιά: Ευγνώμων.
- Παπαντωνίου, Γ & Κωτόπουλος, Τ. (2011). *Σκηνικό, χαρακτήρες, πλοκή. Διαβάζοντας ένα λογοτεχνικό κείμενο – για παιδιά και νέους*. Ίων.
- Σουλιώτης, Μ. (2012). *Δημιουργική γραφή. Οδηγίες πλεύσεως*. Κύπρος: Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού-Παιδαγωγικό Ινστιτούτο.
- Σουλιώτης, Μ. (2009). *Μου αφήνεις πενήντα δραχμές για τσιγάρα;* Θεσσαλονίκη: Πανεπιστήμιο Μακεδονίας.
- Τσέργας, Ν. (2020). *Θεραπεία μέσω της ποίησης και δημιουργική γραφή*. Αθήνα: Gutenberg.